ZBORUL 007 NU MAI RĂSPUNDE

EDITURA Tineretului

GERARD DE VILLIERS

Gérard de Villiers

SAS 073

Zborul 007 nu mai răspunde

În româneşte de GEORGE DORU

Editura TINERAMA, 1996

Publicaţie editată de
S.C. „Ion Cristoiu & Max Banush vă recomandă” SRL

ISBN: 973–9138–20–9

Gérard de Villiers
Le vol 007 ne repond plus
Malko Productions – Paris

Versiune electronică:

[V1.0]

Corectură [V1.0]: ianuarie 2024

În memoria celor 269 de pasageri
ai Boeingului Liniilor Aeriene Coreene,
asasinaţi de un avion de vânătoare sovietic
la 1 septembrie 1983

Capitolul I

În pielea goală, în faţa oglinzii din baie, Jan Kaunas îşi termina de stropit cu parfum torsul acoperit cu păr cărunt, insistând mai ales pe pântece şi pe pulpe. Sclavă a gustului pentru curăţenie, devenit aproape manie la coreeni, iubita sa, dispusă oricăror fantezii sexuale, oricât de îndrăzneţe, n-ar fi suportat nici cel mai uşor miros *sui generis*. Cele câteva ore pe săptămână pe care le consacra corpului mătăsos şi suplu al lui Kedok Wa-Dae erau singura bucurie a şederii sale la Quebec şi n-avea chef să se lipsească de ea. Montreal, New Yorkul săracului, conglomerat hibrid al culturilor franceză şi anglo-saxonă, era lipsit de ceea ce am putea numi suflet: quebecanii îngrămădiţi în răsărit, nu-i băgau în seamă pe anglofonii retraşi în cartierele selecte din vest. Acum se apropia iarna şi asta însemna patru luni de ninsoare şi vânt rece. Din păcate, Jan Kaunas aparţinea unui univers în care ordinele nu se discută. S-ar fi putut trezi într-un loc mai prost decât Montrealul.

Mai era în pielea goală când auzi paşii care scuturau scara metalică exterioară ce urca direct spre apartamentul lui.

Toate casele din vechiul Montreal aveau aceste ciudate apendice în formă de melc, urme ale secolului trecut, ce dădeau un aspect bătrânesc străzilor din cartierele bogate. Jan Kaunas îşi legă un prosop în jurul taliei, îşi trecu mâna prin părul discret vopsit şi intră în cameră chiar în clipa în care sunetul timid al soneriei tulbură tăcerea.

Deschise. Pe tocuri, Kedok Wa-Dae era mai înaltă decât el. Cu toate că era îmbrăcată cu un impermeabil, se mai adăpostea şi sub o imensă umbrelă. O ploaie torenţială golise străzile Montrealului şi era gata să se transforme în zăpadă.

Tânăra coreeană intră surâzând în apartament, îşi închise umbrela şi i-o întinse lui Jan Kaunas. Acesta o duse în bucătărie în timp ce femeia îşi scoase impermeabilul. Întorcându-se în cameră Jan simţi invadându-l un val de căldură. Kedok purta o rochie lungă de ceremonie, de culoare verde, brodată cu fluturi aurii, care-i dădea aerul hieratic al unei împărătese din Asia Centrală – accentuat de

pomeţii înalţi ai obrazului şi ochii migdalaţi – în care doar buzele cărnoase aduceau un aer de senzualitate.

Kedok rămase nemişcată, cu un zâmbet abia schiţat pe buzele roşii. Aşa o văzuse prima oară Kaunas, atunci când intrase în restaurantul coreean *Hi-Korea House* de pe *Mackay Street* unde lucra. Pierduse imediat din vedere decorul lugubru, vag înveselit de câteva păpuşi multicolore şi mai apoi de o cină mediocră. Tocmai el, căruia i-ar fi plăcut atât de mult să regăsească mâncărurile delicioase pe care le degustase la Phenian! Şi cu toate acestea revenise adeseori la *Hi-Korea House*. Dar numai pentru Kedok. Încet-încet, cu o tehnică pe care o stăpânea perfect, făcuseră cunoştinţă, ducând-o mai întâi să ia un păhărel la *Joia*, unul din barurile de pe *Crescent Street*. Era plin ochi de salariatele din Quebec, ce au ieşit de la slujbă, libere şi căutând să fie agăţate.

Câteva pahare de J&B topiseră rezerva lui Kedok şi după câteva zile îl urmase în chip firesc pe Kaunas în micul său apartament de pe *Clark Street*, o stradă liniştită, burgheză, paralelă cu bulevardul Saint-Laurent. I-a arătat că este o parteneră docilă, experimentată şi nu prea vorbăreaţă. Cu un trup înalt şi puţin cam prea subţire, dar cu un piept înalt şi bine împlinit.

Nici acum Jan Kaunas nu ştia dacă ea se culca cu el pentru că nu avea ceva mai bun de făcut sau dacă era într-adevăr îndrăgostită. N-o întreba niciodată nimic despre viaţa ei din afara restaurantului. Şi nici ea nu se arătase curioasă. Jan îi spusese că se ocupă de cumpărarea de hârtie pentru editorii europeni, iar ea nu încercase să afle nimic mai mult. Bineînţeles, nu-i vorbise niciodată despre trecerea lui prin Phenian, în Coreea de Nord.

După prima îmbrăţişare, ritualul rămăsese acelaşi. Când dorea să o vadă, telefona la *Hi-Korea House* – nu mai trecuse pe acolo, nu ar fi fost bine – şi ea venea la el după închiderea localului. Ca în seara aceasta. Sau se scuza că nu poate veni.

— Vrei să bei ceva?

Scutură tăcută din cap, nemişcată în mijlocul odăii. Jan Kaunas o privi îndelung, simţindu-şi sângele clocotindu-i în vine. Sub presiunea sexului, prosopul se îndepărtă de pântece, făcând o umflătură impresionantă. Kedok îşi plecă ochii fără ca Jan să-şi dea seama dacă

o face din jenă sau dacă, dimpotrivă, pentru a-şi da seama de efectul pe care-l făcuse asupra iubitului său. Acesta se apropie, sugându-şi burta, pentru ca prosopul să nu se deznoade. Îşi puse palmele pe şoldurile lui Kedok, mângâindu-i-le. Contactul cu rochia avu efectul unei descărcări electrice. O atrase spre el într-un foşnet de mătase. Buzele li se întâlniră la aceeaşi înălţime. Jan Kaunas murmură:

— Eşti frumoasă!

Se frecă încet de tânăra femeie, accentuându-şi erecţia, cu mâinile crispate pe şoldurile pe care le simţea elastice sub ţesătură. Mâini enorme, cu degete spatulate şi unghii rotunde ca nişte monede, dar foarte bombate. Îi lăsă şoldurile şi-i desfăcu corsajul, descoperindu-i umerii, rochia alunecându-i sub subsuori.

Răsuflarea lui Jan se acceleră. Prin mătase îi simţea sfârcurile ascuţite ale sânilor. Pierdută, Kedok se lăsă mângâiată cu mâinile căzute pe lângă trup. Dintr-odată sexul umflat a lui Jan se destinse ca un arc şi prosopul căzu. Cu o pornire neaşteptată, Kedok puse mâinile pe băţul fierbinte şi făcu să-i alunece pielea cu o încetineală meticuloasă, în timp ce privirea ei se încrucişă cu aceea a amantului său.

— E mare! murmură ea.

Ochii ei aveau o expresie tulbure, absentă, în timp ce unghiile carmin se mişcau cu regularitatea unui metronom.

Jan Kaunas o lăsă o vreme să execute aceste manevre, savurând în acelaşi timp senzaţia tactilă şi contrastul dintre trupul său gol, musculos, şi veşmântul de seară a lui Kedok, apoi îi zise:

— Vino!

Kedok vru să-şi dea la o parte breteaua rochiei lungi, dar el o opri:

— Nu, rămâi aşa!

Glasul îi era răguşit, tremurând de dorinţă. O luă de mână şi o duse în cămăruţa din prelungirea livingului, ce era ocupată în întregime de un pat imens. Se întinse pe spate şi, ascultătoare, Kedok, îndepărtându-şi fusta, îngenunche între picioarele lui. Când se aplecă, atingând membrul amantului său cu mătasea rochiei, Jan era gata să explodeze. Kedok nu-l mai mângâie, mulţumindu-se doar să-i privească sexul îmbăţoşat, cu admiraţie. În sfârşit, chipul ei se plecă şi cu vârful limbii începu să-şi exploreze domeniul.

Jan Kaunas se răsucea ca un şarpe; îndepărtă fusta mătăsoasă cu o mâna fierbinte, găsi un ciorap întins pe pielea goală şi apoi un triunghi de nailon de care o debarasă pe Kedok cu o mână febrilă, asigurându-se, în acelaşi timp, că excitarea ei nu era prefăcută. Tânăra femeie se răsuci ca să-l ajute. Umezeala fetei îl umplu de mândrie. Alungit confortabil pe patul mare şi scund, singurul lux al acestui apartament modest, se lăsă în voia ei. Aşa începeau întotdeauna. De îndată ce Jan nu se mai putea abţine, o răsturna pe Kedok şi o poseda rapid şi brutal. De data aceasta nici nu o mai dezbrăcă, îndepărtându-i frumoasa rochie de mătase brodată, ca şi cum ar fi violat-o. Coreeana se dedă cu plăcere acestui joc.

Apoi ea îl luă din nou, uşurel, mângâindu-l cu buzele, până când Jan căpătă din nou forţa de a face dragoste. De obicei, îşi spuneau câteva banalităţi despre vremea la Montreal, întotdeauna aceeaşi, adică mereu urâtă, despre afacerile de la *Hi-Korea* şi tânăra pleca. Jan Kaunas nu-şi amintea să o fi sărutat sau măcar să fi ieşit împreună să cineze. De altminteri, nici Kedok nu i-o ceruse vreodată. El avea convingerea că părinţii fetei n-ar fi văzut cu ochi buni legătura ei cu un necoreean şi că ea prefera să păstreze un secret total, potolindu-şi apetitul sexual în mod practic. De altfel, acest aranjament îl satisfăcea. Cu cât erau mai puţini oameni în viaţa lui intimă, cu atât era mai bine.

Singura abatere de la un regulament – pe care-l respecta de altminteri cu stricteţe – era nemenţionarea în rapoartele sale a existenţei lui Kedok, considerând că această recreere nu reprezenta un risc pentru securitatea sa.

Cea de astă-seară era delicioasă. Kedok îşi dădea parcă mai multă osteneală ca de obicei. Limba-i părăsise obiectul principal al atenţiei sale şi alerga acum pe sub pântecele lui Jan, aducând mângâieri calde şi umede până în locurile cele mai secrete. Se ridică o clipă, strângând puternic în mână mânerul tare şi privirile lor se încrucişară. Plină de admiraţie, repetă încântată:

— Ce gros e!

Sexul ei strâmt, dar abundent lubrefiat îi dădea lui Jan senzaţia unui viol. Aproape brutal, o apucă pe Kedok de ceafă şi-i aplecă gura spre el. Ascultător, cuptoraşul moale se închise în jurul sexului

bărbatului, propagând o undă de plăcere care-i înceţoşă mintea. Se abţinu cât putu ca să nu explodeze imediat. Mâna-i alergă pe pulpele lui Kedok. Jucându-se cu satinul unei jartiere.

Intensitatea plăcerii nu-l împiedică totuşi să nu perceapă un zgomot neobişnuit venit din afară.

Jan Kaunas trebui să facă un efort de imaginaţie pentru a identifica sunetul: cineva, care urca scările, lovise una din marginile metalice. Îşi ascuţi auzul, cu toate simţurile în alertă. Scara nu urca decât la el şi nu aştepta pe nimeni. Poate cineva greşise adresa, dar la acea oră târzie străzile Montrealului erau pustii. Parterul casei era ocupat de un cuplu de oameni în vârstă care nu primeau mai pe nimeni. Jan ridică puţin capul şi privi spre uşă. Kedok îşi continua conştiincios felaţia. Nu se mai auzea niciun zgomot. Jan Jaunas era pe punctul de a-şi zice că doar o rafală de vânt zgâlţâise vechea scară, când privirea sa o întâlni pe cea a lui Kedok. Un val de adrenalină îi năvăli în vine.

Pupilele negre ale fetei erau pline de o spaimă pe care nu o mai zărise în ochii ei. Capul i se plecă din nou cu repeziciune şi ea-şi accentua mângâierea ca şi cum se grăbea să-i declanşeze plăcerea.

Senzaţia delicioasă risipi pentru câteva momente temerile lui Jan. Apoi simţi pulpele femeii, lipite de ale sale, tremurând uşor. Un fior îi cuprinsese tot trupul. Kedok nu se mai putea controla.

Lituanianul simţi că-i îngheaţă şira spinării. Furia şi dezamăgirea îi reduseră dorinţa la zero. Încă o dată se adeverea că în meseria sa nu-şi putea permite nici cea mai mică abatere de la regulile de securitate. Inima începu să-i bată în piept cu putere. Se ridică şi cu mâna stângă o apucă de părul lung, negru, trăgând violent înapoi capul lui Kedok, smulgând-o din sex. Ochii coreenei clipiră înnebuniţi.

— Ce-ai făcut putoare? mârâi Kaunas.

Kedok tresări scurt şi, înspăimântată, bâlbâi:

— Ce vrei să spui?

Jan Kaunas nu avu vreme să răspundă. Cele două broaşte ale uşii clănţăniră în acelaşi timp şi uşa se izbi de perete.

Chei false! Dintr-o singură mişcare, Jan Kaunas o răsturnă pe Kedok şi se ridică. Coreeana, lovită la tâmplă, căzu alături scoţând un urlet ascuţit. În picioare, într-o fracţiune de secundă, Jan Kaunas zări trei oameni care pătrunseseră în micul său apartament.

Semănau toţi trei între ei, cu siluete mărunte, cu feţele pătrăţoase şi ochii migdalaţi. Jan Kaunas trăise destul în Asia pentru a-i recunoaşte pe coreeni. Doi erau îmbrăcaţi în bluze şi pantaloni din blugi, iar al treilea purta un costum albastru, prost croit. Privirea lui Jan se agăţă de mâinile lor. Niciunul nu era înarmat. Nu veneau deci să-l ucidă.

Toţi trei se aruncară asupra lui.

Cu o lovitură de picior, unul dintre ei trânti telefonul pe care Kaunas se pregătea să-l apuce. Şi Jan băgă mâna între saltea şi marginea de lemn care o Sustinea, scoţând un pumnal ascuţit. Nu avusese niciodată pistol; era incompatibil cu misiunile sale secrete. Deja unul din adversari era peste el. Degete, care aveau tăria oţelului, îi prinseseră mâna dreaptă. Un alt coreean îl prinse pe la spate: un adevărat cleşte de oţel.

Jan reuşi să se elibereze şi braţul lui se destinse ţinând pumnalul orizontal. Lama intră în pântecele coreeanului, din strânsoarea căruia scăpase, până aproape de gardă.

Omul scoase un strigăt gâtuit. Lama îi străbătuse colonul, stomacul, diafragma şi-i secţionase aorta abdominală.

Jan Kaunas răsuci lama în plagă, apoi o scoase afară, gata să lovească un alt adversar.

Cel care-l prinsese pe la spate se îndepărtă o secundă şi reveni la atac gâtuindu-l. Kaunas avu impresia că un cerc de fier se strângea în jurul gâtului său, strivindu-i carotida şi traheea. Rănitul alunecase pe podea cu mâinile crispate pe pântece. Cel de-al treilea coreean, evitând pumnalul, îl lovi pe Jan Kaunas în plexul solar cu forţa unui ciocan. Lituanianul simţi că i se taie picioarele şi stomacul, brutal comprimat, împinse un val de bilă amară în gură. O zări pe Kedok, în patru labe, în pat înainte de a-şi pierde cunoştinţa. Coreeanul care-l strangula pe Kaunas nu slăbi strânsoarea şi căzu peste el călare. Cel care-l lovise în plex se urcă de asemenea peste Jan.

Chircit lângă pat, omul înjunghiat nu mai mişca, fulgerat de o masivă hemoragie internă. Şeful comandoului, cel îmbrăcat în costum şi care-l lovise pe Jan, îi zise femeii în limba lor:

— Du-te repede şi cheamă-l pe Kim!

Arcada stângă umflată îi ascundea aproape tot ochiul. Îşi luă boleroul, îl puse pe umeri, înşfăca poşeta, umbrela din bucătărie şi ieşi

fără să închidă uşa de tot, astfel că în cameră intră un curent de aer rece.

Coreeanul în costum, lăsându-l pe Jan în paza celuilalt, se aplecă spre rănit şi începu să-i vorbească în şoaptă. Câteva minute mai târziu uşa se deschise şi un al patrulea coreean, cu o faţă aproape copilărească, îmbrăcat tot în costum, apăru, îngenunche lângă Jan Kaunas, scoase din buzunar o cutie lunguiaţă din metal şi o seringă deja încărcată. Optzeci de centigrame de penthotal. Căută vena mâinii stângi a lui Kaunas, scoase aerul din seringă şi înfipse acul. În timp ce lichidul pătrundea în venă, coreeanul în costum bleu întrebă:

— Pentru cât timp ajunge?

— Între treizeci şi patruzeci şi cinci de minute, domnule colonel.

— Idiotule, nu-mi mai spune aşa, făcu sec omul. Şi-apoi?

— Îi trebuie o injecţie la fiecare jumătate de oră. Cam douăzeci-douăzeci şi cinci de centigrame.

— Ai tot ce-ţi trebuie?

— Da.

Scoase seringa şi îndoi braţul. Trăsăturile lui Kaunas, total anesteziat, se destinseră. Kim, cel care-i făcuse injecţia, se întoarse spre colonelul Yu Chang:

— Nu trebuie lăsat pe spate, riscă să-şi înghită limba.

— Bine, răspunse colonelul. Uită-te la Kyong.

Kim îl examină pe rănitul leşinat. Cămaşa şi pantalonii îi erau îmbibaţi cu sânge. Încetul cu încetul trăsăturile-i crispate se destindeau, făcând loc unei expresii puţin mirate.

— Aproape nu mai are puls, spuse Kim în şoaptă.

Colonelul nu părea câtuşi de puţin emoţionat. Pentru el războiul încă nu se sfârşise. Văzuse murind destui oameni şi experienţa-i spunea că acesta nu mai avea mult de trăit. Se uită la ceas:

— Să ne grăbim!

Îşi ajută tovarăşul în blugi să-l învelească într-o cuvertură pe Kaunas. Apoi celălalt îl luă în spate fără niciun fel de efort. Colonelul deschise uşa. Inspectă strada pustie, înecată în ploaie. Maşina lor, un Chevrolet negru, era oprită ceva mai departe.

— Haide! ordonă colonelul.

La ordinul lui, Kedok se dusese să caute un taxi pe bulevardul

Saint-Laurent.

Omul coborî cu grijă scara de fier şi ajunse la maşină. Un alt coreean sări din automobil, deschise portbagajul şi-l băgară înăuntru pe Jan Kaunas.

Colonelul se întoarse şi-şi încrucişă privirea cu a lui Kim.

— A murit, îl anunţă acesta.

În timp ce Kim ridica mortul, colonelul inspectă apartamentul. Puse telefonul la loc. Privi petele de sânge. Imposibil să ştergi urmele de luptă. Fiecare clipă petrecută în plus în acest apartament reprezenta o primejdie de moarte.

— Să mergem! hotărî el.

Kim îl ajută să ridice cadavrul şi-i deschise uşa. Coborâră apoi scara metalică. În automobil, colonelul se urcă în spate cu mortul, iar Kim alături de şoferul care demară imediat. Întorcând apoi pe strada Fairmond, ca să ajungă în bulevardul Saint-Laurent şi apoi în sudul oraşului. Colonelul se uită la ceas Totul durase cinci minute.

Pe bulevardul Saint-Laurent circulaţia era redusă. Au mers până la Sherbrooke, oprindu-se cu grijă la fiecare stop. Apoi au luat-o la dreapta, pe bulevardul larg ce străbate Montrealul de la răsărit la apus. Pe acesta era ceva mai multă animaţie. Maşina se opri puţin mai departe, în colţul străzii Simpson. Kim coborî.

— La revedere, spuse scurt colonelul.

Maşina demară, dar se opri într-o fundătură, la vreo două sute de metri mai departe. Colonelul şi coreeanul în bluză coborâră pe o scară de beton şi bătură la o uşă de tablă. Erau aşteptaţi. Le deschise un tânăr coreean care-i pofti într-un subsol fără vreo altă uşă, plin de cutii şi de alte ambalaje, ce constituia depozitul băcăniei sale deschisă, de obicei, până noaptea târziu. Şoferul intră după ei cu Jan Kaunas în cârcă.

Totul fusese pregătit: o saltea în colţul camerei, iar deasupra ei erau două inele bine fixate în zid. Au întins cuvertura şi au pus lituanianului cătuşe la mâini şi la picioare, pe care i le-au legat de inelele fixate în zid.

— Fotografiile! ordonă colonelul.

Băcanul luă de pe raft un Nikon prevăzut cu un bliţ şi i-l întinse. Mai întâi, colonelul îi fotografie mâinile. În prim-plan, cu unghiile

enorme, apoi figura din faţă şi profil, văzută din toate unghiurile şi în cele din urmă, trupul gol din faţă şi din spate. Fulgerele se succedau tot atât de repede pe cât putea bliţul să se reîncarce. După aceea, scoase filmul şi-l băgă în buzunar, spunându-i băcanului:

— Kim va veni peste două ore să-i facă injecţia. Apoi îi vei pune căluşul ca să nu strige. Răspunzi întocmai de îndeplinirea ordinului meu.

Băcanul dădu din cap afirmativ, dar nu prea încântat. Colonelul Yu Chang nu era omul cu care să discuţi. Făcu un semn însoţitorilor săi şi plecară urcând scara de ciment. Maşina demară imediat. Mai rămăsese o problemă de rezolvat. Colonelul Yu Chang ordonă şoferului:

— Coboară până la bulevardul Dorchester.

*
* *

Kim Pusang, asistent medical la spitalul general din Montreal îşi luă serviciul în primire la miezul nopţii. După ce îi vizită pe cei cincisprezece bolnavi pe care-i avea în grijă, se duse în sala de pansamente, puse la loc seringa şi aruncă în coş fiola goală de penthotal. Luă apoi un ziar coreean vechi de opt zile şi începu să citească, încercând să-şi liniştească bătăile inimii.

Pentru prima oară fusese amestecat într-o asemenea treabă. Dar, când erai coreean, nu-i puteai refuza nimic lui Yu Chang. Încerca să se convingă că nu-l păştea niciun risc şi că nimeni nu-i va cere cont. Fiind asistent medical, cheia dulapului farmaciei era la el. Băcanul era aproape de spital şi putea să dispară discret un sfert de oră.

*
* *

Chevrolet-ul negru alunecă de-a lungul clădirilor masive şi vechi ale Montrealului, între replica miniaturală a Catedralei Notre Dame din Paris şi cea a Empire State, apoi coti la dreapta spre cartierul antrepozitelor. În zonă se mai vedeau doar câteva baruri rău famate şi uzine închise, destinate demolării. Câteva terenuri virane făceau împrejurimile şi mai sinistre. Maşina colonelului se opri în faţa unei

clădiri de douăzeci de etaje, din cărămidă roşie, demult părăsită.

Cei trei se apropiară de poarta mare de fier. Fusese deja forţată de vagobonzi şi intrară cu uşurinţă înăuntru. Puseră trupul coreeanului înjunghiat pe pământ şi colonelul Yu Chang îi controlă încă o dată buzunarele, cu toate că o mai făcuse la plecare. Adjunctul său, înarmat cu o lanternă, descoperi o gaură neagră ce ducea undeva într-un subsof adânc. Se întoarse spre colonel şi toţi trei se înclinară, cam ţeapăn, în faţa corpului tovarăşului lor. Apoi, la un semn al colonelului, cei doi puseră mâna pe cadavru şi-l aruncară în gaură. Nu se auzi decât zgomotul sec al corpului ce se lovise de pământ.

Fără nicio vorbă, cei trei coreeni ieşiră din clădire. Cu ceva noroc, corpul nu putea fi descoperit decât în primăvara următoare. Se urcară în automobil, şi reîntorşi pe Sherbrooke, colonelul Yu Chang, care era la volan, îşi lăsă subordonaţii în colţul Grădinii Botanice. Fără o strângere de mână, fără un surâs. Încordarea era prea mare. Trei blocuri mai departe, colonelul coreean acţionă telecomanda din maşină şi intră în garajul subteran al unui modern imobil situat la numărul 1000 pe Sherbrooke. La acea oră târzie, în garaj nu se găseau decât vreo 5–6 automobile. În *Aviation Building* nu erau decât birouri.

Colonelul Chang se urcă în ascensorul care se opri la etajul douăzeci şi doi. Culoarele erau pustii. Paznicii stăteau la parter. Yu Chang intră pe tăcute în Consulatul General al Coreei şi străbătu mai multe camere până să ajungă în faţa unei uşi blindate pe care scria: „Intrarea absolut interzisă“. Era repetat şi în engleză cu litere mari şi roşii: „No trespassing“.

Colonelul deschise uşa cu o cheie pe care o scoase din buzunar şi, de îndată ce intră în cameră, se plecă asupra unui registru deschis şi notă un număr pe care apoi îl confruntă cu cel de la broască. Aceasta avea un contor care arăta de câte ori fusese deschisă. Semnă repede, apoi puse în funcţiune telexul cuplat la un aparat de codificat. Cu grijă, Yu Chang bătu un scurt mesaj către Centrala din Seul. Având în vedere decalajul orar, la Seul era deja ora zece dimineaţa. Era convins că mesajul său era aşteptat cu nelinişte.

După ce-şi expedie mesajul, Yu Chang îşi aprinse o ţigară şi se puse pe aşteptat, citind o revistă veche. După douăzeci de minute, telexul începu să pârâie. Se aplecă şi citi primul rând:

For Chang's eyes onty. For Chang's eyes only. For Chang's eyes only. Maşina parcă se ambalase. Dar colonelul ştia că nu-i nimic. Seulul se arăta doar prudent. Apoi textul se derulă sub ochii săi:

Felicitări. Începeţi imediat exploatarea.

Smulse gânditor hârtia din telex şi-i dădu foc cu bricheta. Prima parte a misiunii sale, cea mai uşoară, îi reuşise, dar îndată ce vor băga de seamă dispariţia locatarului din *Clark Street*, tunetul se va face auzit. Va fi obligat să acţioneze, să se apere de duşmani, ba chiar şi de unii prieteni…

Colonelul Yu Chang era un militar care asculta de ordine. Chiar dacă nu erau uşor de îndeplinit. Dacă i s-ar fi spus să încalece pe o bombă cu explozie întârziată, ar fi executat ordinele primite de la Seul.

Capitolul II

Cu ochii bulbucaţi, nasul rotund şi mustaţa ca o perie, Lee Reiner, şeful reţelei C.I.A. la Montreal, semăna uimitor de bine cu o focă. Malko îl identifică imediat în mijlocul celor ce aşteptau debarcarea din cursa 273 a Companiei Air France a pasagerilor ce veneau de la Paris. Şi americanul memorase bine trăsăturile feţei prinţului Malko Linge, cel mai cunoscut dintre agenţii nepermanenţi ai *Central Intelligence Agency*, pentru că cei doi bărbaţi se îndreptară în acelaşi timp unul spre altul:

— Ai călătorit bine?

— Foarte bine, răspunse Malko.

Într-un acces de generozitate, C.I.A. îi plătise un bilet de clasa întâi pe Air France, de la Paris, unde se oprise pentru cumpărături. 747 dădea impresia că aterizase în plină pădure. Dintr-un ciudat capriciu administrativ, aeroportul internaţional Mirabel fusese construit la dracu-n praznic, la cincizeci de kilometri de Montreal. Cei doi ieşiră din aerogară, prinşi imediat de o violentă rafală de ploaie, înainte de a se înfunda în Buick-ul americanului.

— Ai sosit tocmai bine, zise acesta din urmă. E unica săptămână a anului în care toate frunzele pădurii canadiene sunt ruginii. E superb.

Malko privi pădurea bătrână de fagi, de arţari şi de mesteceni ce defila de-a lungul autostrăzii drepte şi pustii şi-l întrebă:

— Compania a început să activeze şi în domeniul ecologic?

Lee Reiner dădu din cap surâzând forţat.

— Nu tocmai. Nu ţi-au spus pentru ce te-au trimis aici?

— Mi s-a spus în treacăt, la Viena, că ar fi vorba de o misiune, „delicată“. Cred că e vorba de o problemă ce nu poate fi rezolvată cu ajutorul unui portavion…

Cu mâna stângă, americanul îşi frecă mustaţa de focă şi chicoti ironic:

— Cam aşa ceva. Deocamdată un *kidnaping*.

— Careva din Companie?

Malko se gândea la una din misiunile sale din anii trecuţi când o

„recuperase“ pe fiica directorului general al C.I.A., răpită pentru a-l şantaja. Acesta, însă, avusese bunul-simţ de a sări de la etaj – şi aşa-au retezat-o cu şantajul.[1]

— Nu, răspunse Reiner. Un oarecare Jan Kaunas. Negustor de hârtie, de origine lituaniană, cu paşaport german, care locuieşte la Montreal de vreun an.

În depărtare începeau să se zărească luminile Montrealului ce se întindeau cam vreo treizeci de kilometri, pe o insulă, în mijlocul fluviului Saint-Lawrence. Ploaia se înteţise. Lee Reiner încetini.

— Ce s-a întâmplat?

— A dispărut acum trei zile, continuă americanul. Răpit de acasă. De atunci nicio cerere de recompensă, nimic. Probabil că a fost rănit, căci am găsit sânge. Ziarele au vorbit prea puţin şi a căzut foarte repede în uitare.

Ieri, *Journal de Montreal* anunţa că este cel de-al şaizeci şi şaselea asasinat la Montreal, de la începutul anului. Quebecanii sunt nişte tipi violenţi, aşa că răpirea unui străin…

— Şi pe noi de ce ne interesează acest Jan Kaunas?

Ceaţa ploii ascundea vârful zgârie-norilor, din faţa lor, creând o atmosferă sinistră. Lee Reiner se angajă pe podul Popineau trecând peste braţul din nord al fluviului Saint-Lawrence.

Montrealul părea tot atât de întins ca şi o metropolă din vestul american. La dreapta sa, Malko zări un port în care pluteau tot atâtea hidroavioane, câte bărci cu motor.

— Jan Kaunas este un „clandestin“ sovietic, un colonel ce depinde de Primul Directorat General al K.G.B.-ului, care-a intrat în Canada ca-n unt. C.E.-ul[2] canadian n-ar putea să deosebească un mujic de un grizzli.

— Amuzant, zise Malko. Şi cine a dat lovitura? Nu în fiecare zi e răpit un colonel al K.G.B.-ului!

După ce au trecut de marele pod, Lee Reiner încetini considerabil. Bulevardul Popineau, coborând spre sud, era întretăiat la fiecare sută

---

[1] Vezi SAS: La vest de Ierusalim.

[2] Contraspionajul.

de metri de semafoare. Lee Reiner zise, ca şi cum n-ar fi auzit întrebarea:

— Nu eşti prea obosit? Astă-seară aş vrea să mergem la cel mai bun restaurant chinezesc de pe-aici.

Ajunseră, în sfârşit, pe Sherbrooke. În jurul bulevardului, Malko văzu blocurile ultramoderne, în alternanţă cu vechile clădiri din cărămidă roşie. S-ar fi crezut într-un oraş american. Lee Reiner opri în faţa unui hotel cu aspect bătrânesc şi bogat care ocupa o bună bucată din Sherbrooke: *Ritz Carlton*.

— Trec peste o oră, îi spuse el lui Malko.

*

* *

Abacus semăna cu o galerie de artă: pereţi albi, tablouri moderne, spoturi luminoase şi muzică, bineînţeles clasică, ce izvora din difuzoare ascunse. O chinezoaică frumoasă, cu un corp sculptural şi cu pielea feţei atât de întinsă că părea că plesneşte, le luase comanda, hieratică, lăsându-i în faţa unei sticle cu sake.

Mesele nu prea apropiate una de alta şi fizicul gazdei deschideau uşile tuturor fantasmelor, iar cele câteva femei frumoase ce sporovăiau făceau şi mai plăcută şederea în restaurant. Malko uită de oboseala decalajului orar. Bineînţeles regreta că plecase din Liezen şi pusese la loc vizibil, în camera de la *Ritz Carlton*, fotografia castelului în care se născuse. Finalmente, Montreal părea acceptabil.

Sorbi puţin sake şi întrebă:

— N-ai vrea să-mi spui ceva despre tovarăşul colonel Kaunas?

— Nu ştiu nici măcar cum îl cheamă; prima dată când i-am făcut un dosar se numea Gottfried Müller. Era al doilea patron al unei firme bogate din Germania de Est şi lucra la Phenian, capitala Coreei de Nord. Din informaţiile noastre fusese avansat la gradul de maior K G B. Depindea de Primul Directorat General – la epoca aceea, cel de al Şaselea Departament: Vietnam, Coreea de Nord şi China. Lucra deja în clandestinitate.

— Pentru ce? întrebă Malko. Republica Populară Democrată Coreeană face parte din blocul sovietic.

— Asta aşa e. Cred însă că el avea alte misiuni clandestine. Pe

atunci rămăsese în zonă trei ani ca să recruteze la Phenian sabotori şi informatori în Coreea de Sud, Japonia şi Taiwan. Îl interesa mai ales personalul militar ce lucra la bazele radar. Aşa am reuşit să-l depistăm, urcând pe una din filierele sale. Cel pe care l-am infiltrat în reţeaua lui ne-a făcut rost de o fotografie de-a sa. Şi apoi, bineînţeles, l-am neutralizat…

Malko prefera să nu întrebe ce ascundea acest termen.

— În orice caz, sublinie Reiner, credem că Müller-Kaunas a pus pe picioare, aici, o reţea rentabilă, în caz de conflict. O treabă cu bătaie lungă.

— Şi apoi?

Lee Reiner nu-i răspunse. Sculpturala gazdă venea spre ei, însoţită de trei băieţi ce aduceau raţa rumenită, clătitele şi un sos roşu. Rămase dreaptă, în spatele lor, în timp ce chelnerii aranjau bucăţile de raţă caramelizată în clătite. Cum rămaseră singuri, Lee Reiner continuă:

— Apoi Müller-Kaunas s-a înapoiat în Centrală, la Moscova şi credem că a rămas să lucreze la Direcţia ilegaliştilor, la formarea altor clandestini. În orice caz, a stat în Centrală cam trei ani.

Americanul întrerupse povestirea ca să bage în gură o enormă bucată din raţă. Malko se aplecă asupra farfuriei, pentru ca să nu vadă sosul ce se prelingea pe bărbia comeseanului său.

— Şi cine crezi că l-a răpit? Şi cum aţi fost alertaţi?

— Hâm, hâm! făcu Lee Reiner, cu gura plină şi ochii sclipind maliţios.

Malko trebui să aştepte ca el să înghită şi să bea o gură de sake, cu ochii pe crupa cambrată sub mătasea bleu-pastel a şefei de sală.

— N-am cine ştie ce de făcut la Montreal, mărturisi Reiner, aşa că citesc toate ziarele. Au publicat fotografia dispărutului. Din cauza numelui lituanian, am transmis informaţia arhivelor noastre din Langley ca să vadă dacă nu avem nimic referitor la el. Şi aşa am declanşat afacerea…

În acelaşi timp, am cerut Securităţii din Montreal dosarul răpirii – fără să le spun ce ştim despre individ. Numai că bănuim că este un clandestin sovietic. Mai întâi nu ne-au crezut şi a trebuit să pun punctul pe i. Încă nu şi-au revenit. Tipii de la C.E.-ul canadian nici nu-

mi vorbesc: nu aveau nici cea mai mică informaţie despre Jan Kaunas…

— Frumoasă treabă! aprecie Malko.

C.I.A. renăştea din propria-i cenuşă. De câţiva ani nu mai dăduse dovadă de atâta conştiinţă profesională.

— Pentru o identificare, o fotografie veche mi se pare prea puţin, observă Malko.

— Mai era şi altceva. Acest Kaunas are o particularitate: mâinile. Degetele lui sunt enorme, spatulate, cu unghii rotunde, mari ca nişte monede de douăzeci şi cinci de cenţi. La dosarul lui există şi acest amănunt. L-am regăsit în interogatoriul luat martorilor de poliţia canadiană.

— Nu te mai întreb dacă ai găsit ceva interesant în apartamentul lui?

— *Nada!* răspunse Reinşr amintindu-şi că făcuse un stagiu şi în Panama. Normal, era un profesionist. Paşaportul lui era al unui neamţ din Est, de origine lituaniană, care fusese în Cehoslovacia acum patru ani. A fost descoperit de serviciile tehnice. Nu-i schimbaseră decât fotografia. Clasic.

Continuă să mănânce. Sosul raţei i se prelingea dezgustător pe mustaţă. Malko îşi întoarse privirea şi ochii lui îi întâlniseră pe ai chinezoaicei care zâmbea complice şi al cărei piept părea desenat sub mătase, într-atât era de perfect. Despicătura lungă a rochiei descoperea o pulpă prelungă. Se îndreptă spre intrare pentru a întâmpina doi clienţi, asiatici. Primul avea faţa pătrată şi turtită, un costum bleu, prost croit, o cravată aproape fosforescentă, umbrelă agăţată stângaci de braţ, iar ochii atât de împăienjeniţi, încât abia i se vedea irisul. Al doilea îi semăna oarecum. Chinezoaica îi aşeză pe cei doi în fundul sălii. Lee Reiner îşi şterse mustaţa, cu ochii strălucind de excitare.

— Crezi în coincidenţe? întrebă el.

— De ce?

Surâsul i se întinse pe tot chipul.

— Pentru că unul dintre cei care au intrat acum, cel cu umbrela, este, cred, responsabil de răpirea lui Jan Kaunas.

Malko se uită lung la el, crezând că glumeşte. Cei doi asiatici erau

prea departe pentru a-i putea auzi.

— Un japonez?

Lee Reiner surâse suav:

— Dacă te-ar auzi, ţi-ar rupe vertebrele cervicale de furie. Colonelul Yu Chank s-a născut la Taegu, în sudul Coreei şi este unul din cele mai strălucite elemente ale K.C.I.A.[3] Dacă vrei, este omologul nostru. A fost în China, la Shanghai, şi apoi şi-a făcut studiile superioare la Kyoto. Ceea ce-l îndreptăţeşte să-i urască în egală măsură şi pe chinezi şi pe japonezi. Baza lui de acţiune este la New York. Ştiam că este la Montreal şi nu prea-mi place că ne-a văzut împreună.

— De ce?

— Pentru că mă ştie şi va fi sigur că acum suntem pe urmele lui. Poţi fi sigur că astă-seară semnalmentele tale vor pleca prin telex la Seul şi-i vor comunica biografia ta. Coreenii sunt foarte organizaţi…

— Un coreean… zise Malko gânditor. Ce te face să crezi că l-a răpit pe Kaunas al tău? Trecutul acestuia?

— Kaunas „al nostru“, îl corectă americanul, pentru că tu eşti şeful misiunii care are ca sarcină regăsirea lui.

Malko se uita ţintă în ceafa colonelului care se plecase spre beţişoarele cu care mânca – ca şi cum ei nici n-ar fi existat. Cunoscuse destui coreeni în Vietnam. Unii erau duri, anticomunişti până în străfundurile sufletului lor şi prea puţin interesaţi de Drepturile Omului. Răpirea unei „cârtiţe“ ruseşti era foarte probabilă. Simţi privirea lui Lee Reiner aţintită asupra lui, ceea ce îl agasa puţin.

— O.K., făcu el. Acum spune-mi ceea ce ştii într-adevăr. Sau ceea ce ţi-au spus canadienii…

— Bine, zise Reiner, înfundându-se în scaun. Până la apariţia fotografiei în ziare, nimeni nu ştia ceva de prezenţa lui Kaunas în Canada. Bineînţeles că, de îndată ce i-am aflat adevărata identitate, m-am gândit că nu putea fi vorba de o răpire obişnuită. Apoi am studiat cu amănunţime dosarul Siguranţei din Montreal. Vecinii din *Clark Street*, unde locuia Jan Kaunas, nu ştiau nimic despre el în afară

---

[3] K.C.I.A. Coreeană.

de faptul că primea din când în când vizita unei femei înalte, cu o figură asiatică, care sosea întotdeauna în taxi. Era de fiecare dată îmbrăcată în rochie de ceremonie: mi-a spus o bătrână care locuieşte la parter. Chiar ameţiţi de „caribu“, poliţaii canadieni ar fi găsit-o până acum.

— Ce e aceea „caribu“? Credeam că se mănâncă…

— Animalul da, făcu Reiner. Dar aci, la Montreal, asta înseamnă un amestec de alcool de 90° şi de porto. Se bea când e foarte frig. Îţi transformă celulele cenuşii în melasă.

— Încă puţină raţă? întrebă cu glas dulce chinezoaica.

Greutatea călduţă a sânului său apăsa pe braţul lui Malko şi ea îşi retrăsese stomacul pentru a scoate şi mai mult în evidenţă pieptul. Cu coada ochiului, Malko îl zări pe însoţitorul colonelului Yu Chang îndreptându-se spre toaletă.

— Pe scurt, continuă Reiner, au regăsit-o pe iubita lui Jan Kaunas. O coreeană. Kedok Wa-Dae.

— Ah! făcu Malko.

Sticla de sake se golise, dar la o pocnitură din degete, chinezoaica grijulie aduse alta.

— Aşa, dragul meu… aprobă Lee Reiner. Era şefa de sală a micului restaurant coreean din Montreal, nu prea departe de aici, în *Mackay Street* care se numeşte *Hi-Koreea House*. Nu-i prea grozav, în afară de această Kedok Wa-Dae care primeşte clienţii în superbe rochii de ceremonie şi care nu se dă în lături după rapoartele copoilor, să se mai şi culce cu unii. Poate pentru ca să atragă la restaurant o clientelă obişnuită. Jan Kaunas a fost deci unul dintre amanţii ei.

— A mărturisit?

— Bineînţeles! Mai mult decât atât, a recunoscut că în ziua dispariţiei sale, i-a făcut o vizită după orele de lucru. Apoi s-a dus să se culce şi habar n-are de răpire. Am regăsit şi taximetristul care a dus-o acasă. La două zile după aceasta mai avea o vânătaie enormă pe faţă, ca şi cum ar fi fost bătută. A zis că s-a lovit. Canadienii au căzut iar în „caribu“ pentru că nu pricepeau de ce şi-ar fi răpit ea iubitul, lipsind în acelaşi timp *Hi-Korea House* de un client…

— Şi ce i-a făcut să-şi schimbe părerea?

Lee Reiner îşi sorbi sake-ul cu zgomot, aţintindu-şi ochii în

scobitura mijlocului chinezoaicei care se întoarse ca şi cum ar fi fost friptă.

— Eu, răspunse acesta simplu. Inutil să-ţi spun că ne-am apucat cu toată căldura să luăm informaţii despre *Hi-Korea*. Şi ceea ce am descoperit a fost foarte vesel. E pur şi simplu, una din bazele K.C.I.A. la Montreal…

Malko rămase gânditor.

— Explică-mi şi mie cum un clandestin sovietic, prudent ca un şarpe, s-a vârât într-una din antenele K.C.I.A. Voia să se sinucidă, ori ce?

— Bună întrebare, admise Lee Reiner. M-am tot gândit la asta, dar numai Kaunas cunoaşte adevăratul răspuns. Eu cred că s-ar putea găsi o explicaţie. Din ceea ce ştim noi, lui Müller-Kaunas îi plăcea la nebunie bucătăria coreeană. La Phenian îşi trata regeşte oamenii cu care era în contact. Stătuse acolo trei ani. Deci, îi era oare cum dor de această ţară. E doar o ipoteză, bineînţeles, pentru că noi nu ştim ce misiune avea Jan Kaunas la Montreal. După cercetările noastre, am impresia că a fost trimis aici cu o misiune de lungă durată. Trebuia să încerce să infiltreze reţeaua noastră de radaruri, instalate în Canada şi Alaska, NORAD-ul,[4] BMEWS[5] şi PARCS.[6] Pentru cel din urmă avem treizeci şi una de staţii doar în nordul Canadei. Această presupunere se bazează pe activitatea sa anterioară şi pe cunoştinţele sale în domeniul electronicii. Dacă am dreptate, Jan Kaunas a comis pur şi simplu o imprudenţă. Li se întâmplă chiar şi celor mai buni. Aminteşte-ţi de colonelul Abel. Pe urmă a crezut că legătura cu această Kedok era foarte practică. Nu-i punea niciun fel de probleme. Chiar şi tipii de la K.G.B. au nevoie să se culce cu o femeie. După câte ştim, nu se întâlneau decât pentru asta. Mai e bineînţeles şi o altă ipoteză…

Lăsă fraza neterminată.

— Care? întrebă Malko.

---

[4] Reţea acoperind nordul Canadei.

[5] Ballist Missile Earley Warning System.

[6] Perimeter Acquisition Radar Characterisation System.

— Că avea ordin să infiltreze coreeni de aici, pentru ca să-şi completeze reţeaua din Phenian. Sau că a dat peste cineva pe care-l mai „tamponase“ pe când era în Coreea de Nord.

— Dar, spune-mi, coreenii sunt aliaţii noştri, remarcă Malko. Cu K.C.I.A. aveţi relaţii bune!

Americanul făcu ochii mici de plăcere.

— Sigur. În teorie. Pentru că nu sunt comozi, sunt un pic paranoici şi pentru că-şi văd de propriile lor treburi. Bineînţeles că Washingtonul i-a întrebat, dar ei au jurat cu mâna pe inimă că nu au nimic de-a face cu această răpire.

— Şi dacă ar fi adevărat? insistă Malko, făcând-o pe avocatul diavolului.

Sorbindu-şi supa, Lee Reiner îşi termină cina cu ochii pe chinezoaică. Aceasta se fâţâia prin faţa lor în mod vizibil provocatoare şi hieratică.

— O.K.. Făcu americanul. Cine atunci? Se vede cât de colo că e treabă făcută de nişte profesionişti. Jan Kaunas e un tip voinic, sigur s-a apărat. Pe urmă s-au găsit şi urme de sânge, dar nicio urmă de spargere. Nimic n-a fost furat şi nicio cerere de răscumpărare. Îi cunoaştem pe coreeni. Au fost întotdeauna partizanii metodelor forte. Acum câtva timp se distrau răpind de pe unde găseau pe toţi opozanţii pe care-i transportau în Coreea numai pentru a-i tăia acolo în cubuleţe. Şi mai e un detaliu pe care nu-l ştii. În apartamentul lui Jan Kaunas s-a descoperit un slip de damă ce provenea dintr-unul din magazinele şic de pe Sherbrooke. Ghici cui a aparţinut?

— Acestei Kedok Wa-Dae?

— *Right*. Când a fost întrebată, a răspuns pur şi simplu că probabil îl uitase acolo.

— Posibil…

— Sigur, aprobă Lee Reiner, dar mai degrabă îmi imaginez o învălmăşeală, răpirea şi femeia zăpăcită plecând fără chiloţi. Bineînţeles că mi-e imposibil s-o dovedesc. E numai un indiciu în plus. Şi pe urmă mai e şi colonelul Yu Chang, omul care stă cu spatele la noi. A mai fost amestecat în nişte poveşti triste. La Langley l-au

botezat „spookie“.[7] Nu ţi se pare bizară această coincidenţă: să fie aici, tocmai acum? Nu se petrece mare lucru la Montreal, nu?

— Apropo, remarcă Malko, dar mai sunt şi canadieni în Montreal. Ei ce zic?

— Se lovesc de un zid, mărturisi Lee Reiner. Coreenii le arată o faţă atât de netedă, că alunecă pe ea. De când ştiu cine e Jan Kaunas nu vor să împingă lucrurile mai departe, pentru că miros o afacere care îi depăşeşte. Evident că nu pot scotoci tot Montrealul casă cu casă.

— Crezi că Jan Kaunas mai este la Montreal?

Reiner râgâi discret sub privirile drăgăstoase ale unuia din picoli. Malko începea să resimtă efectul decalajului orar. Pentru el era ora patru dimineaţa, dar povestea „cârtiţei“ dispărute îl fascina.

— Habar n-am, mărturisi americanul. Dar prezenţa colonelului Yu Chang mă face să cred că da. Poate că au de gând să-l transporte clandestin în Coreea lor, numai că aşteaptă ca lucrurile să se mai liniştească. Îşi dau seama că ne interesăm de el. Sunt oricând la discreţia unui denunţător sau a întâmplării. Şi sunt foarte grijulii în ceea ce priveşte bunele relaţii diplomatice. Canadienii sunt foarte furioşi că un agent K.G.B. a fost răpit de sub nasul lor, pentru a fi pus pe frigare. Iar coreenii au, la rândul lor. Destule motive pentru a-l păstra la rece în Ţara Dimineţilor Liniştite.

— Care?

— Mai întâi prietenii noştri ruşi. După umila mea părere, K.G.B. va face tot ceea ce se poate, pentru ca să-şi regăsească omul. Ori îl recuperează, ori îl elimină. Cunoscându-i pe coreeni, K.G.B.-ul ştie că au mijloacele de a-l face să vorbească, ceea ce ar face praf munca lor de ani de zile. Să le sară în aer o reţea întreagă de informatori şi sabotori, nu-i aşa de uşor de suportat.

— N-ai nicio informaţie?

— Nimic. Cred că totul se va petrece între aceste grupuri care lucrează în clandestinitate. Doar dacă nu vor folosi chiar reţeaua pusă la punct de Müller-Kaunas pe când era în Coreea de Nord pentru a afla ce s-a întâmplat cu el. Apoi vor organiza o operaţie pentru a-l

---

[7] Oribilul.

recupera. M-ar mira dacă Müller-Kaunas nu a recrutat câţiva agenţi ai K.C.I.A.

— – Promite câteva momente agitate, conchise Malko. Şi care ar fi al doilea motiv pentru care ar dori să-l ducă în Coreea?

Lee Reiner îşi frecă degetul mare de arătător.

— Dolarii. După cum cred eu, după ce-l vor stoarce ca pe o lămâie, îl vor face „să iasă“ din Coreea, pretinzând că acolo au pus mâna pe el – ceea ce ar evita orice complicaţie diplomatică. Şi apoi ni-l vor revinde pentru oarecare avantaje – cum ar fi arme, licenţe de import sau ceva în genul acesta.

Malko sorbea gânditor din ceaşca cu sake. Povestea lui Lee Reiner stătea foarte bine în picioare. Numai că era doar o ipoteză, în fundul sălii, cei doi coreeni mâncau în viteză, iar muzica de fond îi legăna plăcut.

— Dacă înţeleg bine, acum voi aşteptaţi de la mine ca să-mi folosesc tot farmecul meu slav asupra frumoasei Kedok Wa-Dae, pentru ca ea să-mi spună unde l-au ascuns micuţii săi prieteni pe răutăciosul Jan Kaunas.

Ironia din glasul său era atât de vizibilă, că Reiner ridică mâna ca să-l oprească.

— Şi asta face parte din misiunea ta, recunoscu el. Dar nu prea cred în reuşită. Mai este o pistă serioasă. Şi noi avem o „cârtiţă“ la coreeni, recrutată acum câtăva vreme, pe când era studentă la Miami. Este momentul s-o scoatem din cuib. Este amanta unui coreean sus-pus şi e la curent cu multe lucruri. Am folosit-o la câteva mici treburi. E un personaj interesant şi primejdios. Face parte din marea burghezie asiatică. S-a stabilit la Montreal de câţiva ani şi aşa se explică faptul că n-am folosit-o. Am contactat-o din nou şi cred că te va primi bine.

— Deci, crezi că Jan Kaunas este încă aici.

— Colonelul Yu Chang n-a venit să contemple frunzele ruginii ale toamnei.

Malko nu-şi putu stăpâni un căscat.

— Bine. O să trec la lucru.

— Nu le-am spus nimic prietenilor noştri canadieni, sublinie Lee

Reiner. Pentru că şi noi îl vrem pe Jan Kaunas.

— Ca să-l duceţi la „Fermă“.[8]

Lee Reiner plecă ochii ruşinat.

— Ghiceşti totul, suspină el. Atunci, evită orice incident diplomatic cu aceşti socialişti canadieni!

Se ridicară de la masă şi frumoasa chinezoaică se îndreptă spre ei, îi întrebă dacă le-a plăcut mâncarea, sporovăind cu ochii negri, impenetrabili. Malko, în ciuda oboselii, simţea o imperioasă nevoie de a-i face invitaţia să-l însoţească. Era convins că nu l-ar fi refuzat.

Lee Reiner se înfăşură în impermeabil. Un vânt glacial mătura *Mackay Street*, iar ei parcaseră lângă un imobil mai îndepărtat, într-o fundătură dintre două blocuri. Lângă restaurant, un afiş lipit de o vitrină anunţa: „Câini calzi“ – 1,50 dolari.

— La uite, canadienii au luat-o pe urmele chinezilor, remarcă Malko ironic, mănâncă şi ei câini!

Lee Reiner pufni în râs:

— Nu! Sunt pur şi simplu „hot-dogs“ – cârnaţi. Quebecanii fac o asemenea alergie la engleză, încât traduc absolut totul, cuvânt cu cuvânt.

În maşină, Lee Reiner îi întinse lui Malko o foaie de hârtie îndoită.

— Iată adresa „cârtiţei“. Te aşteaptă. Ce vei face cu Kedok WaDae?

— Ca şi Jan Kaunas. Numai că sper să nu-mi rezerve aceeaşi soartă.

— Haide, haide! făcu Reiner. Coreenii sunt totuşi aliaţii noştri. N-ai ce risca din partea lor.

Cinci minute mai târziu, americanul îl lăsă la *Ritz Carlton*. Mai vorbiră câteva minute în maşină, apoi Malko coborî.

Holul era plin de o mulţime de haine sărbătoreşti, o nuntă evreiască ortodoxă, femei deghizate în pom de Crăciun. Ascensorul era gol. Uşile alunecară uşor la etajul zece.

Malko se uită distrat pe culoarul pustiu. Tocmai băga cheia în broasca uşii, când simţi o prezenţă în spatele lui. Se întoarse, descoperind doi oameni îndesaţi, dar surâzători, cu aceleaşi feţe pătrate, ochi migdalaţi şi costume prost croite.

---

[8] Centrul de presă al C.I.A.

Primul nu mai surâse. Fără să strige „păzea“, cu un salt incredibil sări în aer ca o balerină, făcu o piruetă şi piciorul drept i se întinse pe orizontală, lovindu-l pe Malko în gât.

Capitolul II

Cu ochii bulbucaţi, nasul rotund şi mustaţa ca o perie, Lee Reiner, şeful reţelei C.I.A. la Montreal, semăna uimitor de bine cu o focă. Malko îl identifică imediat în mijlocul celor ce aşteptau debarcarea din cursa 273 a Companiei Air France a pasagerilor ce veneau de la Paris. Şi americanul memorase bine trăsăturile feţei prinţului Malko Linge, cel mai cunoscut dintre agenţii nepermanenţi ai *Central Intelligence Agency*, pentru că cei doi bărbaţi se îndreptară în acelaşi timp unul spre altul:

— Ai călătorit bine?

— Foarte bine, răspunse Malko.

Într-un acces de generozitate, C.I.A. îi plătise un bilet de clasa întâi pe Air France, de la Paris, unde se oprise pentru cumpărături. 747 dădea impresia că aterizase în plină pădure. Dintr-un ciudat capriciu administrativ, aeroportul internaţional Mirabel fusese construit la dracu-n praznic, la cincizeci de kilometri de Montreal. Cei doi ieşiră din aerogară, prinşi imediat de o violentă rafală de ploaie, înainte de a se înfunda în Buick-ul americanului.

— Ai sosit tocmai bine, zise acesta din urmă. E unica săptămână a anului în care toate frunzele pădurii canadiene sunt ruginii. E superb.

Malko privi pădurea bătrână de fagi, de arţari şi de mesteceni ce defila de-a lungul autostrăzii drepte şi pustii şi-l întrebă:

— Compania a început să activeze şi în domeniul ecologic?

Lee Reiner dădu din cap surâzând forţat.

— Nu tocmai. Nu ţi-au spus pentru ce te-au trimis aici?

— Mi s-a spus în treacăt, la Viena, că ar fi vorba de o misiune, „delicată“. Cred că e vorba de o problemă ce nu poate fi rezolvată cu ajutorul unui portavion…

Cu mâna stângă, americanul îşi frecă mustaţa de focă şi chicoti ironic:

— Cam aşa ceva. Deocamdată un *kidnaping*.

— Careva din Companie?

Malko se gândea la una din misiunile sale din anii trecuţi când o

„recuperase“ pe fiica directorului general al C.I.A., răpită pentru a-l şantaja. Acesta, însă, avusese bunul-simţ de a sări de la etaj – şi aşa-au retezat-o cu şantajul.[9]

— Nu, răspunse Reiner. Un oarecare Jan Kaunas. Negustor de hârtie, de origine lituaniană, cu paşaport german, care locuieşte la Montreal de vreun an.

În depărtare începeau să se zărească luminile Montrealului ce se întindeau cam vreo treizeci de kilometri, pe o insulă, în mijlocul fluviului Saint-Lawrence. Ploaia se înteţise. Lee Reiner încetini.

— Ce s-a întâmplat?

— A dispărut acum trei zile, continuă americanul. Răpit de acasă. De atunci nicio cerere de recompensă, nimic. Probabil că a fost rănit, căci am găsit sânge. Ziarele au vorbit prea puţin şi a căzut foarte repede în uitare.

Ieri, *Journal de Montreal* anunţa că este cel de-al şaizeci şi şaselea asasinat la Montreal, de la începutul anului. Quebecanii sunt nişte tipi violenţi, aşa că răpirea unui străin…

— Şi pe noi de ce ne interesează acest Jan Kaunas?

Ceaţa ploii ascundea vârful zgârie-norilor, din faţa lor, creând o atmosferă sinistră. Lee Reiner se angajă pe podul Popineau trecând peste braţul din nord al fluviului Saint-Lawrence.

Montrealul părea tot atât de întins ca şi o metropolă din vestul american. La dreapta sa, Malko zări un port în care pluteau tot atâtea hidroavioane, câte bărci cu motor.

— Jan Kaunas este un „clandestin“ sovietic, un colonel ce depinde de Primul Directorat General al K.G.B.-ului, care-a intrat în Canada ca-n unt. C.E.-ul[10] canadian n-ar putea să deosebească un mujic de un grizzli.

— Amuzant, zise Malko. Şi cine a dat lovitura? Nu în fiecare zi e răpit un colonel al K.G.B.-ului!

După ce au trecut de marele pod, Lee Reiner încetini considerabil. Bulevardul Popineau, coborând spre sud, era întretăiat la fiecare sută

---

[9] Vezi SAS: La vest de Ierusalim.

[10] Contraspionajul.

de metri de semafoare. Lee Reiner zise, ca şi cum n-ar fi auzit întrebarea:

— Nu eşti prea obosit? Astă-seară aş vrea să mergem la cel mai bun restaurant chinezesc de pe-aici.

Ajunseră, în sfârşit, pe Sherbrooke. În jurul bulevardului, Malko văzu blocurile ultramoderne, în alternanţă cu vechile clădiri din cărămidă roşie. S-ar fi crezut într-un oraş american. Lee Reiner opri în faţa unui hotel cu aspect bătrânesc şi bogat care ocupa o bună bucată din Sherbrooke: *Ritz Carlton*.

— Trec peste o oră, îi spuse el lui Malko.

*

* *

Abacus semăna cu o galerie de artă: pereţi albi, tablouri moderne, spoturi luminoase şi muzică, bineînţeles clasică, ce izvora din difuzoare ascunse. O chinezoaică frumoasă, cu un corp sculptural şi cu pielea feţei atât de întinsă că părea că plesneşte, le luase comanda, hieratică, lăsându-i în faţa unei sticle cu sake.

Mesele nu prea apropiate una de alta şi fizicul gazdei deschideau uşile tuturor fantasmelor, iar cele câteva femei frumoase ce sporovăiau făceau şi mai plăcută şederea în restaurant. Malko uită de oboseala decalajului orar. Bineînţeles regreta că plecase din Liezen şi pusese la loc vizibil, în camera de la *Ritz Carlton*, fotografia castelului în care se născuse. Finalmente, Montreal părea acceptabil.

Sorbi puţin sake şi întrebă:

— N-ai vrea să-mi spui ceva despre tovarăşul colonel Kaunas?

— Nu ştiu nici măcar cum îl cheamă; prima dată când i-am făcut un dosar se numea Gottfried Müller. Era al doilea patron al unei firme bogate din Germania de Est şi lucra la Phenian, capitala Coreei de Nord. Din informaţiile noastre fusese avansat la gradul de maior KGB. Depindea de Primul Directorat General – la epoca aceea, cel de al Şaselea Departament: Vietnam, Coreea de Nord şi China. Lucra deja în clandestinitate.

— Pentru ce? întrebă Malko. Republica Populară Democrată Coreeană face parte din blocul sovietic.

— Asta aşa e. Cred însă că el avea alte misiuni clandestine. Pe

atunci rămăsese în zonă trei ani ca să recruteze la Phenian sabotori şi informatori în Coreea de Sud, Japonia şi Taiwan. Îl interesa mai ales personalul militar ce lucra la bazele radar. Aşa am reuşit să-l depistăm, urcând pe una din filierele sale. Cel pe care l-am infiltrat în reţeaua lui ne-a făcut rost de o fotografie de-a sa. Şi apoi, bineînţeles, l-am neutralizat…

Malko prefera să nu întrebe ce ascundea acest termen.

— În orice caz, sublinie Reiner, credem că Müller-Kaunas a pus pe picioare, aici, o reţea rentabilă, în caz de conflict. O treabă cu bătaie lungă.

— Şi apoi?

Lee Reiner nu-i răspunse. Sculpturala gazdă venea spre ei, însoţită de trei băieţi ce aduceau raţa rumenită, clătitele şi un sos roşu. Rămase dreaptă, în spatele lor, în timp ce chelnerii aranjau bucăţile de raţă caramelizată în clătite. Cum rămaseră singuri, Lee Reiner continuă:

— Apoi Müller-Kaunas s-a înapoiat în Centrală, la Moscova şi credem că a rămas să lucreze la Direcţia ilegaliştilor, la formarea altor clandestini. În orice caz, a stat în Centrală cam trei ani.

Americanul întrerupse povestirea ca să bage în gură o enormă bucată din raţă. Malko se aplecă asupra farfuriei, pentru ca să nu vadă sosul ce se prelingea pe bărbia comeseanului său.

— Şi cine crezi că l-a răpit? Şi cum aţi fost alertaţi?

— Hâm, hâm! făcu Lee Reiner, cu gura plină şi ochii sclipind maliţios.

Malko trebui să aştepte ca el să înghită şi să bea o gură de sake, cu ochii pe crupa cambrată sub mătasea bleu-pastel a şefei de sală.

— N-am cine ştie ce de făcut la Montreal, mărturisi Reiner, aşa că citesc toate ziarele. Au publicat fotografia dispărutului. Din cauza numelui lituanian, am transmis informaţia arhivelor noastre din Langley ca să vadă dacă nu avem nimic referitor la el. Şi aşa am declanşat afacerea…

În acelaşi timp, am cerut Securităţii din Montreal dosarul răpirii – fără să le spun ce ştim despre individ. Numai că bănuim că este un clandestin sovietic. Mai întâi nu ne-au crezut şi a trebuit să pun punctul pe i. Încă nu şi-au revenit. Tipii de la C.E.-ul canadian nici nu-

mi vorbesc: nu aveau nici cea mai mică informaţie despre Jan Kaunas…

— Frumoasă treabă! aprecie Malko.

C.I.A. renăştea din propria-i cenuşă. De câţiva ani nu mai dăduse dovadă de atâta conştiinţă profesională.

— Pentru o identificare, o fotografie veche mi se pare prea puţin, observă Malko.

— Mai era şi altceva. Acest Kaunas are o particularitate: mâinile. Degetele lui sunt enorme, spatulate, cu unghii rotunde, mari ca nişte monede de douăzeci şi cinci de cenţi. La dosarul lui există şi acest amănunt. L-am regăsit în interogatoriul luat martorilor de poliţia canadiană.

— Nu te mai întreb dacă ai găsit ceva interesant în apartamentul lui?

— *Nada!* răspunse Reiner amintindu-şi că făcuse un stagiu şi în Panama. Normal, era un profesionist. Paşaportul lui era al unui neamţ din Est, de origine lituaniană, care fusese în Cehoslovacia acum patru ani. A fost descoperit de serviciile tehnice. Nu-i schimbaseră decât fotografia. Clasic.

Continuă să mănânce. Sosul raţei i se prelingea dezgustător pe mustaţă. Malko îşi întoarse privirea şi ochii lui îi întâlniseră pe ai chinezoaicei care zâmbea complice şi al cărei piept părea desenat sub mătase, într-atât era de perfect. Despicătura lungă a rochiei descoperea o pulpă prelungă. Se îndreptă spre intrare pentru a întâmpina doi clienţi, asiatici. Primul avea faţa pătrată şi turtită, un costum bleu, prost croit, o cravată aproape fosforescentă, umbrela agăţată stângaci de braţ, iar ochii atât de împăienjeniţi, încât abia i se vedea irisul. Al doilea îi semăna oarecum. Chinezoaica îi aşeză pe cei doi în fundul sălii. Lee Reiner îşi şterse mustaţa, cu ochii strălucind de excitare.

— Crezi în coincidenţe? întrebă el.

— De ce?

Surâsul i se întinse pe tot chipul.

— Pentru că unul dintre cei care au intrat acum, cel cu umbrela, este, cred, responsabil de răpirea lui Jan Kaunas.

Malko se uită lung la el, crezând că glumeşte. Cei doi asiatici erau

prea departe pentru a-i putea auzi.

— Un japonez?

Lee Reiner surâse suav:

— Dacă te-ar auzi, ţi-ar rupe vertebrele cervicale de furie. Colonelul Yu Chank s-a născut la Taegu, în sudul Coreei şi este unul din cele mai strălucite elemente ale K.C.I.A.[11] Dacă vrei, este omologul nostru. A fost în China, la Shanghai, şi apoi şi-a făcut studiile superioare la Kyoto. Ceea ce-l îndreptăţeşte să-i urască în egală măsură şi pe chinezi şi pe japonezi. Baza lui de acţiune este la New York. Ştiam că este la Montreal şi nu prea-mi place că ne-a văzut împreună.

— De ce?

— Pentru că mă ştie şi va fi sigur că acum suntem pe urmele lui. Poţi fi sigur că astă-seară semnalmentele tale vor pleca prin telex la Seul şi-i vor comunica biografia ta. Coreenii sunt foarte organizaţi…

— Un coreean… zise Malko gânditor. Ce te face să crezi că l-a răpit pe Kaunas al tău? Trecutul acestuia?

— Kaunas „al nostru“, îl corectă americanul, pentru că tu eşti şeful misiunii care are ca sarcină regăsirea lui.

Malko se uita ţintă în ceafa colonelului care se plecase spre beţişoarele cu care mânca – ca şi cum ei nici n-ar fi existat. Cunoscuse destui coreeni în Vietnam. Unii erau duri, anticomunişti până în străfundurile sufletului lor şi prea puţin interesaţi de Drepturile Omului. Răpirea unei „cârtiţe“ ruseşti era foarte probabilă. Simţi privirea lui Lee Reiner aţintită asupra lui, ceea ce îl agasa puţin.

— O.K., făcu el. Acum spune-mi ceea ce ştii într-adevăr. Sau ceea ce ţi-au spus canadienii…

— Bine, zise Reiner, înfundându-se în scaun. Până la apariţia fotografiei în ziare, nimeni nu ştia ceva de prezenţa lui Kaunas în Canada. Bineînţeles că, de îndată ce i-am aflat adevărata identitate, m-am gândit că nu putea fi vorba de o răpire obişnuită. Apoi am studiat cu amănunţime dosarul Siguranţei din Montreal. Vecinii din *Clark Street*, unde locuia Jan Kaunas, nu ştiau nimic despre el în afară

---

[11] C.I.A. Coreeană

de faptul că primea din când în când vizita unei femei înalte, cu o figură asiatică, care sosea întotdeauna în taxi. Era de fiecare dată îmbrăcată în rochie de ceremonie: mi-a spus o bătrână care locuieşte la parter. Chiar ameţiţi de „caribu“, poliţaii canadieni ar fi găsit-o până acum.

— Ce e aceea „caribu“? Credeam că se mănâncă…

— Animalul da, făcu Reiner. Dar aci, la Montreal, asta înseamnă un amestec de alcool de 90° şi de porto. Se bea când e foarte frig. Îţi transformă celulele cenuşii în melasă.

— Încă puţină raţă? întrebă cu glas dulce chinezoaica.

Greutatea călduţă a sânului său apăsa pe braţul lui Malko şi ea îşi retrăsese stomacul pentru a scoate şi mai mult în evidenţă pieptul. Cu coada ochiului, Malko îl zări pe însoţitorul colonelului Yu Chang îndreptându-se spre toaletă.

— Pe scurt, continuă Reiner, au regăsit-o pe iubita lui Jan Kaunas. O coreeană. Kedok Wa-Dae.

— Ah! făcu Malko.

Sticla de sake se golise, dar la o pocnitură din degete, chinezoaica grijulie aduse alta.

— Aşa, dragul meu… aprobă Lee Reiner. Era şefa de sală a micului restaurant coreean din Montreal, nu prea departe de aici, în *Mackay Street* care se numeşte *Hi-Koreea House*. Nu-i prea grozav, în afară de această Kedok Wa-Dae care primeşte clienţii în superbe rochii de ceremonie şi care nu se dă în lături după rapoartele copoilor, să se mai şi culce cu unii. Poate pentru ca să atragă la restaurant o clientelă obişnuită. Jan Kaunas a fost deci unul dintre amanţii ei.

— A mărturisit?

— Bineînţeles! Mai mult decât atât, a recunoscut că în ziua dispariţiei sale, i-a făcut o vizită după orele de lucru. Apoi s-a dus să se culce şi habar n-are de răpire. Am regăsit şi taximetristul care a dus-o acasă. La două zile după aceasta mai avea o vânătaie enormă pe faţă, ca şi cum ar fi fost bătută. A zis că s-a lovit. Canadienii au căzut iar în „caribu“ pentru că nu pricepeau de ce şi-ar fi răpit ea iubitul, lipsind în acelaşi timp *Hi-Korea House* de un client…

— Şi ce i-a făcut să-şi schimbe părerea?

Lee Reiner îşi sorbi sake-ul cu zgomot, aţintindu-şi ochii în

scobitura mijlocului chinezoaicei care se întoarse ca şi cum ar fi fost friptă.

— Eu, răspunse acesta simplu. Inutil să-ţi spun că ne-am apucat cu toată căldura să luăm informaţii despre *Hi-Korea*. Şi ceea ce am descoperit a fost foarte vesel. E pur şi simplu, una din bazele K.C.I.A. la Montreal…

Malko rămase gânditor.

— Explică-mi şi mie cum un clandestin sovietic, prudent ca un şarpe, s-a vârât într-una din antenele K.C.I.A. Voia să se sinucidă, ori ce?

— Bună întrebare, admise Lee Reiner. M-am tot gândit la asta, dar numai Kaunas cunoaşte adevăratul răspuns. Eu cred că s-ar putea găsi o explicaţie. Din ceea ce ştim noi, lui Müller-Kaunas îi plăcea la nebunie bucătăria coreeană. La Phenian îşi trata regeşte oamenii cu care era în contact. Stătuse acolo trei ani. Deci, îi era oarecum dor de această ţară. E doar o ipoteză, bineînţeles, pentru că noi nu ştim ce misiune avea Jan Kaunas la Montreal. După cercetările noastre, am impresia că a fost trimis aici cu o misiune de lungă durată. Trebuia să încerce să infiltreze reţeaua noastră de radaruri, instalate în Canada şi Alaska, NORAD-ul,[12] BMEWS[13] şi PARCS[14]. Pentru cel din urmă avem treizeci şi una de staţii doar în nordul Canadei. Această presupunere se bazează pe activitatea sa anterioară şi pe cunoştinţele sale în domeniul electronicii. Dacă am dreptate, Jan Kaunas a comis pur şi simplu o imprudenţă. Li se întâmplă chiar şi celor mai buni. Aminteşte-ţi de colonelul Abel. Pe urmă a crezut că legătura cu această Kedok era foarte practică. Nu-i punea niciun fel de probleme. Chiar şi tipii de la K.G.B. au nevoie să se culce cu o femeie. După câte ştim, nu se întâlneau decât pentru asta. Mai e bineînţeles şi o altă ipoteză…

Lăsă fraza neterminată.

— Care? întrebă Malko.

---

[12] Reţea acoperind nordul Canadei.

[13] Ballist Missile Earley Warning System.

[14] Perimeter Acquisition Radar Characterisation System.

— Că avea ordin să infiltreze coreeni de aici, pentru ca să-şi completeze reţeaua din Phenian. Sau că a dat peste cineva pe care-l mai „tamponase“ pe când era în Coreea de Nord.

— Dar, spune-mi, coreenii sunt aliaţii noştri, remarcă Malko. Cu K.C.I.A. aveţi relaţii bune!

Americanul făcu ochii mici de plăcere.

— Sigur. În teorie. Pentru că nu sunt comozi, sunt un pic paranoici şi pentru că-şi văd de propriile lor treburi. Bineînţeles că Washingtonul i-a întrebat, dar ei au jurat cu mâna pe inimă că nu au nimic de-a face cu această răpire.

— Şi dacă ar fi adevărat? insistă Malko, făcând-o pe avocatul diavolului.

Sorbindu-şi supa, Lee Reiner îşi termină cina cu ochii pe chinezoaică. Aceasta se fâţâia prin faţa lor în mod vizibil provocatoare şi hieratică.

— O.K., făcu americanul. Cine atunci? Se vede cât de colo că e treabă făcută de nişte profesionişti. Jan Kaunas e un tip voinic, sigur s-a apărat. Pe urmă s-au găsit şi urme de sânge, dar nicio urmă de spargere. Nimic n-a fost furat şi nicio cerere de răscumpărare. Îi cunoaştem pe coreeni. Au fost întotdeauna partizanii metodelor forte. Acum câtva timp se distrau răpind de pe unde găseau pe toţi opozanţii pe care-i transportau în Coreea numai pentru a-i tăia acolo în cubuleţe. Şi mai e un detaliu pe care nu-l ştii. În apartamentul lui Jan Kaunas s-a descoperit un slip de damă ce provenea dintr-unul din magazinele şic de pe Sherbrooke. Ghici cui a aparţinut?

— Acestei Kedok Wa-Dae?

— *Right*. Când a fost întrebată, a răspuns pur şi simplu că probabil îl uitase acolo.

— Posibil…

— Sigur, aprobă Lee Reiner, dar mai degrabă îmi imaginez o învălmăşeală, răpirea şi femeia zăpăcită plecând fără chiloţi. Bineînţeles că mi-e imposibil s-o dovedesc. E numai un indiciu în plus. Şi pe urmă mai e şi colonelul Yu Chang, omul care stă cu spatele la noi. A mai fost amestecat în nişte poveşti triste. La Langley l-au

botezat „spookie“.[15] Nu ţi se pare bizară această coincidenţă: să fie aici, tocmai acum? Nu se petrece mare lucru la Montreal, nu?

— Apropo, remarcă Malko, dar mai sunt şi canadieni în Montreal. Ei ce zic?

— Se lovesc de un zid, mărturisi Lee Reiner. Coreenii le arată o faţă atât de netedă, că alunecă pe ea. De când ştiu cine e Jan Kaunas nu vor să împingă lucrurile mai departe, pentru că miros o afacere care îi depăşeşte. Evident că nu pot scotoci tot Montrealul casă cu casă.

— Crezi că Jan Kaunas mai este la Montreal?

Reiner râgâi discret sub privirile drăgăstoase ale unuia din picoli. Malko începea să resimtă efectul decalajului orar. Pentru el era ora patru dimineaţa, dar povestea „cârtiţei“ dispărute îl fascina.

— Habar n-am, mărturisi americanul. Dar prezenţa colonelului Yu Chang mă face să cred că da. Poate că au de gând să-l transporte clandestin în Coreea lor, numai că aşteaptă ca lucrurile să se mai liniştească. Îşi dau seama că ne interesăm de el. Sunt oricând la discreţia unui denunţător sau a întâmplării. Şi sunt foarte grijulii în ceea ce priveşte bunele relaţii diplomatice. Canadienii sunt foarte furioşi că un agent K.G.B. a fost răpit de sub nasul lor, pentru a fi pus pe frigare. Iar coreenii au, la rândul lor, destule motive pentru a-l păstra la rece în Ţara Dimineţilor Liniştite.

— Care?

— Mai întâi prietenii noştri ruşi. După umila mea părere, K.G.B. va face tot ceea ce se poate, pentru ca să-şi regăsească omul. Ori îl recuperează, ori îl elimină. Cunoscându-i pe coreeni, K.G.B.-ul ştie că au mijloacele de a-l face să vorbească, ceea ce ar face praf munca lor de ani de zile. Să le sară în aer o reţea întreagă de informatori şi sabotori, nu-i aşa de uşor de suportat.

— N-ai nicio informaţie?

— Nimic. Cred că totul se va petrece între aceste grupuri care lucrează în clandestinitate. Doar dacă nu vor folosi chiar reţeaua pusă la punct de Müller-Kaunas pe când era în Coreea de Nord pentru a afla ce s-a întâmplat cu el. Apoi vor organiza o operaţie pentru a-l

---

[15] Oribilul

recupera. M-ar mira dacă Müller-Kaunas nu a recrutat câţiva agenţi ai K.C.I.A.

— Promite câteva momente agitate, conchise Malko. Şi care ar fi al doilea motiv pentru care ar dori să-l ducă în Coreea?

Lee Reiner îşi frecă degetul mare de arătător.

— Dolarii. După cum cred eu, după ce-l vor stoarce ca pe o lămâie, îl vor face „să iasă“ din Coreea, pretinzând că acolo au pus mâna pe el – ceea ce ar evita orice complicaţie diplomatică. Şi apoi ni-l vor revinde pentru oarecare avantaje – cum ar fi arme, licenţe de import sau ceva în genul acesta.

Malko sorbea gânditor din ceaşca cu sake. Povestea lui Lee Reiner stătea foarte bine în picioare. Numai că era doar o ipoteză, în fundul sălii, cei doi coreeni mâncau în viteză, iar muzica de fond îi legăna plăcut.

— Dacă înţeleg bine, acum voi aşteptaţi de la mine ca să-mi folosesc tot farmecul meu slav asupra frumoasei Kedok Wa-Dae, pentru ca ea să-mi spună unde l-au ascuns micuţii săi prieteni pe răutăciosul Jan Kaunas.

Ironia din glasul său era atât de vizibilă, că Reiner ridică mâna ca să-l oprească.

— Şi asta face parte din misiunea ta, recunoscu el. Dar nu prea cred în reuşită. Mai este o pistă serioasă. Şi noi avem o „cârtiţă“ la coreeni, recrutată acum câtăva vreme, pe când era studentă la Miami. Este momentul s-o scoatem din cuib. Este amanta unui coreean sus-pus şi e la curent cu multe lucruri. Am folosit-o la câteva mici treburi. E un personaj interesant şi primejdios. Face parte din marea burghezie asiatică. S-a stabilit la Montreal de câţiva ani şi aşa se explică faptul că n-am folosit-o. Am contactat-o din nou şi cred că te va primi bine.

— Deci, crezi că Jan Kaunas este încă aici.

— Colonelul Yu Chang n-a venit să contemple frunzele ruginii ale toamnei.

Malko nu-şi putu stăpâni un căscat.

— Bine. O să trec la lucru.

— Nu le-am spus nimic prietenilor noştri canadieni, sublinie Lee

Reiner. Pentru că şi noi îl vrem pe Jan Kaunas.

— Ca să-l duceţi la „Fermă“.[16]

Lee Reiner plecă ochii ruşinat.

— Ghiceşti totul, suspină el. Atunci, evită orice incident diplomatic cu aceşti socialişti canadieni!

Se ridicară de la masă şi frumoasa chinezoaică se îndreptă spre ei, îi întrebă dacă le-a plăcut mâncarea, sporovăind cu ochii negri, impenetrabili. Malko, în ciuda oboselii, simţea o imperioasă nevoie de a-i face invitaţia să-l însoţească. Era convins că nu l-ar fi refuzat.

Lee Reiner se înfăşură în impermeabil. Un vânt glacial mătura *Mackay Street*, iar ei parcaseră lângă un imobil mai îndepărtat, într-o fundătură dintre două blocuri. Lângă restaurant, un afiş lipit de o vitrină anunţa: „Câini calzi“ – 1,50 dolari.

— Ia uite, canadienii au luat-o pe urmele chinezilor, remarcă Malko ironic, mănâncă şi ei câini!

Lee Reiner pufni în râs:

— Nu! Sunt pur şi simplu „hot-dogs“ – cârnaţi. Quebecanii fac o asemenea alergie la engleză, încât traduc absolut totul, cuvânt cu cuvânt.

În maşină, Lee Reiner îi întinse lui Malko o foaie de hârtie îndoită.

— Iată adresa „cârtiţei“. Te aşteaptă. Ce vei face cu Kedok WaDae?

— Ca şi Jan Kaunas. Numai că sper să nu-mi rezerve aceeaşi soartă.

— Haide, haide! făcu Reiner. Coreenii sunt totuşi aliaţii noştri. N-ai ce risca din partea lor.

Cinci minute mai târziu, americanul îl lăsă la *Ritz Carlton*. Mai vorbiră câteva minute în maşină, apoi Malko coborî.

Holul era plin de o mulţime de haine sărbătoreşti, o nuntă evreiască ortodoxă, femei deghizate în pom de Crăciun. Ascensorul era gol. Uşile alunecară uşor la etajul zece.

Malko se uită distrat pe culoarul pustiu. Tocmai băga cheia în broasca uşii, când simţi o prezenţă în spatele lui. Se întoarse, descoperind doi oameni îndesaţi, dar surâzători, cu aceleaşi feţe pătrate, ochi migdalaţi şi costume prost croite.

---

[16] Centrul de presă al C.I.A.

Primul nu mai surâse. Fără să strige „păzea“, cu un salt incredibil sări în aer ca o balerină, făcu o piruetă şi piciorul drept i se întinse pe orizontală, lovindu-l pe Malko în gât.

Capitolul III

Malko încerca să-şi recapete suflul, sprijinindu-se de zidul coridorului, când simţi că-i face explozie stomacul, ca şi cum ar fi primit o lovitură de ciocan. Cel de al doilea oriental îl lovise cu un pumn tare ca piatra. Tot aerul din plămâni îi ieşi cu un şuierat dureros. Înlăcrimat, împleticindu-se, ameţit, reuşi totuşi să-i aplice o puternică lovitură de cot celui mai apropiat dintre adversari. Celălalt se dezlipi de pământ, un picior i se destinse ca şi cum s-ar fi detaşat de corpul căruia-i aparţinea şi-l lovi pe Malko în bărbie, aruncându-l la pământ. Omul sărise, ridicându-se la mai mult de un metru în aer. Rostogolindu-se, Malko evită la timp două picioare care se pregăteau să-i strivească părţile vitale.

Totul se petrecuse fără ca vreunul dintre ei să fi scos o vorbă.

Un gând îi fulgeră prin minte: taekowondo, lupta coreeană, verişoară bună cu karate, compusă din lovituri mortale. Aşa nu era nevoie de nicio armă pentru a ucide! Se blestemă în gând pentru că nu-şi recuperase pistoletul extraplat, trimis în valiza diplomatică. Montrealul părea atât de liniştit…

Amândoi agresorii reveneau la atac, inexpresivi, cu pumnii strânşi, siguri de superioritatea lor, împiedicându-l să se retragă în ascensor, ale cărui uşi erau încă deschise. Era sigur că-l vor ucide. Malko deschise gura pentru a striga, dar o lovitură cu muchia palmei îl năuci. Avu din nou impresia că este un sac de box.

Vârful unei ghete, care-l atinse în peritoneu îi smulse un strigăt de durere. Simţea că-şi pierde cunoştinţa; dar cu un efort nemaipomenit reuşi să-şi revină. Cei doi atacau iar, implacabili, într-un festival de piruete.

Pe neaşteptate, cu privirea înceţoşată, zări, la trei metri de el, agăţat de perete, un extinctor. Din două salturi ajunse lângă el şi-l desprinse. Surprinşi, cei doi asiatici, pierdură câteva fracţiuni de secundă. Ceea ce-i fu suficient lui Malko să smulgă cuiul de siguranţă, să răstoarne extinctorul şi să-l îndrepte spre agresori. Zăpada carbonică ţâşni cu presiune, orbindu-l pe cel mai apropiat, care dădu

înapoi cu un ţipăt de durere. Malko îndreptă jetul asupra celuilalt, cu acelaşi rezultat. Gâtul îi ardea şi de-abia se ţinea pe picioare. Nemilos, continuă să-i împroaşte pe cei doi coreeni, care o rupseră la fugă pe scara de serviciu. Malko dădu drumul extinctorului, prea obosit ca să-i urmărească. La ce bun? Această brutală intervenţie era semnată. După toate aparenţele, Lee Reiner nu-şi apreciase exact „aliaţii“ coreeni. Intrând în cameră, Malko se dezbrăcă şi se băgă sub duş, inspectând urmele luptei: corpul începea să i se acopere de vânătăi şi îl durea la fiecare înghiţitură de salivă. Bău aproape o jumătate de sticlă de Contrex pentru a-şi potoli setea. Era moale, ca stors.

Atacul a cărui victimă fusese părea că-i dă dreptate lui Lee Reiner. Sovieticul răpit se mai găsea la Montreal. Iar „protectorii“ lui coreeni ţineau să-l păstreze. Acesta era mesajul atât de brutal transmis.

*

* *

Strălucirea soarelui scălda vechile clădiri de pe *Sherbrooke Avenue*. Vântul puternic măturase norii. Malko voi să-şi întoarcă privirea, dar abia-şi stăpâni un ţipăt de durere, gâtul îi era ţeapăn şi îl durea fiecare muşchi; fără extinctor, cele două brute coreene l-ar fi făcut praf.

Formă numărul pe care i-l dăduse Lee Reiner şi-l lăsă să sune lung până ce un glas de femeie răspunse „alo“.

— Lisa Park? întrebă Malko.

— Eu sunt, răspunse un glas cu un uşor accent.

— Numele meu este Malko Linge. Avem un prieten comun, care v-a cunoscut la Miami.

Tăcere lungă. Apoi, vocea răspunse cu o intonaţie călduroasă, puţin forţată:

— Aşa este, domnule Linge. Cred că am putea bea împreună un pahar, într-una din zilele acestea. Poate duminică…

— Nu voi rămâne prea multă vreme la Montreal, răspunse Malko. N-am putea cina împreună diseară?

— Imposibil.

— Să luăm dejunul, atunci?

— Trebuie să plec la călărie… (şovăia). Poate spre orele şase seara pentru un *drink*.

— Perfect. Stau la *Ritz Carlton*.

Urmă o scurtă tăcere, apoi Lisa Park răspunse:

— Prefer să veniţi la mine. Eu nu prea ies. Ştiţi adresa?

— O cunosc. La ora şase.

Puse telefonul în furcă. Cum arăta această „cârtiţă“? Era un amănunt pe care Lee Reiner nu i-l spusese.

*

* *

Lee Reiner apăru din uşa turnantă a berăriei *Ben's* din localul *en vogue* din Montreal, aşezat la colţul dintre Maisonneuve şi Metcalfe, înfăşurat tot în impermeabilul vechi ce-l făcea să semene cu locotenentul Colombo. Se îndreptă spre Malko, care stătea sub o serie de portrete făcute de artişti de mâna a doua, tablouri ce ornau pereţii localului. Probabil că erau necunoscuţi dincolo de capătul blocului… Privi spre Malko cu un ochi critic.

— Nu te-au pocnit prea rău…

— Vrei să mă dezbrac?

Americanul îl opri cu un gest.

— Sunt dezolat! Nu credeam că Yu Chang va reacţiona atât de brutal. Bineînţeles, va nega. Dar, cel puţin, avem dovada că suntem pe drumul cel bun.

Li se aduse pastramă, botezată carne uscată, şi două beri. Malko îl lăsă pe american să deguste păstrama şi berea, înainte de a-l întreba:

— Bănuieşti cumva unde l-ar putea păzi pe răpit?

Lee Reiner scutură din cap, cu gura plină, apoi înghiţindu-şi păstrama, râgâi:

— Nu. De asta trebuie să o scuturi serios pe Lisa Park. Dacă nu aflăm, suntem în rahat. La Montreal sunt şapte mii de coreeni şi vreo douăsprezece mii în toată Canada. Cei mai mulţi sunt mici meseriaşi. Ar trebui să-i trecem pe toţi prin sită, ceea ce este imposibil.

— Canadienii nu ştiu nimic?

— Aproape nimic, mărturisi americanul. E un mediu în care nimeni nu s-a putut infiltra. Este foarte închis. Noi, la Company tratăm întotdeauna cu aceiaşi ofiţeri ai K.C.I.A. din Canada. Ştiu doar că atunci când preşedintele Coreei de Sud a venit aici, i-au cărat cu

autobuzul pe simpatizanţi la Ottawa şi i-au lăsat pe ceilalţi aici. Tuturor coreenilor le e o teamă grozavă de K.C.I.A. E micul lor K.G.B.

— Şi de ce n-ai „tratat“ tu însuţi cu Lisa Park?

Lee Reiner clipi ironic.

— E o regulă sacrosantă a „mănăstirii“. Eu sunt şeful aici. Deci nici vorbă să mă amestec într-o operaţie clandestină care ar putea duce la exfiltrarea unui răpit căutat de poliţia canadiană. Vrei să ne declare război?

— Pistolul meu a sosit? întrebă Malko pentru ca să schimbe vorba.

— Tocmai voiam să-ţi spun. Du-te la consulat să-l iei. Întreabă de Jim. Dar să nu te foloseşti de el prea mult. Canadienii sunt susceptibili…

— Şi epiderma mea, la fel. N-am chef să le mai servesc drept sac de box „fantomelor“ tale coreene. Ar trebui să i-o spui colonelului Chang.

— A dispărut, mărturisi americanul. A plecat de la hotel. I-am rugat pe canadieni să-mi semnalizeze trecerea lui peste graniţă, dar n-am încă nimic. Cu Lisa ce-ai făcut?

— Ne vedem astă-seară.

— Sper să meargă, suspină americanul. Nu contez câtuşi de puţin pe Kedok Wa-Dae. Numai ca să-i agasăm, să-i împingem să facă vreo prostie…

— Să-mi taie gâtul, de exemplu, sugeră Malko cu un zâmbet abia ascuns.

Îşi terminară păstrama în tăcere. Unde putea fi găsit Kaunas în oraşul acesta de un milion de oameni, întins la dracu’? Malko se duse la elegantul Lincoln maro pe care-l închiriase de la Budget pentru micuţa sumă de patruzeci de dolari pe zi, preţul unui Chevrolet în altă parte. O maşină de lux, nouă, nouţă…

Jim, un tânăr cu ochelari, îi predă un pachet sigilat. Malko regăsi cu plăcere oţelul rece al pistolului său extraplat cu ţeava lungă albăstruie. Cu grijă, îl încărcă cu nouă cartuşe gresate în prealabil care, în ciuda calibrului modest, puteau doborî un om la treizeci de metri cu precizia pe care i-o dădea ţeava lungă. Conform obiceiului său, îl vârî la brâu. Avea oroare de hamurile care l-ar fi făcut să semene a gangster. De altminteri. C.I.A. crease această armă ca să poată fi purtată sub smoching. Plecă din consulat mai sigur pe sine. Se

înnopta şi vremea se strica iar.

Peel Street era mărginită de locuinţe somptuoase, în stil victorian, făcute din piatră, în alternanţă cu căsuţe modeste din cărămidă. Malko sună la una din aceste uşi. O clădire încântătoare, cu două etaje şi o mică platformă.

Peel Street făcea parte din Golden Square Mile, cartierul cel mai şic din Montreal. Strada urca pantele spre Mont-Royal, inima Montrealului.

*
* *

Poţi fi o „cârtiţă“ şi în acelaşi timp să fii foarte atrăgătoare. Cu părul negru tuns cu breton care-i cădea până aproape de ochi, Lisa Park semăna cu o păpuşă japoneză. Singurele trăsături neasiatice: buzele cărnoase roşu-închis şi pieptul voluptuos, ghicindu-se pe sub puloverul de caşmir negru. De altfel, era în întregime îmbrăcată în negru: pulover, fustă, ciorapi şi pantofi fără toc. Faţa rotundă, ochi surâzători, inteligenţi, unghii roşii; o femeie rafinată. Privirea sa o Sustinu pe cea a lui Malko.

— Domnul Linge?

— Exact.

— Poftiţi.

Malko o urmă pe o scară ce dădea într-un salon decorat cu gravuri chinezeşti, covoare chinezeşti, mobile masive din Asia lucrate în lemn închis la culoare, lămpi de porţelan albastru. Te-ai fi crezut în China…

Lisa Park se aşeză de cealaltă parte a măsuţei joase şi-şi încrucişă picioarele. Şi provocatoare, şi înţeleaptă.

Malko se uita la o mobilă „ciudată“ plină de sertare minuscule.

— E o „farmacie“ veche. Un pic de porto? Sau un păhărel de „lichior sifonat“, cum îi zic quebecanii, întrebă ea surâzând.

— Ce e asta?

— Un Pepsi…

— Prefer porto.

Domnea o atmosferă liniştită în această căsuţă fără un fir de praf. *Peel Street* era aşa de liniştită, încât ai fi crezut că te afli într-o grădină. Numai că Lisa Park clipea din ochi ca o pasăre de noapte, ca şi cum ar

fi fost nervoasă.

— Soţul meu este într-o călătorie, spuse ea ca şi cum ar fi vrut să se scuze. Aşa că nu ies prea mult.

— Prietenul nostru v-a vorbit despre motivul vizitei mele, începu Malko. Vreau amănunte despre dispariţia…

Coreeana izbucni într-un hohot scurt de râs jenat, brusc şi neaşteptat.

— Ştiu, ştiu, dar nu cred că vreunul din compatrioţii mei sunt amestecaţi în această răpire. O cunosc pe Kedok Wa-Dae; a avut multe aventuri. Bărbatul acela nu era decât unul dintre amanţii ei. Sigur nu ştia cu ce se ocupă el.

— O cunoaşteţi? întrebă Malko interesat.

— Puţin.

— Cum aş putea-o cunoaşte şi eu?

Lisa Park nu răspunse, bău o înghiţitură de porto şi-şi încrucişă picioarele cu un surâs înţelept. Malko zări o fracţiune de secundă un triunghi de piele albă: purta ciorapi. Şi dintr-odată îi păru mai interesantă. Cu toată eleganţa şi buna creştere pe care le arăta, răspândea o anumită sensibilitate. În sfârşit, răspunse:

— Nu o cunosc îndeaproape. Nu-mi va spune nimic.

Se sculă ca să aducă sticla cu băutură şi Malko îi admiră şoldul rotund şi plinuţ. Mai vorbiră câtva timp despre una şi despre alta, apoi îşi privi ceasul cu ostentaţie.

— Sunt nevoită să vă părăsesc. Trebuie să mă pregătesc pentru dineu.

Ochii aurii ai lui Malko o cercetară ceva mai serios.

— Va trebui să ne revedem. Am neapărată nevoie de cea mai mică informaţie pe care o veţi putea afla.

Urmă o lungă tăcere: Malko se întrebă dacă nu a fost prea brutal. Lisa Park îşi bău porto-ul, ţeapănă pe scaun. Ochii îi clipiră iar.

— Trebuie să mă gândesc, murmură ea abia auzit. Mâine mă duc la manej, de partea cealaltă a lui Mont-Royal. Ne-am putea vedea acolo, pe la ora patru, pentru ceai. Se numeşte Country Club de Mont-Royal.

— Iubiţi caii?

— Călăresc zilnic. Nu trăiesc decât pentru cai şi bucătărie. Acestea sunt cele două pasiuni ale mele.

Îi sărută mâna şi se scuză.

— Îmi pare rău că vă împing de la spate, dar timpul mă zoreşte.

Lisa dădu uşor din cap.

— Înţeleg. Pe mâine.

Se regăsi în *Peel Street*, coborând în pantă rapidă până la Sherbrooke. Hotărât, nu toţi coreenii semănau între ei. Oare ce-l aştepta din partea lui Kedok Wa-Dae, cea de la care pornise scandalul? Era hotărât să se folosească de numele lui Lisa Park pentru a câştiga timp. Maşinal, pipăi patul pistoletului pe care-l purta sub curea. Avertismentul dat de colonelul Yu Chang era clar şi nu ţinuse cont de el. Următorul putea fi mai violent. Coreenii nu au simţul nuanţelor.

*

* *

Hi-Korea House era absolut sinistru! Câteva lucrări din rafie şi păpuşi îmbrăcate ţipător nu reuşeau să atenueze răceala pereţilor albi. Lui Malko i s-a servit sake într-un ceainic de inox care însoţea o doradă proaspăt decongelată.

Din fericire o aveau pe Kedok Wa-Dae!

Malko nu se aştepta la o asemenea frumuseţe, cu pomeţii înalţi, cu ochii imenşi migdalaţi, buzele roşii ca un fruct, întredeschise într-un surâs distant. Alura ei semeaţă era accentuată de o rochie de culoare galbenă, lungă, brodată cu dragoni roşii ce cobora până la pământ Sustinută de jupoane invizibile… Kedok îl conduse pe Malko cu oarecare răceală şi-i prezentase meniul. Acum, el aştepta momentul favorabil de atac. Ultimii clienţi plecaseră, iar tânăra flecărea cu un chelner, lângă casă. Când Malko plăti, coreeana se apropie de el:

— V-a plăcut cina?

— A fost perfectă, minţi Malko.

— Sunteţi foarte drăguţ. Sper că veţi mai veni pe la noi.

— Sunt nou-venit în Montreal, răspunse Malko. N-aţi vrea să-mi arătaţi oraşul? Cred că închideţi, aşa că am putea merge să bem un păhărel în *Crescent Street*.

Kedok roşi puţin şi-şi roti corpul în rochia largă.

— Cu plăcere, dar astă-seară nu pot. Poate altă dată.

Chelnerul se apropiase, iar Malko se întrebă dacă pricepea engleza.

Poate de aceea era reticentă Kedok. El nu insistă şi se despărţiră cu un surâs. Lincoln-ul său era în parcarea de alături. Nu era lipsit de interes să ştie ce urma să facă iubita lui Jan Kaunas, acum când amantul ei dispăruse.

*
* *

Nu se zărea nici măcar o pisică în *Mackay* când apărură două siluete la intrarea restaurantului *Hi-Koea-House*. Un coreean şi Kedok Wa-Dae care-şi înlocuise prozaic rochia de ceremonie cu un impermeabil alb. Bărbatul împreună cu Kedok se urcară într-o maşină parcată în faţa Lincoln-ului. Malko aşteptă să se apropie de colţul străzii Sainte-Catherine, unde semaforul era pe roşu pentru a porni în urmărirea lor. Celălalt conducea încet, prudent. O luă la dreapta pe Sherbrooke, apoi, ceva mai departe făcu la stânga pe o străduţă ce urca spre Park Royal, *Museum Street*, ce se înfunda într-o scară imensă, stil Montmartre. Coreeanul opri la piciorul scării şi Malko o văzu pe Kedok Wa-Dae ieşind din maşină şi îndepărtându-se cu paşi repezi spre treptele de piatră. Maşina întoarse şi se îndepărtă.

Malko îşi dădu seama că adresa pe care o avea, 1362, strada Pinilor, era cea care dădea în capătul scărilor. Cu puţin noroc, îi putea face o surpriză lui Kedok. Accelerând, îl depăşi pe coreean şi se întoarse pe Coasta-Notre-Dame-des-Neiges şi urcă panta. Ajungând sus, îşi înăbuşi o înjurătură: strada Pinilor avea sens unic!

Intră totuşi pe ea şi conduse încet, cercetând numerele. 1372. Kedok locuia la 1362. Ajunse acolo într-un vacarm de claxoane furioase, semnalizări de faruri, cu capul între umeri. Canadienii nu glumeau cu regulamentele de circulaţie. Numărul 1362 se afla lângă scări. O casă cu trei etaje. Se uită în retrovizor. Kedok trebuia să apară dintr-o clipă într-alta. Avu timp să întoarcă şi să se posteze chiar în faţa imobilului. Cum minutele treceau, iar coreeana nu apărea, verifică adresa cu cea înscrisă în carnet.

Era bună. Ieşi din Lincoln şi apăsă pe butonul soneriei lui Kedok Wa-Dae. Niciun răspuns. Se îndreptă pe jos, spre scări. O ploaie fină făcea să sclipească treptele ce se prelungeau cu o scurtă alee. Chiar în cazul în care Kedok ar fi rupt-o la fugă, n-ar fi avut timp să urce

scările, vreo două sute la număr, înainte de sosirea lui. Ori îşi schimbase gândul, ori nu se ducea acasă. Totul era posibil. Dar în acest caz. De ce se lăsase condusă acolo? Doar dacă n-a vrut să-i ascundă celui ce o însoţea, o altă întâlnire…

Mai aşteptă o jumătate de oră între Lincoln şi capătul scărilor, apoi renunţă la pândă. Mai era timp şi mâine. Această dispariţie îl intrigă. Refăcu drumul şi ajunse la piciorul scărilor, unde o văzuse pe coreeană pentru ultima dată. Aleea urca în faţa sa spre scări. În lumina unui felinar se vedea silueta unui poliţist ce supraveghea un imobil. Malko dădu înapoi. Inutil să atragă atenţia.

*
* *

În timp ce se dezbrăcă, gândul i se îndreptă spre Lisa Park. Care era oare secretul prin care C.I.A. o ţinea la dispoziţia sa? Părea în acelaşi timp şi fragilă şi dură: acea duritate pe care o aveau orientalii. Ceea ce arăta ea, nu era, în orice caz decât faţada. Adormi visând rochii brodate şi chinezoaice sculpturale.

La trei dimineaţa se sculă din somn din cauza decalajului orar: avea nişte ochi de bufniţă. Încercă să o sune pe Alexandra, dar nu-i răspunse decât Krisantem. Tânăra femeie plecase la Viena după cumpărături. Sau ca să-şi întâlnească amantul. Ar fi trebuit să-i spună turcului să o urmărească. Acesta, încă neînzdrăvenit după rana primită în Pakistan[17] nu părăsea castelul din Liezen. La vârsta lui nu era prea uşor să încasezi un glonţ în plămân. Malko se cufundă în admirarea castelului său. Apoi, cum nu-i venea somnul, făcu numărul lui Kedok Wa-Dae, gata să închidă de îndată ce va ridica receptorul. Nimic. Făcu din nou numărul. Niciun pic de succes. Poate tânăra femeie nu dormea acasă. Sau… încercă din jumătate în jumătate de oră. La şase dimineaţa renunţă. Niciun fel de explicaţie la care se gândea nu-l mulţumea. Intuiţia sa îi spunea că această absenţă era neliniştitoare.

---

[17] Vezi SAS Ambuscadă la Khyber Pass.

Capitolul IV

O ceaţă deasă învăluia pietrele gri ale austerelor clădiri victoriene din Golden Square Mile. Parcurile caselor căpătaseră un aspect lugubru. Malko îşi parcă maşina pe strada Pinilor, se opri în capul scărilor de piatră ce dădeau în strada Doctor Parfield. În stânga era o curioasă construcţie hispano-maură bine conservată, iar la dreapta o locuinţă de la sfârşitul secolului al XIX-lea, cu obloanele trase, care părea abandonată.

Sunase în zadar la Kedok Wa-Dae. Era aproape ora zece, dar era poate, încă, la amantul său. Începu să coboare marea scară de piatră, pe gânduri.

La jumătatea drumului privirea-i fu atrasă de un obiect alb ce strălucea ciudat în verdeaţa din dreapta sa ce era separată de scări de o balustradă metalică.

Malko privi mai atent: era o poşetă de damă din material plastic alb. Fără să stea pe gânduri, sări peste parapet şi ajunse în parc. Luă poşeta, o deschise şi găsi un portofel. Îi sări în ochi fotografia lui Kedok Wa-Dae pe un permis de conducere.

După ce cercetă întreg conţinutul poşetei, fără să găsească nimic interesant, privi în jur. Marea grădină era plină de tufişuri în care se puteau ascunde mai multe persoane şi să o atace pe tânăra coreeană atunci când urca scările. Partea nordică a grădinii era mărginită de o clădire veche, închisă, prelungită în jos prin două terase suprapuse, la care se ajungea pe o curioasă scară de fier, în formă de melc, ce părea gata să se prăbuşească. Era o casă părăsită ce dădea spre strada Pinilor. Malko străbătu repede parcul părăginit, udându-se în umezeala dimineţii, fără să vadă urmă de Kedok.

Mai rămânea casa.

Începu să urce scările umede, după ce-şi trecu pistoletul extraplat de sub curea în buzunarul trenciului. Ceaţa îl ascundea de privirile vecinilor care s-ar fi putut uita pe fereastră. Credea că nu va mai putea ajunge pe terasa cu pardoseala din lemn, plină de murdărie, atât de tare erau treptele mâncate de rugină, iar scara se bălăngănea

la fiecare pas.

Scândurile înnegrite păstrau urmele unui obiect greu ce fusese târât. Ferestrele şi uşa erau bătute în scânduri; numai cele ale ultimei ferestre fuseseră smulse. Intră în odaie şi un miros de umezeală şi mucegai îi veni în nări. Lumina ce pătrundea prin deschizătură îi îngădui să vadă camera mare ce părea goală. Băgă un cartuş pe ţeava pistolului şi aprinse un chibrit.

Flacăra slabă îi confirmă că odaia era goală. Tapetul dezlipit de pe pereţi atârna ca pielea unui om ars. Înainte de a stinge chibritul zări intrarea într-o altă cameră. Pe jos erau ziare vechi, iar Malko luă unul, îl răsuci şi făcu din el o torţă improvizată, înainte de a trece în cealaltă cameră. Torţa ardea cu o viteză vertiginoasă şi pe când îşi arunca ultimele scântei, avu timpul să vadă o formă întinsă într-un colţ. Se întoarse spre a-şi confecţiona o altă făclie ca să poată privi mai îndeaproape ceea ce descoperise.

Flăcările luminară un spectacol înfiorător. Mai întâi un pantof de damă, cu toc înalt, apoi un picior în ciorap şi în sfârşit, restul corpului şi faţa umflată, de nerecunoscut a lui Kedok Wa-Dae. Mirosul dulce-acrişor şi greţos al morţii îi făcu greaţă. Torţa îi arse degetele şi-i dădu drumul cu un strigăt de durere. Pe pipăite găsi o fereastră şi cu o lovitură de picior desprinse scândurile ce o blocau. O lumină palidă pătrunse în cameră şi se întoarse îngenunchind lângă Kedok Wa-Dae. Remarcă atunci un amănunt oribil; piciorul drept era îndoit în faţă, ca şi cum n-ar fi avut articulaţie, încercă să o ridice de braţul drept, dar puţin lipsi să nu vomite de scârbă: braţul era rupt, iar degetele-i lungi atârnau în toate părţile, fracturate în mai multe locuri. Atinse piciorul şi mâna i se înfundă ca şi cum nu mai avea coaste.

Îşi şterse sudoarea rece care-i inunda fruntea. Îi rupseră sistematic toate oasele, făcând din Kedok Wa-Dae o biată păpuşă dezarticulată, un fel de meduză moale, dezmembrată.

Înfrângându-şi oroarea, încercă să-i mişte celelalte membre. Rigiditatea cadaverică nu se instalase încă: supliciul îi fusese aplicat sistematic ca să-i smulgă, desigur, informaţii. Omul care-i strivise oasele tinerei femei în halul acela, era, fireşte, un individ care avea o forţă herculeană. La lumina unui alt băţ de chibrit văzu un fir subţire de nailon îngropat în carnea umflată a gâtului.

După ce fusese torturată, sărmana Kedok Wa-Dae fusese strangulată. Şi faţa îi fusese lovită. Îşi imagină pumnii care se abătuseră asupra ei cu zgomotul sec al unui ciocan care loveşte ceva din ce în ce mai moale şi mai neînsufleţit. Gura era strivită, buzele sparte şi sudate de dinţi într-o magmă întunecată. Malko avea impresia că era îngheţat pe dinăuntru. Agonia lui Kedok fusese înspăimântătoare.

Se ridică plin de oroare. Hotărî să o răzbune pe tânăra femeie. Ieşi din casa părăsită, coborî scara în formă de melc şi se urcă în Lincoln. Ceaţa abia se ridicase. Îl îmbolnăvea gândul că sărmana Kedok fusese răpită chiar sub ochii săi şi torturată în timp ce aştepta la vreo sută de metri depărtare.

Malko se gândi la Yu Chang. Colonelul, urmărindu-l, i-o luase înainte. Cu toate acestea, elimină repede această ipoteză. Coreeanul avea alte metode, mai puţin feroce, pentru a-i închide gura lui Kedok şi deci să nu-i spună nimic lui Malko. Era de ajuns să o facă să plece din Montreal.

Deci, nu mai rămânea decât o posibilitate: K.G.B.-ul era intrat pe filiera coreeană şi încerca să-şi regăsească agentul. Cu mijloacele obişnuite. Îndreptându-se spre Sherbrooke, Malko îşi zise că jocul se complica. Mostra metodelor sovietice îi dădea o idee asupra felului în care K.G.B.-ul aborda problema. Lee Reiner trebuia să ceară întăriri.

*
* *

Lee Reiner încerca să bea o cafea fierbinte şi proastă dintr-un pahar de carton, cu picioarele pe o măsuţă joasă, cu ochii fixaţi pe podul Jacques Cartier ce se zărea prin ceaţă.

— Am citit ziarele şi am tras concluziile. Ca şi noi, încearcă să afle unde este Jan Kaunas – folosindu-se de mijloacele lor obişnuite. Totul este să ştie ce le-a spus fata.

— După părerea mea, ea nu-i cunoştea pe cei ce i-au răpit amantul, zise Malko.

— Mă tem că da, aprobă Lee Reiner. Şi în cazul acesta se vor îndârji şi mai rău. Nu se vor opri aici. Mă întreb ce informaţii avea Jan Kaunas pentru ca ruşii să-şi ia asemenea riscuri. Nu le convine să

intervină în modul acesta într-o ţară cum e Canada. Maniera în care i-au luat interogatoriul acestei fete arată că sunt profesionişti. Montrealul plin de indivizi din mediul drogului, de cei cărora să le spunem „motorizaţi“. Demult circulă în Cadillac-uri şi se omoară între ei cu tot felul de arme. Iar băieţii ăştia ar face orice pentru bani. *Rezidentul* K.G.B. are, poate, contacte cu ei.

— Ar trebui să facem un târg cu coreenii, sugeră Malko. Dacă ruşii şi-l recuperează pe Jan Kaunas, pierd pe toată linia.

Lee Reiner întinse paharul spre el:

— E rândul dumitale să intri în joc! Cu Lisa Park. Eu nu-l pot aborda pe colonelul Yu Chang. Mi-ar răspunde surâzând că nu există niciun fel de K.C.I.A. Şi trebuie să te mişti repede. Cu brutalitatea cu care acţionează riscă să-l recupereze pe Jan Kaunas.

Un gând neplăcut îl fulgeră pe Malko.

— Şi dacă le trece prin cap coreenilor că am fi noi?

Lee Reiner fluieră uşor:

— Nu-i chiar o aiureală ceea ce spui… cu toate că ei ştiu că nu astea sunt metodele noastre. Dar oricum…

Cei doi se priviră, gândindu-se la acelaşi lucru, iar Malko spuse:

— În cazul acesta vor căuta să pună mâna pe mine. Au mai făcut-o o dată.

Americanul i se adresă surâzând cam ironic:

— În cazul acesta n-ai de ales: găseşte-l cât mai repede pe Jan Kaunas.

*
* *

Malko se trezi în piaţa Desjardins, în plin centrul oraşului. Ceaţa se ridicase făcând loc frigului. Singura posibilitate care-i mai rămăsese era Lisa Park.

Numai să nu-i scape printre degete. Un gând neplăcut îi trecu prin cap: sovieticii ştiau, întrucât o interogaseră pe Kedok, unde să-l caute pe Jan Kaunas…

Orientându-se destul de greu, o luă spre nord, către Mont-Royal Country Club. Era departe de centru. Se avântă curajos de-a lungul străzilor întretăiate de semafoare roşii. Canadienii nu păreau să fi

descoperit încă unda verde interurbană. Mai era obsedat de trupul dislocat al lui Kedok Wa-Dae şi i se făcea pielea de găină gândindu-se la cadavrul tinerei coreene. Nu împărtăşea analiza făcută de Lee Reiner: K.G.B.-ul nu făcuse în niciun caz apel la borfaşi în stare să exercite mai târziu un şantaj. Era un „inside job“. Îşi găsiseră călăul în propria lor curte, sau printre clandestinii lor, ori printre oficiali. C.I.A. avea, desigur, o listă a sovieticilor din Montreal sau Ottawa pe care-i ştia că aparţin Departamentului V al Primului Directorat al KGB-ului. Cel al „Mokre Dyela.“[18] Ucigaşii.

Costumul de călărie îi stătea de minune Lisei Park, punându-i în valoare fundul ferm şi rotund, iar cizmele negre, strălucitoare, l-ar fi făcut invidios pe un ofiţer prusac. Îl întâmpinase pe Malko la intrarea în Country Club, care era, aşa cum se aşteptase: sinistru şi solemn. Se instalaseră într-un salon ceva mai intim, cu televizor, care servea de bar. Un fel de tunică se mula pe trupul tinerei femei contrar legendei potrivit căreia asiaticele nu au sâni. Pe chipul nemachiat, buzele păreau şi mai roşii.

— V-aţi mai gândit la mine? o întrebă Malko după ce li se aduse ceaiul.

Ea râse ca şi cum întrebarea ar fi avut un dublu sens.

— Bineînţeles! Păreţi un om fascinant…

— În ce privinţă? întrebă flatat Malko.

Lisa Park schiţă un surâs, încurcată.

— O, nimic. Spun prostii. (Şi în şoaptă continuă) M-am ocupat de ceea ce mi-aţi cerut, dar nu am încă răspunsul. Poate spre seară. Trebuie să-mi văd calul înainte de plecare. Mă însoţiţi?

Gradjurile se găseau la vreo sută de metri. Malko observă că cizmele Lisei Park aveau tocuri mult mai înalte decât ar fi fost normal. Câţi ani putea să aibă? Patruzeci pe puţin, dar nu se băga de seamă. Mersul îi era vioi, sigur şi respira numai sănătate. Ce făcea ea, la drept vorbind, la Montreal?

Un armăsar negru necheză bucuros atunci când se apropiară de boxă. Un animal superb, care renunţă la hrană, cerând să fie

---

[18] Afaceri lăsate în plata Domnului

mângâiat.

— E frumos, nu-i aşa? întrebă coreeana mângâindu-l pe bot.

— Superb! aprobă Malko.

Armăsarul, fără îndoială excitat de contactul cu cea care-l călărea, necheză din nou, pufăi, se cabră şi sub burtă membrul începu să se destindă, luând rapid proporţii monstruoase. Apoi îşi ridică picioarele dinapoi descoperind şi mai mult obiectul delictului, ca şi cum ar fi vrut să i-l arate stăpânei. Lisa îl privi în trecere, apoi ochii-i alunecară, întâlnindu-i pe cei ai lui Malko.

Se priviră câteva fracţiuni de secundă. Apoi copitele armăsarului căzură pe podea, ascunzându-i în parte vizibilitatea. Lisa Park îşi întoarse privirea, iar Malko nu se putu abţine să nu remarce:

— Cred că ar face fericiră o iapă.

— Adesea este aşa. Mai ales când îl încalec, remarcă ea cu o voce neutră.

Malko era să mai adauge ceva, dar coreeana ieşea din boxă, însoţită de un ultim nechezat.

— Veniţi pe la ora şapte, spuse ea. Cred că voi avea veşti.

— E urgent, sublinie Malko. S-a întâmplat ceva grav.

Însoţind-o la maşină, îi povesti macabra descoperire din casa părăsită. Lisa îşi scutură coama neagră şi ţeapănă ca a armăsarului său şi făcu o grimasă de oroare.

— Aţi anunţat poliţia?

— La ce bun? Nu vor găsi nimic. Ca şi în cazul lui Jan Kaunas. Dar prietenii dumneavoastră trebuie să ştie că nu suntem singurii care ne interesăm de cel răpit.

Nu-i răspunse şi-i întinse mâna să i-o sărute.

*

* *

Cu pistolul extraplat aşezat pe pat lângă el, Malko se uită distrat la televizor. Întoarcerea la hotel fusese obositoare. Un adevărat haos de semafoare roşii şi verzi prin ploaie şi circulaţie proastă datorită mulţimii de maşini. Deodată, o imagine îi atrase atenţia: un atlet de proporţii monstruoase, îmbrăcat într-un maieu negru, ridica nişte greutăţi ce păreau roţi de tren… Se grăbi să amplifice sonorul şi

prinse sfârşitul comentariului:

— …Hans Globchik, reprezentantul Republicii Democrate Germane, cântăreşte o sută douăzeci şi trei de kilograme, dar, aşa cum aţi văzut, ridică două sute de kilograme. Campion al Europei, îl puteţi vedea astă-seară la Winter Stadium, în cadrul unui concurs special. Şi acum iată-l pe reprezentantul Statelor Unite…

După ce pusese jos greutăţile, atletul est-german, cu fruntea îngustă sub părul negru, tuns scurt, păru că-i aruncă lui Malko o privire răutăcioasă. Dar acesta îşi frunzărea nervos *Journal de Montreal*. Găsi repede ceea ce căuta: o întrecere sportivă amicală între RDG, SUA, Canada şi Germania de Vest la ora 20 la Winter Stadium.

Împături ziarul. Ceea ce intuia se putea dovedi complet fals. Dar asocierea de idei era prea puternică pentru a o lăsa să treacă aşa. Luă telefonul şi-l sună pe Lee Reiner.

— Ai proiecte pentru astă-seară? întrebă el.

— Da, făcu americanul. Am o mulţime de rapoarte în întârziere. Langley a început să mă înjure prin telex.

— O să le faci mai târziu, îi spuse Malko. Astă-seară mergem la Winter Stadium. E un concurs foarte interesant. Şi apoi îţi voi da amănunte despre precedenta mea întâlnire. Treci şi ia-mă pe la opt fără un sfert.

Închise aparatul fără a-i da timp americanului să discute. Abia mai avea timp să se ducă la Lisa Park.

Capitolul V

Lisa Park semăna din nou cu o păpuşă japoneză. Ciucurii ce păreau desenaţi, picioarele în nailon negru, surâsul ca un automat bine pus la punct. În tăcere, Malko întrezări în bucătărie o creatură caraghioasă, dar coreeana îl conduse în salon. Un platou cu pahare era pus în faţa canapelei în formă de L. Lisa le umplu şi-l pofti:

— Staţi jos, trebuie să dau un telefon pentru dumneavoastră.

Malko se instală comod în timp ce ea rămase în picioare, lângă bibliotecă. După câteva secunde, îndepărtă receptorul de la ureche:

— E ocupat. Să mai încerc.

Se aşeză pe colţul biroului, lăsând pe covor doar vârful papucului, arătându-i lui Malko, care o privea de jos în sus, o porţiune din coapsa-i albă deasupra ciorapului negru.

Amintirea armăsarului îi fulgeră prin minte lui Malko. Privirea sa se încrucişă cu cea a tinerei femei şi o clipă revâzu în ochii ei expresia pe care o avusese în grajd. Apoi ea îşi plecă privirea şi formă din nou numărul.

Cuprins de un impuls irezistibil şi nebunesc, Malko se ridică, se aşeză în faţa ei şi-i puse o mână pe şold.

Niciodată până atunci nu mai avuseseră nici cel mai mic contact fizic şi nici vorbe cu subînţeles. Doar acea privire schimbată în grajd, în faţa armăsarului. Malko se aştepta ca Lisa să se ferească cu acelaşi obişnuit surâs distant. Avea o mână liberă, dar nu o mişcase. Malko, strecurându-i mâna pe după mijloc, o desprinse de birou şi o atrase spre el. Imediat ea se lipi cu pântecele de el fără să lase receptorul. Îndrăzni să-şi apese buzele pe umărul ei – iar ea, fremătând, îi puse mâna pe piept. Mai întâi, crezu că vrea să-l îndepărteze, dar două degete i se strecurară pe sub cămaşă şi rămaseră nemişcate pe piele.

— Tot ocupat, zise ea cu vocea puţin răguşită.

Puse receptorul în furcă şi rămaseră faţă în faţă. Malko se aplecă asupra ei, o sărută şi ea îi răspunse la sărut. Încetişor o făcu să se aşeze din nou pe birou.

Fără să înceteze să o sărute, mâna i se aventură pe genunchiul

rotund, apoi, ridicându-i fusta, degetele lui Malko, înaintară încet, peste nailonul negru, atingând pielea fierbinte de deasupra ciorapului.

Tresărind, Lisa voi să scape tocmai când el îi puse mâna pe pântece şi începu să o mângâie uşor, apoi închise ochii ca o pisicuţă pe care o scarpini pe cap. Picioarele i se îndepărtaseră atât cât le permitea fusta îngustă, iar braţele i se înnodară în jurul gâtului lui Malko. El, cu cealaltă mână îi cuprinse gâtul şi-i mângâie, prin lâna fină, sfârcul întărit. Lisa se încordă deodată şi avu o bruscă mişcare din bazin ca şi cum ar fi juisat. Cea mai mică mângâiere arăta că e de o senzualitate excepţională.

Braţele i se desfăcură şi Malko simţi cum o mână îi mângâia virilitatea prin stofa de alpaca. Contactul acesta direct sfârşi prin a-l excita de-a binelea. Ridicându-i fusta descoperi şerpii negri ai jartierelor, pielea albă a coapselor, ce se întindeau până pe pântecele rotunjor. Lisa se întoarse temătoare pândind uşa deschisă. Jos se auzea bona care cânta. Lisa ridică spre Malko o faţă rugătoare:

— Aşteaptă. O să urce. I-am sus să facă ordine şi aici.

Cu toate acestea, degetele îi rămaseră crispate pe el… Fără să răspundă, Malko o sărută şi, uşor, eliberă ceea ce ea prinsese cu atâta pasiune. Imediat ea puse toată mâna pe coada ţeapănă şi începu să o agite cu mişcări sacadate.

— E frumoasă, murmură ea.

Contrastul între sexul dezvelit şi această femeie îmbrăcată îl excită pe Malko în cel mai înalt mod. Îşi reluă cucerirea de acolo de unde o lăsase, ocolind obstacolul de nailon. O limbă fierbinte i se vârî în ureche ca o mică vietate fierbinte. Lisa avea chiar dorinţa de a fi violată… Nemaiputându-se abţine, el voi să o scape şi de ultima baricadă, dar ea-l opri cu glasul înspăimântat:

— Nu! Nu! Va urca!

Dar în clipele acelea lui Malko nu-i mai păsa nici de C.I.A., nici de cameristă. Cu o brutalitate calculată, îndepărtă slipul elastic cât putu mai mult, îşi împinse bazinul în faţă şi intră în pântecele plin de miere, din prima mişcare, ţintuind-o pe Lisa de birou. Avu o exclamaţie răguşită, ca un strigăt de durere.

— Nu! Nu vreau să fac dragoste cu tine! Nici măcar nu te cunosc.

Malko se mulţumi să o atragă şi să pătrundă cât mai adânc în

pântecele ei.

Ea se lăsă îmbrăţişată, apoi încercă iar să-l alunge din pântecele ei.

— Nu! Nu! O să vină!

Ceea ce îl excită şi mai mult pe Malko; nemaiascultându-i protestele, o prinse pe Lisa de fese şi o răsturnă pe birou. În această poziţie putu să o pătrundă cum trebuie, mişcându-se până ce ea scoase un geamăt surd pe care şi-l înăbuşi cu propria-i mână. Malko explodă şi el chiar în acea secundă. Revărsându-se în ea cu un mormăit de uşurare… Şi chiar atunci auziră paşii greoi ai servitoarei care urca scările.

Trei secunde mai târziu, Malko se încheiase în grabă, stătea frumos în faţa ceştii de ceai în timp ce Lisa îşi întindea fusta, alături de telefon. Servitoarea măsură camera cu o privire bovină, întrebând:

— Doamna m-a chemat?

— Da, zise Lisa Park, încă gâfâind, adu apă pentru ceai.

De cum dispăru femeia, se aplecă asupra lui Malko şi-i spuse în şoaptă:

— Scârba asta-i spune totul soţului meu!

Se uită la ea cercetător, găsind-o tot atât de corect îmbrăcată ca şi atunci când urcase în cameră. În afara cearcănelor de la ochi, martore ale plăcerii pe care o simţise în această îmbrăţişare fugară. Telefonul sună. Lisa sări în picioare şi-i aruncă o privire care însemna „o dată e îndeajuns“. Malko rămase liniştit la locul său lăsând-o să vorbească.

După ce puse telefonul în furcă, părea mai liniştită. Cu toate acestea, când îi puse mâna pe genunchi, ea închise ochii cu un zâmbet mulţumit:

— Era pentru dumneata. Trebuie să-mi juri că nu vei spune nimănui. Ar fi deosebit de primejdios pentru mine.

— Bineînţeles. Ce se întâmplă?

Ea îşi scutură coama de păpuşă, iar el reveni:

— Unde este?

— Nu ştiu. Puţini oameni ştiu.

— Trebuie să-l găsim. Şi ruşii sunt pe urmele lui, iar dacă-l vor găsi primii, îl vor ucide.

Lisa Park nu răspunse; îşi ţinea pulpele strânse ca şi când îşi mai reţinea orgasmul. Apoi îşi încrucişă privirea cu cea a lui Malko şi

încercă să zâmbească.

— Am să încerc, dar e foarte greu. Trebuie să discut cu un prieten. El ştie precis.

— Cine e?

— Nu-ţi pot spune. Sună-mă mâine. Iar acum, iartă-mă; trebuie să fac o baie.

Îl însoţi şi-l ajută să-şi îmbrace trenciul. Privirile li se întâlniră şi el îşi promise ca înainte de a pleca din Montreal să mai facă o dată dragoste cu ea, dar nu în fugă…

Făcuse un pas mic, dar pista era încă fragilă. Înainte de a ieşi pe uşă, îi spuse:

— Contez pe tine.

Ea aprobă tăcut din cap.

*
* *

— Pentru ce dracu' mă cari la stadionul ăsta? întrebă Lee Reiner nedumerit.

Urcau pe bulevardul Mont-Royal şi Winter Stadium apăru imediat în dreapta lor, cu intrarea barată de o mare pancardă roşie ce anunţa competiţia de haltere. Americanul îşi întoarse capul spre Malko:

— Îţi plac asemenea exhibiţii?

— Câteodată, răspunse Malko enigmatic.

Intrară în stadionul pe jumătate gol şi luară loc foarte aproape de podiumul pe care evoluau atleţii. Malko îşi procurase programul. Întrecerea începuse: săritorii cu prăjina cădeau pe enormele saltele. Terminând, fuse anunţat concursul ridicătorilor de greutate. Primul concurent era chiar cel al Germaniei de Răsărit.

Îşi făcu apariţia îmbrăcat într-un maieu negru, care-i scotea în relief întreaga musculatură. Era şi grotesc şi înspăimântător în acelaşi timp. Era atât de musculos încât la fiecare mişcare mici biluţe i se mişcau sub piele de parc-ar fi fost mici animale gata să sară. Coapsele-i măsurau vreun metru în diametru! Alături de Malko spectatoarele erau pe punctul de a leşina la ideea de ce ar putea ascunde un asemenea munte de muşchi.

— Hans Globchik, din echipa RDG, anunţă crainicul stadionului.

Atletul începu să-şi facă demonstraţia în ovaţiile publicului.

Timp de vreo zece minute ridică greutăţi din ce în ce mai mari, până la două sute de kilograme. Sudoarea îi curgea pe muşchii monstruoşi. Aplauze. Malko se plecă spre Lee Reiner.

— Să mergem! Nu vreau, să ratăm ieşirea.

Odată instalaţi, Malko îi expusese lui Reiner teoria sa, dar americanul era sceptic. Cu toate acestea, şi-au părăsit locurile şi întrebară pe unde era ieşirea rezervată atleţilor. Malko se duse să-şi aducă automobilul. Erau puţine maşini, iar proiectoarele luminau uşa ca ziua.

Hans Globchik apăru după câteva minute, însoţit de un bărbat, de care se despărţi repede. Neamţul se oprise, aşteptând vădit pe cineva. Imediat nişte faruri semnalizară din parching şi el se îndreptă înspre maşină.

Malko ieşise deja şi de departe îl văzu pe Hans urcându-se într-un Mercedes negru care demară repede. Nu avu decât timpul necesar să se urce iar la volanul Lincoln-ului. Mercedes-ul cobora pe bulevardul Mont-Royal. Malko văzu că placa de înmatriculare avea număr de New York. Până acum, asta nu însemna nimic. Unul după altul urcau pe bulevardul Saint-Laurent care era pustiu. Mercedes-ul opri în faţa unuia din localurile de noapte faimoase din Montreal.

Atletul intră urmat de însoţitorul lui.

— Să intrăm şi noi, propuse Malko.

Salonul era la primul etaj, lipsit de frumuseţe, stil braserie. Aleseră o masă la mică distanţă de cei doi oameni pe care-i urmăreau. Atletul devoră din trei înghiţituri o friptură imensă, stropită din belşug cu apă minerală. Chiar îmbrăcat, statura lui era impresionantă. Însoţitorul său avea părul cărunt, un profil de pasăre de pradă, bărbia nedefinită şi nasul cârn. Slab. Se uita mereu în jurul său. Lee Reiner se plecă la urechea lui Malko?

— Mă duc să dau un telefon. Avem numărul maşinii şi vom descoperi ceva.

— La ora asta?

Americanul surâse ironic.

— O să-i bat la fund până s-or trezi. Se presupune că leneşii ăştia lucrează toată noaptea…

Malko avu timp să-şi savureze cotletul până la ultimul oscior înainte ca Lee Reiner să se reîntoarcă. Tot atât de liniştit ca un jucător de pocher. Se întorsese la timp, pentru că ceilalţi făceau plata. Văzu o sclipire ciudată în ochii americanului.

— Ai lovit drept în ţintă! Vorbea fără să-şi mişte buzele. Automobilul este al firmei Amtorg Trading Co., din New York City. O „infrastructură“ cunoscută a K.G.B.-ului. Şi după semnalmente, individul care-l conduce este un sovietic, cunoscut sub numele de Vitaly Vatenko. Nu se ştie despre el nimic altceva decât că face parte din K.G.B.

Vatenko şi atletul trecură prin faţa lor fără să-i privească.

— Acum, zise Malko, poţi fi sigur că aparţine Departamentului V. Şi că te afli în prezenţa asasinului lui Kedok Wa-Dae. K.G.B.-ul, găsindu-se în faţa unei afaceri neprevăzute, a fost obligat să-l recruteze printre oamenii lui siguri. Cum atleţii din ţările din Est sunt selecţionaţi mai întâi de toate după criteriile politice, alegerea este excelentă.

Când ieşiră, Mercedes-ul demara. L-au urmărit fără probleme până la hotelul *Meridian*, unde intră în parcarea din strada Sfânta Ecaterina. Malko îşi lăsă maşina afară şi se duseră să se informeze. A fost uşor. Amândoi se înscriseseră sub adevăratele lor nume. Vitaly Vatenko era la camera 1624, iar Hans Globchik la 602. Dimineaţa urma să plece continuându-şi turneul…

— Pariez că va rămâne, spuse Malko. Va găsi un pretext ca să rămână. Acesta a fost scopul întâlnirii din seara aceasta. Ai putea să verifici mâine dimineaţă fără să alertezi Securitatea din Quebec?

— Şi încă cum! făcu Lee Reiner. Am câţiva băieţi care ard gazul la birou.

*

* *

Malko abia se trezise când sună telefonul. Era glasul excitat al lui Lee Reiner.

— Ai avut perfectă dreptate! Băiatul nostru zice că s-a îmbolnăvit subit! A răcit. El este la hotel, dar colegii săi au zburat spre Edmonton.

— Dacă-l dăm pe mâinile coreenilor, remarcă Malko, riscă să „răcească“ definitiv. Dar, mai înainte, trebuie să ne conducă la Jan Kaunas.

— Crezi?

— Foarte tare. Din ceea ce i-au făcut lui Kedok trag concluzia că ştiu mai mult decât noi. Or să facă orice ca să-l elibereze mai înainte ca să spună tot ceea ce ştie.

— Voi cere întăriri, zise americanul. Singur nu vei reuşi. Dar Lisa Park?

— Continuăm, răspunse Malko. Ea ne-ar putea fi de mare ajutor.

*

* *

După ce-i salută cu scurte plecăciuni pe cei trei membri ai consulatului, colonelul Yu Chang se închise în camera cifrului şi începu să bată un lung telex cu destinaţia Seul. Era îngrijorat, dar nu putea transmite în fiecare zi veşti bune. Dispariţia lui Kedok Wa-Dae îl surprinsese, cu toate că luase măsuri pentru a-i descuraja pe americani. În telexul său avansa două ipoteze: C I.A. sau K.G.B., dar în sinea sa era convins că americanii nu s-ar fi comportat aşa. Răpirea mirosea a K.G.B. – şi asta era şi mai primejdios.

Aprinse o ţigară şi încercă să-şi amintească ce anume putea şti Kedok Wa-Dae. Din fericire, nimic esenţial – dar destul ca să pună în primejdie operaţiunea. Exista doar o verigă slabă şi sovieticii o exploataseră. Puterea sa de manevră era limitată, pentru că nu dispunea de o infrastructură importantă. Nu putea schimba locul de detenţie al prizonierului la fiecare trei zile. Şi mai trebuia să ţină seama şi de americani, şi de canadieni.

Ţăcănitul telexului îl smulse din gânduri. Un fel de bâzâit adormitor, pe măsură ce se înregistrau, decoda ştirile pe calculator.

După un mic răgaz, colonelul Yu Chang se aplecă asupra hârtiei şi citi. Îi îngheţă sângele în vine: de ceea ce se temea nu scăpase. Citi de două ori fraza fatidică: „Aduceţi prizonierul în Centrală în cel mai scurt timp posibil“. Era înnebunit de furie. Mai întâi era o tăgadă. Şi apoi cum să reuşeşti o asemenea operaţiune sub nasul a două din cele mai mari Centrale de informaţii din lume? Şi în plus, una dintre ele,

operând pe propriul său teritoriu… Sub imperiul mâniei, începu să întocmească un răspuns, spunând că nu garanta securitatea prizonierului, dar se opri şi rupse în bucăţele mesajul.

Dacă eşua, soarta sa era pecetluită: va fi împuşcat… Şi la urma urmelor, era mai comod să asculţi de ordine.

Ieşi din camera cifrului atât de furios, încât dădu peste o secretară şi nu-şi ceru scuze.

Capitolul VI

Aşezat în Lincoln-ul său, agasat, Malko închise aparatul de radio. Era sătul să-i tot audă lăudând avantajele sobelor de lemn la Radio-Quebec. Se uită la ceas: douăsprezece fără douăzeci. Cunoştea pe dinafară faţada în formă de blochaus a lui *Meridien*… Cu toate promisiunile, Lee Reiner nu găsise pe nimeni care să-l ajute. Chris Jones şi Milton Brabeck, cele două gorile din Divizia de operaţiuni a C.I.A., ocupaţi cu o treabă misterioasă în Caraibe, nu ajunseseră încă la Montreal. O privire îl asigurase că Mercedes-ul lui Vitaly Vatenko era tot în garaj. Normal; rusul se afla încă în hotel. Echipa de atleţi plecase în zori, lăsându-l în urmă pe Hans Globchik.

O aversă neaşteptată biciui geamurile Lincoln-ului. Vremea se schimba la fiecare cinci minute. Malko puse în mişcare ştergătoarele de parbriz. Gândul îi zbură către Lisa Park. Ciudat personaj. Părea că se simţea perfect în rolul de soţie adulteră, dar deocamdată se dovedise a fi o mai bună amantă decât spioană…

Era convins că impulsul care o împinsese spre el nu avea nimic de-a face cu relaţiile lor profesionale. Dimpotrivă, avea toate motivele să deteste un om care exercita asupra ei un şantaj susceptibil de a-i pune viaţa în pericol. Serviciile coreene nu erau chiar pline de tandreţe cu cei care li se puneau de-a curmezişul. Din fericire, instinctele nu sunt guvernate de raţiune.

O siluetă înfrigurată, înfăşurată într-un impermeabil vechi apăru la intrarea hotelului *Meridien*. Lee Reiner. Ceea ce însemna că Hans Globchik ieşise din cameră. Falsul bolnav devenise operaţional… Raţionamentul lui Malko se dovedea bun. Imediat după aceea, apăru şi silueta enormă a atletului est-german, înghesuită într-un loden lung, verzui. Malko se vârî sub volan, în timp ce Lee Reiner traversa strada liniştit spre el. Un taxi albastru sosi şi Hans Globchik urcă. Vehiculul porni în viteză pe bulevardul Maisonneuve, spre vest. Dacă n-ar fi fost semaforul roşu la colţul cu Saint-Laurent, Lee Reiner ar fi trebuit să alerge după Lincoln…

Se aşeză pufăind alături de Malko.

— Vitaly a dispărut, anunţă el. Probabil că a ieşit prin garaj, dar fără maşină.

— Sa nu-l pierdem din ochi pe acesta, răspunse Malko.

Taxiul albastru întoarse spre Crescent şi opri în faţa barului *Thursday's*. Hans Globchik traversă strada şi intră în bar. Malko găsi un loc de parcare ceva mai îndepărtat.

— Ce dracu' face ăsta aici? mormăi Lee Reiner. La ora asta nu sunt decât pipiţe care agaţă tipi.

Aşteptară pândind intrarea barului, sperând să-l vadă pe Vitaly Vatenko. În zadar. Trecuseră zece minute. Malko se enervase.

— Eu intru, zise el. Aici e ceva bizar.

Malko pătrunse în bar cercetând mai întâi sala de jos. Toate taburetele erau ocupate.. Mulţi bărbaţi singuri, fete câte una sau câte două. Ambianţa era foarte familiară şi conversaţiile se legau uşor în faţa unui J&B. Coşuleţe cu ouă fierte, tari, se găseau pe toate colţurile meselor pentru ca băutorii să poată gusta fără să-şi lase paharul. Semăna cu barurile „single" de pe *First Avenue* din New York. Malko străbătu toată sala, terasa acoperită unde perechile flirtau mână în mână, şi urcă la primul etaj care era aproape gol.

Nici urmă de Hans Globchik.

Coborî. I se puse un nod în gât. Dacă atletul le dispăruse de sub nas, era un semn foarte rău.

Era să iasă, când zări, în fundul barului, o fată care-i surâse. O brunetă cu o rochie cu franjuri foarte ciudată şi cu o banderolă roşie în părul negru. Curios, se îndreptă spre ea. Şi îndată, aceasta ridică paharul gol.

— Îmi oferiţi o bere?

Ochii înroşiţi şi limba care se împleticea spuneau mai mult decât un discurs. Malko văzu alături de ea o scară ce ducea spre subsol.

— Unde duce asta?

Fata începu să gângurească încântată ca şi cum el ar fi spus o obscenitate. Lăsând jos paharul gol, coborî de pe taburet, şi împleticindu-se, îşi petrecu braţul pe sub braţul lui Malko şi-l trase spre scară.

— Vino cu mine, frumosule străin, spuse ea cu un înspăimântător accent quebecan. E cam scump la *Montagne*, dar nu pari a duce lipsă

de bani…

Neînţelegând absolut nimic, încătuşat de braţul fetei, Malko coborî pe scări. Surpriză! În loc să descopere că acolo erau toaletele şi cabinele telefonice, ajunse la un lung culoar ce se termina cu o scară ce urca în sens invers!

Quebecana se împiedică, îşi reveni şi profită pentru a se lipi de el strecurându-i o mână spre pantaloni.

— Şi acum o să-l mângâiem puţin pe micuţul tău purceluş, anunţă ea cu o voce aţâţătoare.

Malko porni din nou târând-o în continuare după el şi ajunse într-un mic hol, separat de bar printr-un grilaj înalt de un stat de om. În faţa lui văzu recepţia hotelului şi o anticameră. Trecătoarea lui însoţitoare îşi apropie gura de urechea lui şi-i susură:

— Nu-i aşa că vei cere o cameră?…

Malko abia o auzea. În penumbra barului tocmai văzuse doi bărbaţi cufundaţi într-o discuţie. Erau Hans Globchik şi Vitaly Vatenko. Probabil că cel din urmă intrase pe uşa hotelului. Furioasă că nu este băgată în seamă, fata trăgea de Malko.

— Vino, ce mai aştepţi?

Chiar în momentul acela sovieticul cerceta împrejurimile cu privirea.

Nu era timpul să atragă atenţia şi nici să fie recunoscut! Spontan, Malko o cuprinse pe după mijloc şi o sărută. Imediat ea se înfăşură în jurul lui ca un şarpe, înfigându-i în gură o limbă care parc-ar fi stat destul de mult la păstrat în alcool… Sufocat, Malko reuşi cu chiu cu vai să se desprindă din ventuza ei şi scoase din buzunar două bilete şifonate de o sută de dolari.

— Du-te şi ia o cameră; eu trebuie să dau un telefon…

Cucerirea lui şovăi, dar dolarii îi biruiră neîncrederea. Malko o urmări cum se îndrepta ondulându-se spre nimfa de piatră albă cu aripi de fluture ce trona în mijlocul anticamerei. Se întoarse pe unde venise spre *Thursday's*, pe care-l traversă cu paşi repezi. Lee Reiner ieşi din Lincoln şi veni în întâmpinarea lui Malko.

— Ce-ai făcut? începusem să mă neliniştesc! Ce s-a întâmplat?

— Ştiai că barul comunică cu hotelul?

— Nu, admise americanul uimit. De asta merge aşa de bine: fetele

vin aici la agăţat şi se duc alături la culcuş.

— Ei bine, Hans Globchik s-a lăsat agăţat de Vitaly Vatenko, îi răspunse Malko.

Îl puse pe american la curent.

— Ce alegem? întrebă Lee Reiner. N-avem decât o maşină!…

— Eu mi-aş lua riscul de a pândi aici, zise Malko. Am impresia că Vitaly va pleca pe partea cealaltă. Aşa cum a venit.

Din fericire, automobilul era aşezat pe strada Sainte Catherine în sensul cel bun. Făcură de două ori la stânga şi ajunseră pe strada La Montagne, la treizeci de metri de intrarea în hotel. Chiar la un loc marcat pentru staţionare! Aşteptau acolo când apăru Hans Globchik escortat de Vitaly Vatenko!

Cei doi traversară până la parcarea din faţa hotelului şi urcară într-un Chevrolet maro. Merseră pe strada La Montagne până la Sherbrooke, intrară la stânga, apoi, după trei intersecţii la dreapta, o luară pe Cote-des-Neiges, cale ce urca spre Mont-Royal şi spre nord-estul Montrealului. Încă cincizeci de metri, şi Chevrolet-ul staţionă lângă trotuar.

Malko îl depăşi, apoi opri ceva mai sus după ce o cotise pe strada Doctor Penfield. Amândoi săriră din Lincoln şi se întoarseră pe jos. Chevrolet-ul maro nu se mişcase din loc.

— Ce naiba fac aici? mormăi Lee Reiner.

— O să aflăm foarte repede, zise Malko. Dacă Vitaly a riscat o întâlnire, trebuie să fie cineva foarte important.

Privi în jurul său. Era un cartier de oameni înstăriţi, locuit mai ales de anglofoni cu case moderne şi în susul coastei se zărea masa de cărămidă roşie a spitalului Montreal General. Ce căuta *kilerul* K.G.B.-ului într-un cartier aşa de liniştit? O maşină a poliţiei albastră, cu un singur om, cel de la volan, îşi făcea rondul obişnuit.

— Să sperăm că nu vom avea încurcături cu canadienii, remarcă Malko.

Lee Rainer suspină neliniştit.

— Dacă-l găsesc pe tovarăşul Kaunas în stare să se ţină pe picioare, ar fi capabili să-l dea înapoi amicilor săi. Trebuie să ne descurcăm singuri.

*

* *

Kim Pusang îşi scoase bluza albă şi aruncă o privire pe panoul de serviciu spre a mai controla o dată dacă toţi bolnavii pe care-i avea în grijă îşi primiseră toate medicamentele. Nu ţinea să piardă o slujbă de trei sute cincizeci de dolari pe săptămână. În afară de prime. Kim economisea bănuţ cu bănuţ pentru a cumpăra o băcănie, aşa cum făceau cei mai mulţi coreeni din Montreal. Şi apoi, mulţumită relaţiilor pe care şi le făcuse, îşi va aduce şi soţia.

După ce făcu această verificare, aruncă o privire pe coridor şi nu văzu pe nimeni. Iute, deschise dulapul de medicamente, luă o cutie cu o duzină de fiole de penthotal şi o vârî în buzunar. Era în relaţii destul de bune cu anestezistul ca să nu aibă probleme. De obicei, şterpelea mai ales morfină, pe care o vindea, în partea de răsărit a oraşului, prăpădiţilor care erau gata să cumpere orice. Riscul era minim, iar profitul imens. O sută de dolari pe săptămână. Şi cum una dintre infirmierele din serviciul său se droga, în caz de încurcătură putea da vina pe ea. Din păcate, azi, nu putea trage niciun profit direct din furtişag. Era un *special assignment* pentru colonelul Chang. La douăsprezece şi jumătate fix ieşi pe uşa spitalului, dinspre Cote-des-Neiges. Spera ca această întâlnire cu colonelul Chang să fie ultima. Într-un sens, recrutarea lui de către K.C.I.A. îl flatase, dar uneori îl treceau toate sudorile. Din păcate, niciun coreean de rangul său nu-şi putea permite să trimită la plimbare un ofiţer. În ţara sa nu se glumea atunci când interesele patriei erau în joc…

Era rece, dar nu ploua. Trotuarele ce urcau în pantă uşoară până la Sherbrooke erau pustii. Pusang mergea cu capul în jos, aşa că fu surprins să vadă o siluetă ivindu-se brusc în calea lui. Se dădu la o parte ca să o ocolească, fără să se oprească din drum. Dar, două braţe puternice îl înşfăcară, ridicând de la pământ, fără niciun efort, cele şaizeci de kile ale lui.

Tânărul coreean scoase un strigăt ce se pierdu în zgomotul circulaţiei, se zbătu neîndemânatic şi zări portiera unui automobil, deschisă de un bărbat ce stătea în picioare pe trotuar.

Groaza îl paraliză o fracţiune de secundă. Nu era poliţia! Ea nu acţiona astfel! Dacă-l băgau în maşină, era pierdut. Scena răpirii lui

Jan Kaunas îi veni în minte şi înţelese. Cel care se găsea pe trotuar se apropie şi ridică spre faţa lui Kim ceva ce semăna cu o butelie de insecticid: gaz paralizant! Din fericire, Kim Pusang cunoştea trucurile oamenilor ce nu voiau să fie anesteziaţi: îşi blocă respiraţia, închise ochii şi-şi încordă toţi muşchii.

Uriaşul care-l cuprinsese pe Kim, nu se aştepta la efortul făcut de acesta, care, cu un ţipăt venind din fundul gâtului, îi desfăcu cleştele muşchilor şi căzu la pământ! Din păcate, după acest efort, trebui să inspire şi primi în plină faţă o împroşcătură de gaz paralizant şi imediat capul începu să i se învârtă. Zări însă doi oameni ce fugeau spre ei:

— Ajutor! mai gândi el înainte de a-şi pierde cunoştinţa.

Revenindu-şi din surpriză, uriaşul îl târa ca pe un fir de păr spre automobil.

*

* *

Kim Pusang trecuse la trei metri de Malko, fără să-l observe, îndată ce însă acesta văzu că e coreean, îşi spuse că avea în faţa lui obiectivul ruşilor. Coincidenţa era enormă. Trebuia să-l prevină pe coreean, dar se gândi că era mai bine să-i lase pe adversarii săi să se dea de gol. Se întoarse spre Lee:

— L-ai văzut?

Americanul dădu afirmativ din cap. Coreeanul ajunsese la jumătatea pantei. Cei doi îl văzură atunci pe Hans Globchik ieşind din maşină şi îndreptându-se spre coreean. Nu mai era timp de pierdut.

— Haidem! zise Malko.

Alergau deja când avu loc agresiunea. Văzându-i, răpitorii deveniră conştienţi de primejdie. Uriaşul începuse să-l târască pe Kim Pusang spre maşină. Îi dădu drumul şi se întoarse spre Malko, ce se năpustea spre el. Cum Malko nu avusese timp să-şi scoată pistolul, avu impresia că se loveşte de o stâncă şi apoi, că este prins într-o presă hidraulică: Hans Globchik îşi încleştase braţele în jurul mijlocului său, îl ridicase de la pământ şi-l strângea cu toate puterile, muşchii gâtului i se încordaseră monstruos, încercând să-i rupă şira spinării!

Malko simţea că-i crapă coastele. Plămânii îi erau striviţi şi nu mai

putea respira. Lovea cu picioarele, dar atletul nici nu se sinchisea. Ochii lui negri, tot atât de expresivi ca şi ţeava unei puşti, priveau peste umerii lui. Aerul scăpă din plămânii lui Malko, şuierând sinistru. Imaginea trupului dezarticulat al lui Kedok îi apăru în faţa ochilor. O durere ascuţită îi împunse rinichii. Un văl negru i se aşternuse peste ochi şi auzi o detunătură seacă.

Strânsoarea care-l sufoca dispăru imediat. Căzu la pământ, se ridică de-ndată şi-l zări pe Lee Reiner, cu pistolul în mână şi pe Hans Globchik ţinându-se de braţul drept cu o grimasă de durere.

— Atenţie! strigase Lee Reiner.

Malko întoarse capul şi-l văzu pe Vitaly care-şi îndreptase pistolul spre ei. Malko sări în spatele unui automobil care staţiona, reuşi în fine să-şi scoată pjstolul extraplat, se auziră trei împuşcături şi parbrizul maşinii în spatele căreia se adăpostise deveni pe neaşteptate opac.

Malko trase la rândul său şi sovieticul fu nevoit să se ascundă în spatele maşinii lor. Hans Globchik rămase nemişcat, uitându-se prosteşte la braţul său rănit.

Kim Pusang mişcă, se aşeză în patru labe şi încercă să se îndepărteze.

— Prinde-l! strigă Vatenko.

Globchik îl prinse pe coreean, dar stânjenit de braţul rănit, îl lăsă să scape. Rusul pricepu de îndată că pierduseră. Patru detunături, gloanţe trase la întâmplare, i-au îngăduit să urce la volan. Hans Globchik se aruncă, la rândul său, în maşină.

Vatenko făcu o întoarcere brutală şi se pomeni bot în bot cu o maşină ce tocmai ieşea din parcarea unui imobil.

Canadianul care o conducea, sigur că avea dreptate, bloca drumul!

Malko şi Lee Reiner avură astfel timp să se repeadă la Chevrolet-ul lor. Văzură mutra convulsionată de furie a rusului care se întoarse şi-i fixă cu privirea.

Brusc, deschise portiera cu o lovitură de umăr şi sări ca un hopa-mitică, îndreptând spre ei un scurt pistol-mitralieră.

Rafala seacă ţăcăni pe strada liniştită şi gloanţele şuierară în jurul lui Malko rupându-i pardesiul, ricoşând în maşinile care staţionau. Sovieticul continuă să tragă, înaintând spre adversarii lor. Dar chiar în

acel moment, apăru o maşină a poliţiei, venind dinspre Sherbrooke! Poliţistului canadian îi sări în ochi faptul că, în mijlocul drumului, un bărbat trăgea cu un pistol-mitralieră! Punân-du-şi în funcţie sirena şi girofarul, se plasă imediat de-a latul străzii *Cote-des-Neiges*.

Totul se petrecu foarte repede. Vitaly Vatenko aruncă încărcătorul gol, scoase altul din buzunar, îl puse în lăcaşul armei şi deschise focul asupra poliţistului care ieşea din automobil. Atins drept în cap, acesta se prăbuşi. Vitaly Vatenko se urcă imediat la volanul Chevrolet-ului şi demară brutal sub privirile îngrozite ale canadianului, care provocase fără voia sa incidentul, sub ploaia de gloanţe trase de Malko şi Lee Reiner. Aceştia din urmă văzură automobilul rusului traversând Sherbrooke, abia evitând o ciocnire, dispărând pe *Guy Street*, în zigzag din cauza unui cauciuc spart.

— Scârbele! explodă Lee Reiner.

Trecătorii începeau să se adune. Sirena unei maşini a poliţiei urla în depărtare. Malko se repezi la coreean şi se aplecă asupra lui. Infirmierul ţipă şi-i trase o lovitură cu piciorul în tibie. Îl luase drept un sovietic.

— Lasă-l! strigă o bătrână indignată.

Asta era prea de tot. Trei maşini ale poliţiei sosiră una după alta, întrerupând circulaţia pe *Cote-des-Neiges*. Poliţiştii alergară cu armele în mâini, înconjurându-i pe Malko şi pe Lee Reiner. Din fericire, americanul avea asupra sa paşaportul diplomatic, iar cunoştinţele sale printre şefii poliţiei din Montreal au reacţionat imediat.

Coreeanul, care-şi venea încetul cu încetul din fire, povesti într-o engleză aproximativă, că tocmai ieşise din spital când fusese atacat de un borfaş care voia să-l fure. Apoi nu-şi mai amintea nimic… Refuză să se lase condus la spital, şi după ce se legitimă, plecă şchiopătând.

Malko şi Lee Reiner îl urmăriră cu privirea. Erau convinşi că aveau de-a face cu un complice la răpirea lui Jan Kaunas. Numai că… erau în Canada.

— O să-l regăsim, mormăi Lee Reiner.

Zece minute mai târziu, o limuzină neagră, cu drapelul Quebecului sosi la locul incidentului. Lee Reiner se duse repede la ea. Era corespondentul său din Securitatea quebecană. Cei doi avură o lungă discuţie cu o voce joasă, apoi americanul se întoarse spre Malko.

— S-a aranjat totul. Să plecăm!

— Le-ai spus ceva despre Hans Globchik?

— Bineînţeles că nu! Mai întâi că nu a tras el. Şi apoi, dacă-l vor aresta, asta nu-l va învia pe sărmanul poliţist. Iar noi ne-am pierde singura pistă. Trebuie să-l putem „recupera“ pe acest coreean. Sunt convins că ştie unde este ascuns Jan Kaunas.

Malko îl descoperi pe Lee Reiner în holul hotelului *Ritz Carlton*, agăţat de telefon. De abia avusese timp să facă un duş şi să bage un încărcător nou în pistolet.

— Au găsit Chevroletul pe drumul spre Dorval, îl anunţă el. Plin de pete de sânge. Bineînţeles, fusese închiriat sub nume fals. Sticleţii au şi făcut legătura între răpirea lui Jan Kaunas şi acest incident. Iar acum îl caută pe infirmier pentru a-l supune unui interogatoriu. O să fie greu să ţinem oala acoperită…

— Şi Hans Globchik?

— E în camera lui. A venit un medic să-l vadă, trimis de Ambasada Germaniei de Răsărit. Cred că sunt puţin nervoşi. O să dea naştere unui incident diplomatic serios dacă află canadienii că acest munte de carne a fost folosit de K G B.

— Ai posibilitatea să-l găseşti pe infirmier?

— Numai numele lui, Kim Pusang, şi adresa lui. Şi ceva în plus faţă de ceea ce au aflat poliţaii. În seara în care Jan Kaunas a fost răpit, era de serviciu până la miezul nopţii… Apoi… Categoric a participat la răpire…

Kedok Wa-Dae le-a dat ruşilor informaţii. Când neamţul va fi convocat la Securitatea din Quebec, vom încerca să-i luăm urma. Sper că nu-l vor închide. Trebuie să-l găsim pe Kaunas cât mai repede; dacă vor deveni nervoşi, coreenii sunt în stare să-l facă bucăţele şi să-l arunce în Saint-Lawrence…

Malko se uită la ceas.

— Trebuie să-i telefonez Lisei Park.

Telefonul sună îndelung. Malko era pe punctul de a renunţa, când îi auzi vocea. Lisa părea încântată să-l audă:

— Ah, bună seara. Aşteptam să mă suni. Voi avea ştiri pentru tine astă-seară.

Malko nu-şi mai încăpea în piele de bucurie.

— Vrei să luăm masa împreună diseară?

— Nu. Va suna la mine. Vino după orele opt.

Se întoarse să-i anunţe vestea cea bună americanului, care stătea parcă pe cărbuni.

— Smulge-i unghiile, numai fă-o să vorbească! Colonelul Chang va reacţiona; incidentul de azi nu-l va lăsa nepăsător. Va veni să afle ce se petrece aici.

*

* *

— *Good evening! Come on in.*

Lisa Park părea mult mai în largul ei decât la precedenta vizită a lui Malko. Dar şi mai distantă. Ca şi cum ar fi uitat ce se întâmplase în ajun, în biroul ei. Urcară la etaj. Paharele şi vinul erau pregătite.

— Ai noutăţi? o întrebă.

— Nu încă.

Îşi scutură capul dezolată. Malko nu vedea decât un singur fel de a face aşteptarea mai plăcută. Când o cuprinse în braţe, ea-l lăsă să o facă, murmurând doar:

— Oh, eşti teribil!

— Camerista este acasă?

— Nu, nu, la ora şase pleacă. Suntem singuri.

Era o invitaţie mai mult decât directă.

Lui Malko îi trecu în fugă prin minte că era posibil să aibă de-a face cu o nimfomană care se servea de C.I.A. pentru a-şi oferi o mică orgie sexuală. În afară de o informaţie pe care o bănuia, Lisa nu-i prea dăduse mare lucru… Doar un foarte frumos orgasm… Lipită de Malko, ea-i sugeră cu accent monden:

— Nu vrei să ne uităm la televizor?

Şi treizeci de secunde mai târziu, erau pe divan înlănţuiţi ca două caracatiţe. De data aceasta Lisa trecu direct la fapte, jupuindu-l pe Malko ca pe un iepure, în genunchi, pe covor, fără ca măcar să-şi dea jos fusta. Cu limba îl cercetă prin colţişoarele cele mai ascunse ale trupului, cu gingăşia pe care numai orientalele o au şi cu o îndemânare ce dovedeşte o îndelungată practică. Din timp în timp, contempla starea de erecţie a lui Malko cu un mic surâs încântător şi

pornea din nou la un alt ciclu de mângâieri.

Nu numai o dată era gata să-i explodeze în gură, dar, ca şi cum ar fi ghicit, se oprea de fiecare dată la timp. Îi dorea comoara din pântece şi i-o spuse. Lisa îşi scutură coama:

— Nu astăzi.

Sună telefonul. Îl abandonă pentru o scurtă convorbire. Nu era *convorbirea*. Malko hotărât să o violeze, îşi reluă mângâierile şi reuşi să-i scoată puloverul, apoi sutienul, descoperindu-i pieptul plin. Imediat ea îngenunche în faţa lui şi-i făcu prizonieră virilitatea între sâni până ce Malko explodă. Limba Lisei Park coborî iute, culegând fructele până la ultima picătură. Continuă apoi să-i mângâie lent sexul cu sânii, ca acele vestale ale Grădinii Supliciilor, destinate să-i facă să moară din mădularul victimei lor.

Malko nu-şi pierdu nimic din tărie. Lisa se mişca fără o vorbă, aplecată ca o sclavă, cu înverşunarea unei novice. Brusc, îl cuprinse dorinţa de a o avea şi o despuie de ceea ce mai rămăsese pe ea, nelăsându-i decât ciorapii şi pantofii.

Lisa se răsucea ca un vierme tăiat în două, pentru ca să-i scape, jumătate râzând, jumătate supărată. Reuşi să se lipească de ea, dar fie că-şi ferea pântecele, fie că-şi strângea pulpele musculoase de călăreaţă. Supărat, îi şopti la ureche:

— Aminteşte-ţi de armăsarul din grajd.

O simţi atunci cum se înmoaie, crupa ei se însoţi cu a lui într-o ondulare de bun augur. Simţi cum degetele ei îl cuprind şi-l ghidează înăuntru. Curios, dar nu acolo unde el se aştepta… Nu, nu era nicio greşeală. Lisa se curbă şi mai mult, şi-l ajută să pătrundă în adânc… Malko îşi spuse că orice port e bun pe vreme de furtună. De altminteri, partenera sa, cu degetele crispate pe canapea părea că apreciază din plin ceea ce dorise. El vru din nou să pătrundă în pântece şi din nou ea îi scăpă, rugându-l:

— *Come! Come!*

Malko reveni la drumul pe care o pornise. De data aceasta dezlănţuindu-se. Lisa răspunse la fiecare mişcare până ce el începu să geamă, iar ea îi răspunse ca un ecou.

Rămaseră multă vreme unul într-altul, apoi Lisa îşi adună lucrurile aruncate pe jos şi plecă spre baie de unde reveni înveşmântată într-un

chimono bleu, cu un prosop în mână. Tocmai îl ştergea pe Malko, când sună telefonul.

Când puse receptorul jos, avea o faţă gravă.

— Vor să-l ducă din Montreal.

Tocmai de aceasta se temea şi Malko încă de la început. Se îmbrăcă în grabă. Finalmente, şi Lisa Park era o cârtiţă. Tânăra se apropie cu fruntea încreţită. El privi telefonul.

— Cine te-a sunat?

— Nu-ţi pot spune.

— Cum o vor face?

— Cu un hidroavion.

— Unde?

— Zău nu ştiu. De cealaltă parte a frontierei. În State.

— De unde pleacă?

— Din portul Ville-Marie, pe malul fluviului Saint-Lawrence, de partea cealaltă a podului Jacques-Cartier. Peste o oră.

Capitolul VII

În Statele Unite! O bănuială îi trecu lui Malko prin minte. Lisa Park îşi bătea joc de el. Apoi se gândi: coreenii nu se aruncau de-a dreptul în gura lupului, căutau doar să scape de duşmanii lor cei mai primejdioşi. Lee Reiner îi spusese că din Canada nu există niciun zbor al lui Korean Airlines. Deci, în cazul în care se hotărâseră să-şi scoată afară prizonierul, mişcarea pe care o făceau era logică.

— Îmi trebuie amănunte, insistă Malko. Al cui este hidroavionul? Unde se duce? Şi de ce un hidroavion?

Lisa îşi scutură supărată coama neagră.

— Nu ştiu, mărturisi ea. Deja cel ce mă informează şi-a asumat un risc teribil. Dacă n-aş fi fost obligată, niciodată nu i-aş fi pus această întrebare… Chiar dacă m-ai tortura, nu ţi-aş putea spune mai multe. Ştiu doar că astăzi s-a întâmplat ceva grav.

Asta se lega cu ceea ce ştia şi el. Luă telefonul şi formă numărul lui Lee Reiner. Slavă Domnului, americanul era acasă. Informaţia lui Malko îi făcu să sară în sus:

— Dacă ia un hidroavion, sigur va ameriza undeva pe lacul Champlain, chiar în partea americană a frontierei. Şi e doar la o jumătate de oră de Montreal.

— Trebuie să-i interceptăm la plecare, îi spuse Malko, prevăzând un eşec.

— Voi anunţa şi eu, la rândul meu, FBI-ul, spuse Lee Reiner. Să organizeze patrulări în colaborare cu Garda Naţională din Vermont. Numai că asta înseamnă să cauţi acul în carul cu fân. Lacul Champlain este imens, aşa că voi trece imediat la acţiune.

Malko puse telefonul în furcă şi se întoarse spre Lisa.

— Îmbracă-te şi vino cu mine.

Coreeana făcu ochii mari.

— De ce? Nu trebuie să fiu văzută.

— Fără tine nu voi găsi niciodată lacul. Şi n-avem timp.

Ea îi Sustinu privirea câteva clipe, apoi dispăru în baie. Reveni ceva mai târziu încălţată cu cizmele, îmbrăcată în pantaloni şi cu o haină

de blană. În orice caz dădea dovadă de îndrăzneală.

— Ia-o pe Sherbrooke, spre est, îi spuse ea, şi-ţi voi spune eu când să o coteşti.

Din fericire, circulaţia era fluentă, dar stopurile lungi şi nesincronizate. Zări în sfârşit, silueta metalică a podului Jacques-Cartier, ce traversa Saint-Lawrence prin sud. Era unul din podurile ce legau Montrealul de sudul Canadei. O construcţie enormă. Un pachebot, în susul apei, urca un canal paralel cu Saint-Lawrence. Din fericire, Lisa Park îl însoţea, pentru că ieşirea din port era un incredibil labirint de *freeways*. Lisa Park îl îndrumă pe Malko fără nicio inflexiune în glas, absentă. Au mers spre fluviu, lăsând în dreapta autostrada 132, urmând malul sudic al fluviului Saint-Lawrence. Apoi farurile Lincoln-ului luminară clădirea ce purta firma Băncii Naţionale a Montrealului şi drumul se înfundă. Locul era sinistru; nicio lumină.

Malko întoarse, reveni spre podul Jacques-Cartier. Pe stradă nu era nimeni şi nu avea cui să pună măcar o întrebare. În cele din urmă, Lisa îi arătă un drum nepietruit ce mergea de-a lungul fluviului.

— Cred că ar fi bine să o luăm pe aici…

Lincoln-ul sălta prin gropi scârţâind din toate arcurile. Era cât pe-aci să treacă prin faţa debarcaderului Ville-Marie fără să-l vadă. O baracă simplă de lemn şi o poartă veche, neîngrijită, pe care scria: „Debarcaderul Ville-Marie“.

Coborând, Malko văzu în vale un chei, câteva bărci cu motor şi silueta unui hidroavion amarat între două iahturi mici. Inima începu să-i bată repede. Se întoarse spre automobil şi-şi luă pistoletul de la bord. Îi trase piedica şi lăsând-o pe Lisa Park în Lincoln, sări peste barieră.

Depăşi prin dreapta construcţia mică de lemn, neluminată, apoi coborî pe cheiul de pe malul fluviului. Pustiu. O luă pe panta ce ducea spre bazin, cu revolverul în mână şi se îndreptă spre cheiul unde era amarat hidroavionul, între două iahturi. Era un Piper Cherokee cu patru locuri ce părea în bună stare. Motorul era acoperit cu o prelată. Malko privi în jur. Linişte! Niciun fel de activitate.

Evident, coreenii puteau veni şi în ultimul moment… în timp ce examina hidroavionul, zări o lumină în cabana de lemn. Cineva se

trezise. Apăru un bărbat ce cobora pe potecă cu ditamai pistolul în mână şi-l strigă pe Malko:

— Ce faci acolo?

Malko înaintă liniştit spre el.

— Aveam o întâlnire cu nişte prieteni.

Paznicul se apropie de el vizibil neîncrezător.

— La ora asta?

— Trebuia să facem o plimbare cu hidroavionul, îl lămuri Malko.

Celuilalt i se lumină faţa. Probabil liniştit, izbucni într-un râs gros.

— Şi-au bătut joc de dumneata, domnule! Avioanele cu flotoare nu zboară noaptea. Şi ăsta e în pană de două luni. Tipul nu are cu ce-i plăti reparaţia.

Nebun de furie, Malko se întoarse pe potecă sub privirea batjocoritoare a paznicului. Lisa Park îşi bătuse joc de el! Intrând în automobil îi zise:

— Nu e nimeni, iar hidroavionul este în pană.

— Nu mai înţeleg nimic, îi răspunse coreeana. Sunt sigură că vor pleca astă-seară.

Fulgerător, o imagine îi apăru în minte lui Malko: un debarcader mare, plin de hidroavioane pe care-l zărise în fugă, în prima zi a sosirii sale la Montreal. Lângă podul Papineau.

— Mai e şi un alt chei, îi răspunse Lisei. În nordul oraşului. L-am văzut.

În întuneric nu putea vedea ce mutră face coreeana, dar ea-i răspunse imediat:

— E adevărat, dar este foarte departe. Va trebui să traversăm din nou oraşul.

— Haidem; tu mă conduci!

În drum întâlniră o cabină telefonică. Se repezi. Numărul lui Lee Reiner era liber şi americanul ridică imediat receptorul. Malko îl puse la curent.

— Încerc să vă întâmpin acolo cu elicopterul, îl anunţă Reiner. Am găsit unul. Am prevenit FBI-ul din Vermont şi din statul New York; ei au alarmat toată zona lacului Champlain. Numai că nu prea au oameni. Poliţia locală a promis că va face tot ce va putea.

Malko alerga deja spre Lincoln.

*

* *

Colonelul Yu Chang strângea la piept un pistol-mitralieră Uzi, adus într-o valiză diplomatică, gata să tragă. Patru dintre oamenii săi supravegheau strada Simpson. Fusese obligat să ia o hotărâre în câteva ore şi organizarea lăsa de dorit. Ofiţerul coreean nu se simţea în largul său. În faţa K.G.B.-ului, C.I.A.-ei şi a canadienilor nu prea avea şanse să treacă printre găurile plasei. Fără să vrea, C.I.A. îl ajutase împiedicând răpirea lui Pusang, infirmierul care i-ar fi putut duce pe sovietici la prizonier.

Unul din oamenii săi se ivi din întuneric:

— Totul e gata.

Nimeni nu avea de ce să se mire că la acest băcan era lumină la o asemenea oră. Ţinea deschis până la miezul nopţii. La ora aceea nu veneau, de obicei, clienţi. Doi coreeni cărară trupul lui Jan Kaunas, înfăşurat într-o pătură. Din fericire, cu tot atacul căruia-i căzuse victimă, Kim Pusang îi dăduse colonelului fiolele de penthotal şi-l învăţase pe unul din oamenii acestuia cum se face o injecţie intravenoasă.

Prizonierul adormit ateriză deci în portbagajul bătrânului Ford. Două maşini de protecţie demarară în acelaşi timp cu el. Direcţia: podul Papineau.

Yu Chang, care stătea lângă şofer, îşi spuse că aceasta era doar prima etapă a unei lungi şi grele călătorii. Din fericire diaspora coreeană era la ordinele sale. Încercă să-şi închipuie care erau planurile adversarilor săi, hotărât să întrebuinţeze forţa brutală, dacă era cazul. Instrucţiunile primite de la Seul erau categorice: Jan Kaunas trebuia să ajungă în Coreea. Prefera să nu se gândească la un eşec…

Nenumăratele stopuri îl făceau să fiarbă. Se întoarse şi nu văzu decât Datsun-ul de protecţie. Doamne! ce mare era şi oraşul acesta! în sfârşit, trecură peste Saint-Lawrence şi o luară la stânga pe bulevardul Levesque. Un kilometru mai departe, cheiul apăru luminat de lună, cu vreo douăzeci de hidroavioane amarate în mijlocul iahturilor. Yu Chang opri maşina în parcarea pustie. Imediat coreeanul ieşi din umbră.

— Nicio problemă, anunţă el.

Colonelul sări din maşină.

— Totul e gata?

— Da. Aparatul este aici, la ultimul ponton.

— Pilotul este la bord?

— Da. E Sun Yat, aşa cum am prevăzut.

Sun Yat era unul din primii coreeni sosiţi în Canada. Cele patru magazine deschise douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru îi permiteau să trăiască bine. Cumpărase cu douăzeci şi patru de mii de dolari acest Cessna Stationair de şase locuri care ateriza pe şapte sute de metri şi avea o rază de acţiune de aproape o mie de kilometri. Nu-i era cu putinţă să-l refuze pe colonelul Chang. Acesta din urmă înaintă pe ponton şi se uită atent la hidroavionul roşu cu albastru, înmatriculat C-Fynx.

— Nu există riscul de a fi interceptaţi? Intră în contact cu turnul de control din Dorval?

— Nu e obligatoriu, îi explică subordonatul său coreean. De cele mai multe ori piloţii hidroavioanelor îşi anunţă doar decolarea, iar dacă rămân numai deasupra fluviului, nici măcar nu-l mai avertizează. E suficient să eviţi numai zona zborurilor comerciale. Cât despre radar, acela de la Dorval nu bate decât până la treizeci de kilometri.

— Bine. Să nu mai pierdem vremea, zise Chang, nervos.

Se uită la ceas. Dincolo de frontieră, echipa venită de la New York trebuia să fie gata de lucru. Doi dintre oamenii săi, înarmaţi cu Uzi, luaseră poziţie la intrarea pe chei, ascunşi în spatele cabinelor telefonice. Alţi doi cărară trupul nemişcat al lui Jan Kaunas în Cessna. Chang luă şi el loc împreună cu doi din oamenii săi. Motorul începu să toarcă. Încet-încet, micul hidroavion se îndreptă spre mijlocul fluviului pentru a decola.

Yu Chang se uită cu inima strânsă la întinderea neagră ce i se aşternea în faţa ochilor. În zadar se asigurase că trecerea, frontierei din Canada în Statele Unite nu reprezenta niciun risc, tot nu era liniştit.

*

* *

Semafoarele păreau că-l persecută pe Malko, trecând pe roşu de îndată ce se apropia de ele. Nenumărate. Malko spumega în adâncul sufletului său. Alături de el, Lisa Park tăcea chitic. În sfârşit, apărură lumini.

Erau deasupra fluviului; Lisa îşi regăsi glasul.

— E la stânga, zise ea, în sfârşit, cam la o jumătate de milă.

Malko se avântă cu toată viteza pe bulevardul Levesque. Văzu hidroavionul şi opri brusc. Farurile luminară intrarea pe chei şi ceva mai departe silueta unui hidroavion care se mişca încet pe fluviu.

— *Himmel!* făcu Malko. El este!

Ghemuită pe scaun, Lisa nu răspunse. Malko apăsă pe accelerator, intră pe chei năpustindu-se spre ponton. O serie de împuşcături seci sfărâmară tăcerea. Parbrizul deveni opac şi el coti brusc zărind în fugă flăcările armelor care trăseseră. Lisa scoase un ţipăt ascuţit şi se lungi pe scaun.

Lincoln-ul îşi termină cursa într-un stâlp de lemn şi o nouă rafală ţăcăni pe tabla groasă a maşinii. Malko îşi scoase pistoletul, deschise portiera cu umărul şi se rostogoli pe pământ. Auzi zgomotul făcut de motorul avionului care era pe punctul de a decola. În acelaşi moment, portierele pocniră în spatele lui şi o maşină demară în trombă. Se ridică, văzu semnalizatoarele din spate care se îndepărtau spre podul Popineau. Bâzâitul liniştit al hidroavionului care lua înălţime deasupra fluviului îl umplu de o furie neputincioasă. Abia atunci realiză că Lisa era tot în automobil. Se întoarse la maşină în fugă, deschise portiera din faţă-dreapta. Lisa era tot ghemuită pe scaun.

— Eşti rănită?

Îşi scutură coama, palidă.

— Nu. Dar era cât pe-aci să mă ucidă.

Retrăind întreaga întâmplare, Malko se întrebă cum scăpase de rafala pistolului-mitralieră. Somptuosul Lincoln-Budget era numai bun de aruncat la fiare vechi! Zgomotul avionului nu se mai auzea.

— „Sursa“ ta şi-a bătut joc de tine, remarcă amar Malko. În timp ce noi îl aşteptam pe colonelul Chang în sudul oraşului, el a şters-o din nord.

— Îmi pare rău, nu înţeleg nimic…

Pe Lisa o cuprinse un frison neaşteptat. Malko se uita la cerul înroşit deasupra Motrealului. Frontiera şi lacul Champlain se găseau cam la o sută douăzeci de kilometri în linie dreaptă. Douăzeci de minute de zbor pentru Cessna.

Intră într-o cabină telefonică şi formă numărul americanului, dar telefonul acestuia suna în gol. Nu mai avea altceva de făcut decât să-l aştepte pe american. Lisa se aşeză în ceea ce mai rămăsese din Lincoln. Malko turba de furie. Chiar dacă ar fi găsit hidroavionul, nu ar fi însemnat mare lucru. În mod sigur coreenii îşi împărţiseră operaţiunea în mai multe segmente, independente unele de altele. Era suficient să se păstreze un avans substanţial.

*

* *

Zgomotul unui elicopter îl făcu pe Malko să ridice privirea. Zări luminile de poziţie ale unui aparat care traversa fluviul, venind dinspre sud. Un minut mai târziu se oprea deasupra pontonului fără să-şi oprească motoarele. Lee Reiner sări din aparat. Malko băgă de seamă că elicopterul era înmatriculat ca un aparat civil american. Fără îndoială un prieten al Company.

— Unde sunt? zbieră Reiner, ca să domine zgomotul făcut de turbină.

— Au plecat de un sfert de oră, îi răspunse Malko.

— Urcă iute! Să încercăm să-i prindem.

Lisa Park ieşise din automobil şi contemplă elicopterul. Reiner îi strigă cât îl ţineau plămânii:

— Şi dumneata, la fel!

Urcară în aparatul care se ridică numaidecât, porni de-a latul fluviului, zburând în diagonală peste Montreal, spre sud. În interior, zgomotul era cât de cât suportabil. Lee Reiner se plecă spre urechea lui Malko.

— I-am alarmat pe toţi cei pe care i-am găsit. Pe poliţaii din Vermont i-au scos din pat cu şuturi în fund. Mai avem o mică şansă ca să-i prindem.

Elicopterul zbura acum pe deasupra autostrăzii 15 ce ducea spre

Statul New York, străjuit de silozuri imense în formă de falus ce străluceau în lumina lunii. Circulaţia era mică. În cabină domnea tăcerea. Douăzeci de minute. Apoi pilotul anunţă:

— Frontiera! Mă îndrept spre est ca să ajungem la lacul Champlain.

— Coboară la trei sute de picioare, ordonă Lee Reiner, altfel nu vom vedea nimic.

Pilotul ascultă. Reiner, cu ochii pe hartă, supraveghea navigaţia. Din fericire, noaptea era senină şi luna se reflecta în apa liniştită a imensului lac. Malko îşi spuse că nu vor găsi nimic: lacul Champlain se întindea pe vreo sută de kilometri între Vermont şi Statul New York cu maluri, golfuri şi insule.

— Să mergem până la Alburg, îi spuse Lee Reiner pilotului. Apoi încearcă să cobori spre sud, deasupra Insulei Mari, mergând pe şoseaua numărul 2.

Se întoarse spre Malko, arătându-i harta:

— Precis au o maşină care-i aşteaptă. Deci, au căutat o şosea cât mai aproape de mal. Şi asta este cea mai pustie. Noaptea nu mişcă nimic pe Insula Mare. Şoseaua numărul 2, dă în autostrada 89 şi acolo se pot pierde în circulaţie.

— Dar ar putea avea şi un alt elicopter, observă Malko.

Americanul nu-i răspunse. Şi aceasta era o posibilitate. Dar era mai bine să creadă că norocul e de partea lor. Malko privi în afară. Nicio lumină. Regiunea era puţin locuită. Câteva ferme, conace, campinguri. Nu era sezon turistic. Maluri întunecate, după maluri întunecate. În Vermont lumea se culca devreme. Pe neaşteptate, Malko zări în stânga o lumină ce clipea.

— Priviţi!

Şi pilotul văzuse. Elicopterul se apropie şi mai mult de sol, atingând aproape suprafaţa apei. Ajunseră la ţărm. Girofarul unei maşini de poliţie arunca lumini sinistre pe suprafaţa întunecată a lacului. Văzu una din portiere deschisă.

Vehiculul era pe iarbă, lângă malul lacului, în faţa unei case.

— Asta e! sări în sus de bucurie Lee Reiner. L-au prins!

Capitolul VIII

Elicopterul se aşeză cu un şoc uşor pe drumul sinuos ce mărginea lacul Champlain. Girofarul automobilului poliţiei continua să se învârtească: era singurul semn de viaţă prin împrejurimi. Malko şi Lee Reiner săriră, lăsându-i în aparat pe Lisa Park şi pe pilot. Doar şuieratul rotorului tulbura liniştea. Lanterna lui Lee Reiner mătură faţada vechii clădiri, dar nu arătă nimic interesant. Malko se apropie de maşina poliţiei. Un cârâit uşor se auzea din aparatul de radio. Amândoi se apropiară de casă. Fasciculul de lumină scoase la iveală un panou pe care scria *For sale* şi afişe mari roşii, lipite de obloanele învechite: *No trespassing*. O prispă înconjura casa părăsită.

Cineva părea că se reazemă de zid, lângă o uşă. Malko şi Lee Reiner urcară cele trei trepte ce duceau pe prispă şi rămaseră încremeniţi de oroare. Poliţistul, îndoit de la mijloc, era prins ca un fluture în insectar, de uşa de lemn, cu o baionetă al cărei mâner negru îi ieşea din stomac. Fusese lovit cu o forţă extraordinară şi baioneta îl străpunsese dintr-o parte într-alta. Chipiul îi căzuse la pământ, alături de revolverul de mare calibru.

Lee Reiner luă arma de jos şi-i scoase încărcătorul: niciun cartuş nu fusese tras. Nu avusese timp să o folosească. Smulseră arma înfiptă în lemn şi-l culcară pe poliţist pe scândurile verandei. Era cald.

— Oh, oh, oh! se lamentă Reiner. De ce tâmpiţii au trimis un singur om?

Malko puse mâna pe lanternă şi începu să cerceteze ţărmul plat. Descoperi urme de paşi în noroi şi crengi rupte. Cu siguranţă hidroavionul aterizase în faţa casei, trecând cu totul şi cu totul neobservat de pe şosea. Doar de nefericitul de poliţist care încercase să intervină… Se întoarse spre vehicul. Lee Reiner îl ajunse.

— Ticăloşii ăştia au avut timp să ajungă pe autostrada 89, exclamă furios. Şi i-am pierdut.

— Mă uimeşte că au acţionat cu atâta sălbăticie. Era suficient să-l neutralizeze. Doar dacă nu le-a luat numărul maşinii…

Cuprins de o inspiraţie neaşteptată, îndreptă fasciculul lămpii spre

interiorul automobilului poliţiei. Bancheta era goală, dar aplecându-se văzu blocul ce-i servea poliţistului să ia note, căzut pe podea. Malko îl controlă. Imedit îi sări în ochi: scrisă pe diagonală, ca şi cum ar fi fost notată în fugă o însemnare: 592 KFH NY.

Un număr de automobil înmatriculat în Statul New York.

Lee Reiner se plecă peste umărul său şi, citind, scoase un strigăt de bucurie:

— O să-i prindem! Sticletele a notat asta înainte de a ieşi din maşină. Zăpăciţi, ceilalţi n-au mai controlat înăuntru.

— E de-ajuns să difuzăm numărul tuturor birourilor de poliţie dintre noi şi New York şi vor intercepta vehiculul, remarcă Malko.

Lee Reiner nu răspunse nimic privind gânditor foaia de hârtie.

— Da, însă dacă vom face aşa, îi vom pune cruce lui Jan Kaunas. Poliţaii îl vor elibera, iar el va dispărea în natură. Noi n-avem nimic oficial să-i reproşăm, iar canadienii nici atât. Iar cei de la FBI au devenit foarte respectuoşi faţă de lege şi nici vorbă să lase să treacă interesele lui Company, deci cele ale ţării, înaintea Legii.

O maşină trecu pe drum. Trebuia să ia o decizie. Lee Reiner împături hârtia şi o băgă în buzunar.

— Suntem într-un impas, anunţă el. Cu numărul acesta, prin legăturile mele la New York, voi identifica proprietarul maşinii. Dar nu le voi spune despre ce este vorba… Şi pornind de la aceste date, începem să lucrăm. Să-l găsim noi înşine. Iar socotelile cu Yu Chang le vom încheia mai târziu. Dacă-l prindem acum, astă nu-l va învia pe acest sticlete.

Intră în automobilul poliţiei şi puse mâna pe microfon. Malko se întoarse la elicopter. Pilotul fuma. Lisa Park se aplecă în afară şi întrebă neliniştită:

— Ce se întâmplă?

— Au ucis un poliţist şi au fugit cu prizonierul.

Acum coreenii probabil că se îndreptau spre New York. Asta înseamnă cam cinci ore de drum. Manevra lor era limpede, vor încerca să-l scoată pe Jan Kaunas cu una dintre cursele Korean Airlines cu destinaţia Seul.

*

* *

Boris Ivanov, şeful K.G.B., privea de la fereastra biroului său de la Naţiunile Unite enorma statuie a unui bărbat ce se străduia să transforme o sabie în plug, statuie ce împodobeşte scuarul Naţiunilor Unite, când interfonul îi anunţă un vizitator.

Cei doi se îmbrăţişară. Cu toate că Ivanov era colonel, iar Vatenko doar maior, erau foarte apropiaţi. „Şoferul“ firmei Amtorg Trading Co., se aşeză în fotoliu şi-şi aprinse o ţigară.

— Era cât pe-aci s-o încurc, spuse el. Sunt bucuros că m-am întors.

El nu se bucura de imunitate diplomatică. Ceea ce se întâmplase la Montreal îi putea aduce douăzeci de ani de închisoare. Boris Ivanov îi întinse un articol decupat din *New York Times* ce trata despre asasinarea misterioasă a unui poliţist în Vermont, pe malul lacului Champlain. Se părea că e vorba de o contrabandă cu droguri…

— Deci, au trecut, spuse simplu Vitaly Vatenko. Trebuie să fie pe aici…

— Unde nu vor rămâne prea multă vreme, adăugă Boris Ivanov. Ideea lor este să-l aducă la Seul. Sunt patru zboruri săptămânale, via Anchorage: marţi, joi, vineri şi duminică.

Vitaly Vatenko aruncă o privire spre calendarul atârnat de zid, pe care un cerc arăta că era miercuri.

— Sigur sunt aici?

— Da, afirmă şeful K.G.B.-ului. Am primit ceva mai înainte un mesaj de la Centrală. Au interceptat comunicările sud-coreenilor. Chang a primit ordin să-l trimită acolo.

— Şi ce face? întrebă Vitaly.

Boris Ivanov era superiorul său şi în plus, amândoi făceau parte din Comisariatul General. Boris se aşeză în fotoliul de piele din faţa maiorului, cu un aer grav:

— Grişani mi-a dat ordin să pun în funcţiune toate mijloacele umane pe care le am la îndemână ca să-i împiedic pe coreeni să-l scoată din Statele Unite.

Vitaly Vatenko surâse ironic. Generalul Grişani era comandantul lor. Biroul său era situat pe malul periferic al Moscovei.

— Şi, în afară de mine, ai multe „mijloace umane“?

Boris Ivanov dădu din cap.

— Kaunas s-a ocupat în special de coreeni. Şi aici predecesorul meu a făcut treabă bună. Am mai multe „surse“.

— Trebuie să ne mişcăm repede, spuse Vitaly Vatenko. Vor face tot ceea ce vor putea ca să-l îmbarce mâine seară.

— Ştiu, făcu morocănos rezidentul. Am o întâlnire astăzi după-amiază. Nu cred, însă, că au timpul să organizeze o scoatere din ţară atât de rapidă. Nu uita că mai sunt şi americanii – iar aceştia sunt acasă la ei. După umila mea părere, Chang, care-şi cunoaşte meseria, îşi va lua mai întâi toate măsurile. Îl va ascunde pe tovarăşul nostru într-un loc sigur şi va pune la punct o „exfiltrare“ fără prea multă gălăgie. Ceea ce ne va lăsa timp să acţionăm.

Vitaly îşi aprinse o altă ţigară, uşurat pentru că nu el era şeful misiunii acesteia putrede.

— Poţi să-mi recrutezi nişte tipi de pe aici pentru o *Mokre dyela?* întrebă rezidentul.

— Am doi sau trei, afirmă Vitaly, dar nu fac prea multe parale. Nişte portoricani. Li s-a băgat în cap ceva carte şi ceva bani în buzunar. N-au făcut în viaţa lor ceva ca lumea.

Boris Ivanov dădu din cap în semn că trebuiau să facă treaba cu oamenii pe care îi aveau.

— Şi Hans Globchik?

— A plecat din Montreal azi-dimineaţă. Cu Swissair. Apoi de la Zürich, va pleca în R.D.G. Era bine scuturat. Am crezut că va face o criză de nervi, răspunse Vitaly.

Rezidentul avu o privire aprobatoare la adresa subordonatului său. „Demontase“ bine totul înainte de a pleca din Montreal. Misiunea pe care i-o încredinţase era aproape imposibilă şi totuşi, era cât pe-aci să reuşească. Încercă, mental, să se pună în pielea adversarilor săi, americanii şi coreenii. Prost era că Vitaly fusese reperat la Montreal. Nu mai putea juca decât un rol secundar.

— Vino mâine la ora patru, îi ordonă Boris, să vedem cum stăm. Cred că voi avea noutăţi.

*

* *

— Numărul este al unui Cadillac-Sevilla care aparţine unei oarecare Joyce Marvin, anunţă Lee Reiner. Domiciliază în New York, 755 Fifth Avenue. Bineînţeles că nu le-am spus nimic celor de la FBI. Dar acum va trebui să o ştergi la New York. De altfel, voi merge şi eu. E o cursă a lui Eastern Airlines la prânz.

Era ora nouă dimineaţa şi nori groşi alergau de-a lungul fluviului Saint-Lawrence.

— Şi ce vrei să fac eu acolo? protestă Malko. La New York, dumneata eşti acasă.

Lee Reiner suspină obosit.

— Bineînţeles că sunt la mine acasă. Dar îţi repet că e vorba de o *covert operation*[19]. Suntem exact în situaţia în care sunt coreenii. Trebuie să punem mâna pe Jan Kaunas, dar nu oficial. Chiar dacă-l vom părăsi într-o pădure de arţari, după ce-l vom stoarce ca pe-o lămâie. Noi dispunem de un avantaj hotărâtor asupra sovieticilor pentru că am aflat numărul automobilului. Chris Jones şi Milton Brabeck ne vor întâlni acolo şi vor asigura partea de acţiune. Dar nu mai avem nici măcar un minut de pierdut.

— Dacă l-au adus la New York vor să-l scoată de aci şi să-l ducă în Coreea de Sud, remarcă Malko.

— Bineînţeles, admise americanul, dar le-am închis această posibilitate. Am prevenit FBI-ul şi poliţia din New York că vor să expedieze prizonierul în Coreea. FBI-ul supraveghează toate plecările, începând cu zborul de mâine seară. Fiecare pasager va fi verificat. Având în vedere omorârea acelui sărman poliţist, pot să te asigur că nu e nevoie să-i împingi de la spate.

— Pista asta n-o fi oare o păcăleală? întrebă Malko. Şi dacă s-au îndreptat spre Los Angeles? Şi de acolo se poate zbura spre Seul.

Lee Reiner dădu din cap.

— Nu cred. E prea complicat. Apoi nu uita că baza de acţiune a colonelului Yu Chang este la New York.

— Dar despre prietenul nostru Vitaly Vatenko ai veşti?

— A plecat spre New York ieri după-amiază, pe autostrada 15,

---

[19] Operaţiune clandestină (n.t.)

după ce l-a pus pe Globchik în avionul de Zürich. Îşi dăduse seama că nu-i mai merge. Dacă mai rămânea, îl dădeam pe mâna canadienilor.

— Clar, remarcă Malko, toată lumea merge la New York.

— Da, însă la data aceasta, mulţumită dumitale, avem un avantaj serios asupra rusnacilor.

— Să te audă Dumnezeu! Dar nici ei nu vor sta cu mâinile-n sân.

— În aşteptare, zise americanul, du-te şi fă-ţi valiza; trec să te iau.

— Mă duc să o văd pe Lisa Park, spuse Malko. Ne mai poate fi de folos.

— Putoarea aia! făcu Lee Reiner. Sunt convins că ştia că ţi-a dat o informaţie falsă. Dacă ne-ar fi spus adevărul, în momentul acesta Jan Kaunas ar fi deja la „Fermă“, pe punctul de a spune totul.

— Poate şi ea a fost manipulată, îi luă Malko apărarea.

Nu-i putea spune lui Lee Reiner, că fiind un gentleman nu putea pleca din Montreal fără să-şi ia rămas bun de la coreeană.

Şi pe urmă îi mai venise o idee în cap.

*

* *

Lisa Park îşi revenise după atâtea emoţii. Era pusă la patru ace, dar tot în pulover şi fustă neagră. De data aceasta nu mai avea porto în bibliotecă, ci numai ceai.

— Plec imediat spre New York, o anunţă Malko.

O umbră întunecă ochii coreenei.

— Păcat, răspunse ea. Am fi putut lua masa împreună, pentru că sunt liberă. Îşi reveni repede şi adăugă zâmbind;

— Dacă te duci la New York, pot să te recomand cuiva.

— Da? Bine, răspunse Malko, amuzat de acest altruism.

Orientalele sunt într-adevăr nişte femei aparte. Lisa îşi frunzărea carnetul de adrese. Găsi ceea ce căuta şi ridică privirea.

— Iată: Joyce Marvin. E o femeie foarte frumoasă, foarte senzuală…

Malko era cât pe ce să răstoarne ceaşca de ceai. Se uită spre Lisa pentru a vedea dacă nu cumva-şi bate joc de el, dar ea copia deja dintr-un caieţel adresa şi numărul de telefon al prietenei sale. Lui Malko îi bătea inima de emoţie. În fond nu părea nimic nebunesc în

ceea ce se petrecea. Joyce Marvin avea desigur legături în colonia coreeană din New York, iar Lisa Park părea să cunoască pe toată lumea.

— Cine este această Joyce Marvin? întrebă Malko pe un ton normal.

Lisa îi întinse bileţelul cu numărul de telefon şi adresa: 755 Fifth Avenue…

— Oh, este o femeie liberă, care iese foarte mult. Îţi va plăcea, sunt sigură.

— Şi cum ai cunoscut-o?

— E în relaţii cu o mulţime de coreeni şi coreene. Stewardese la KAL şi coreeni stabiliţi în New York. Am şi eu destui prieteni acolo, şi mă duc deseori să-i văd.

— De ce nu vii acum?

— Nu, nu, îmi este imposibil, dar îi telefonez şi te va primi foarte bine.

De data aceasta Malko nu mai încercă să o mai violeze… Lisa îndepărtă receptorul de ureche şi-i spuse:

— A răspuns automatul.

Mesajul pe care Lisa i-l lăsă despre Malko era atât de măgulitor, încât acesta simţi cum roşeşte. Ea puse receptorul în furcă şi se aşeză în faţa lui cu un surâs şmecheresc şi gânguri fericită:

— Iată, sunt convinsă că vei petrece o seară plăcută.

Lui Malko îi trecu prin minte mutra lui Lee Reiner. Era mai bine decât cu FBI-ul. Nu-i venea să creadă în norocul său. Cum oare automobilul acestei femei, pe care i-o descrisese Lisa Park, ajunsese să ia parte la o răpire sângeroasă? Îşi încrucişă privirile cu ale Lisei şi citi în ochii ei o chemare mută. Plecându-şi ochii pe ceas, văzu ora. În jumătate de oră trebuia să fie la *Ritz Carlton*. Văzându-i gestul, Lisa Park se ridică spontan:

— Trebuie să pleci.

Nu-şi dădu seama cum se apropiase de el, dar pântecele lui se găsi strâns lipit de al ei. În câteva secunde, Lisa îl făcu să-i crească dorinţa. Şi fără să-i mai scoată fusta, o posedă pe canapeaua bej, cu mişcări repezite. Ea mârâi, ţipă, îi înfipse unghiile în ceafă când se răspândi în ea, apoi, liniştită murmură:

— Eşti foarte drăguţ!

Cinci minute mai târziu era pe stradă fără să ştie la ce se referea ultimul compliment al Lisei.

*

* *

Colonelul Boris Ivanov încuie cu cheia uşa biroului său şi deschise plicul pe care i-l adusese un steward al Aeroflotului, subofiţer K.G.B., depinzând de Direcţia a opta, cea a comunicaţiilor. Mesajul venea direct din piaţa Dzerjinski, de la secretariatul preşedintelui K.G.B. Era răspunsul unei telegrame – SOS trimisă cu două zile înainte de rezident. Arhivele *Rezidenturii* erau atât de sumare, încât fusese nevoit să ceară Moscovei dosarul uneia dintre sursele recrutate de predecesorul său, pe care el nu-l avea în arhivă. Mereu aceeaşi obsesie a secretului.

Citi dosarul şi nota care-l însoţea, semnată de generalul Grişani: „Faceţi totul pentru a-l regăsi pe tovarăşul nostru!“

Ca şi cum nu aceasta era treaba sa! Din fericire mesagerul adusese şi o cutie cu ţigări de la Havana. Era cazul să scoată şi ceva avantaje de pe urma rublelor cu care Uniunea Sovietică îi îndopa pe puturoşii ăia de cubanezi… După ce termină de citit dosarul, Boris Ivanov aprinse o ţigară şi căzu pe gânduri. Cu cât se gândea mai mult la sarcina pe care i-o trasaseră, cu atât era mai neliniştit. Coreenii erau duri, profesionişti redutabili şi nu-i vor da posibilitatea să-l scoată din ghearele lor. Iar americanii, în ciuda legalismului lor, erau şi ei foarte primejdioşi. Nu-şi pusese niciodată „sursele“ la încercare într-un caz atât de urgent ca acesta.

Cât dinspre partea „Acţiunii“, era şi mai sărac. K.G.B.-ul nu obişnuia să ducă acţiuni „fierbinţi“ pe teritoriul american. Aceasta făcea parte din înţelegerea tacită dintre K.G.B. şi C.I.A… Dacă nu, acestea s-ar fi terminat cu masacre. Evident, prin intermediul maiorului Vitaly Vatenko putea să recruteze elemente din exterior, dar nu erau întotdeauna eficiente. Problema îl obseda: cum să-i împiedice pe coreeni să-l îmbarce la bordul unuia din avioanele lor pe ofiţerul K.G.B. pe care-l ţineau prizonier? Or, odată urcat la bord, Boris Ivanov nu vedea cum l-ar mai putea recupera.

Începu să-şi scrie raportul care urma să-l acopere şi cântărind şansele de reuşită a misiunii sale nu avea, după părerea sa, mai mult de douăzeci la sută. Coreenii erau într-o ţară prietenă şi dispuneau de un *Service Action* la New York. Chiar dacă asta-i făcea pe cei de la C.I.A. să scrâşnească din dinţi, ea-i tolera pe „spookies“[20] coreeni atâta vreme cât nu depăşeau anumite limite. Ei, Boris, nu avea o asemenea posibilitate. N-avea altceva de făcut decât să pornească la vânătoare de informaţii.

*
* *

Chris Jones şi Milton Brabeck se instalaseră în salonul de ceai al lui *Mayfair Regency* supravegheaţi cu grijă de o chelneriţă şic, amabilă, dar puţin obişnuită cu acest fel de clienţi.

Semănând, amândoi cu ochi cenuşii, cu părul grizonat tuns scurt, costume-sac din ţesături sintetice – numai cravate cumpărate în Times Square, datorită desenelor lor multicolore aduceau o notă de veselie acestor personaje. Iar de data aceasta, în plus, razele soarelui le transformau nasurile în… faruri. Se ridicară împreună când îl văzură pe Malko. Chris Jones înghiţi o ultimă bucată de hamburger bine îmbibată cu ketchup, înainte de a-i întinde laba enormă:

— Ce noroc să ne întâlnim, în sfârşit, într-o ţară civilizată!

— E adevărat, întări Milton Brabeck, la New York mai vezi pe ici pe colo, câte un alb…

— Şi pe urmă, aici, mai ai câte ceva pe gustul tău de mâncare, făcu şi Chris, adunând firimiturile din farfurie.

— Eraţi în vacanţă? întrebă Malko.

— Glumiţi? zise Chris Jones, şocat. Credeţi că ne ducem *de plăcere* prin locuri pline de negri? Nu, lucrăm. Numai că, să lucrezi la cincizeci de grade la soare, nu-i de glumă.

— Îţi fierbe creierul, adăugă cu fineţe Milton Brabeck, pipăindu-şi cu grijă nasul dureros.

Malko îmbrăţişă cu o privire amicală cele două gorile. De ani de

---

[20] Fantomele (n.t.)

zile făceau echipă în cele patru colţuri ale lumii.

Chris Jones îi salvase demult viaţa în Turcia. Cei doi, la un loc, nu aveau mai multă minte decât o maimuţă, dar în ceea ce privea „puterea de foc“ erau o adevărată „Forţă rapidă de desfăşurare“, graţie unei artilerii sofisticate de care se serveau cu o totală lipsă de milă.

Născuţi amândoi în Middle West, considerau pur şi simplu, lumea exterioară, inclusiv California, ca o regiune a tenebrelor şi a obscurantismului. Iar în ceea ce priveşte bucătăria, în afară de hamburgeri, nimic nu merita atenţia lor…

— Şi acum, întrebă Chris Jones, tot gook-ii[21] ne dau de lucru?

Pentru el toţi asiaticii erau vietnamezi. Malko se aşeză în faţa lor.

— Mai sunt şi „Ivanii“, remarcă el. Sunt bucuros că sunteţi aici. Dar, deocamdată, am mai ales nevoie de discreţie. Evident cu nasurile voastre, o să fie greu…

— Oh, vă rugăm! făcu Chris Jones, jenat. Şi atunci ce facem? Noi suntem gata; avem maşini, muniţie, veste antiglonţ.

— Pentru moment, răspunse Malko, rămâneţi aici. O să vedem mai târziu.

*

* *

Un vânt călduţ, dar violent sufla peste *Park Avenue*. Malko trase adânc în piept aerul din New York, câtuşi de puţin supărat că plecase din Montreal. Lee Reiner se dusese la J.F.K.[22] să verifice dispozitivul care fusese pus pe picioare spre a împiedica orice posibilitate de plecare a lui Jan Kaunas cu vreun aparat KAL. Malko, convins că FBI-ul îl supraveghea, nu o chemase pe Joyce Marvin din hotelul *Mayfair Regency*, aşezat la încrucişarea dintre Park şi strada 65. Se hotărâse să meargă pe jos până la strada 55 şi *Fifth Avenue*, ca să vadă cum arăta locuinţa prietenei Lisei Park.

Trecând pe lângă o cabină telefonică, intră şi formă numărul dat de

---

[21] Vietnamezii. În argou militar american

[22] John Fitzgerald Kennedy – aeroportul Kennedy din New York.

aceasta. După ce telefonul sună îndelung, la capătul firului cineva ridică receptorul, dar nu vorbi.

— Aici e Malko Linge, prietenul Lisei Park, anunţă el.

— Malko! Ce plăcere să ştiu că eşti la New York! *Welcome!*

Vocea era atât de călduroasă şi el fu încântat. Joyce Marvin îi vobea de parcă l-ar fi cunoscut din fragedă copilărie.

— Lisa mi-a vorbit cât se poate de frumos despre tine, îi răspunse Malko. N-am putea cina împreună?

— Bineînţeles, făcu Joyce Marvin. Şi mie mi-a spus Lisa o mulţime de lucruri despre tine. Te aştept la ora şapte. Am reţinut deja o masă la *Tucano*, restaurantul Clubului A. Am mai fost şi aseară, dar este locul cel mai vesel din New York. Şi apoi mai am şi un mic dar pentru tine, adăugă ea râzând cristalin.

Malko agăţă telefonul uluit şi încântat, apoi îşi reluă drumul. Un sfert de oră mai târziu, îşi scrântea gâtul încercând să zărească ultimul etaj al lui *Tramp Tower*, un zgârie-nori nou-nouţ, un turn imens de cincizeci de etaje, ce ocupă un bloc întreg pe *Fifth Avenue*. Doi portari, deghizaţi în soldaţi din războiul de Secesiune, vegheau la intrare. Holul era doar cu ceva mai mare decât interiorul Catedralei Notre-Dame din Paris şi ceva mai populat.

Parterul şi primul etaj erau ocupate de magazine. Malko se îndreptă spre ascensoare şi apăsă pe butonul celui de al patrulea subsol, unde era parcarea.

Conştiincios, începu să examineze toate plăcile de înmatriculare ale automobilelor. Găsi ceea ce căuta la primul subsol rezervat locatarilor imobilului: un Cadillac-Sevilla maroniu, strălucitor de nou. Cea care fusese reperată de poliţistul asasinat pe malurile lacului Champlain. Malko o privi de jur-împrejur. Nu arăta că ar fi făcut o lungă călătorie – dar nu numai căţeii se spală…

Dacă Joyce spunea adevărul, atunci, în timp ce avusese loc asasinatul, ea îşi lua masa la New York. Deci, împrumutase cuiva maşina. Mai rămânea să afle cui.

*

* *

Colonelul Boris Ivanov intră într-un mic imobil situat la

încrucişarea dintre Madison Avenue cu strada 38 şi urcă direct la etajul al doilea, pe scara de incendiu. Reuşise să scape de două filări, dar tot nu era liniştit. Cu toate că Moscova îi ceruse să ardă totul în urma lui, era greu să pună în primejdie munca atâtor ani. Bătu la o uşă cu geam pe care scria *Asia Travels* şi intră. Mai multe femei, toate asiatice, lucrau la birouri. Una dintre ele, cu nişte dioptrii mari, se schimbă la faţă când îl recunoscu pe Boris. Rusul se informă politicos, la vecina sa, de orarele KAL, frunzări câteva prospecte, apoi plecă. Traversând strada 38, intră în cafeneaua *Chock Full O'Nuts* şi aşteptă.

Cinci minute mai târziu, tânăra femeie cu lentile groase şi cu pantalon de piele maro se aşeză lângă el. Ochii îi erau plini de o frică animalică.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea, cu voce gâtuită. Nu trebuie să vii niciodată aici! Ştii bine că…

Boris Ivanov ştia foarte bine că Agenţia de Informaţii Coreene avea, printre salariatele agenţiei de voiaj, o angajată. Era chiar sursa sa, îl informase tânăra coreeană care se găsea acum în faţa lui. Sovieticul era hotărât să nu se poarte cu mănuşi. Cu doi ani înainte, când ea avusese nevoie de douăzeci şi patru mii de dolari ca să-şi cumpere agenţia, K.G.B.-ul îi aranjase împrumutul. Prin intermediari, bineînţeles. Acum Boris voia să i se plătească dobânda. Între timp, fata, Susan, o coreeană de religie catolică se măritase cu un ofiţer de la K.C.I.A., un subordonat al colonelului Chang. Soţul ei nu bănuia nimic, mai crezând încă în bunătatea băncilor americane…

— Am nevoie de tine, îi spuse brusc Boris Ivanov. Dacă-mi faci acest serviciu, n-ai să mai auzi niciodată de mine. Ţi-o jur. Îţi voi înapoia toate hârtiile…

Susan aştepta, ştiind deja ceea ce urma să-i ceară, învârtind nervos linguriţa în ceaşca de cafea.

— Ce vrei?

— Locul unde l-au ascuns pe cel pe care l-au răpit, zise el cu voce joasă. Ştiu că e la New York. Vor să-l ducă în Coreea.

Ea dădu din cap:

— Nu cred că…

Boris se aştepta la asta. Trase scaunul de sub el, după ce puse cinci dolari pe tejghea. Cu glasul şi mai rece, se mulţumi să-i răspundă:

— Te aştept aici, mâine, la aceeaşi oră. Dacă nu ai informaţia, soţul tău va afla totul. Regret.

Ieşi din cafenea fără ca să se întoarcă. Îşi cunoştea foarte bine meseria de şef. Toţi plâng, dar când sunt puşi la zid, se descurcă. Mai ales dacă, înainte de a le arăta biciul, le plimbă morcovul pe sub nas.

Susan simţi că i se umplu ochii de lacrimi. Strânse puternic ceaşca de cafea, privindu-l pe sovietic urcându-se în taxiul galben şi fu o clipă tentată să-i spună totul soţului ei… Dar se răzgândi repede. Fusese căpitan în forţele speciale: întâi ar omorâ-o şi apoi ar ierta-o… Ea ştia că el era la curent cu operaţiunea de la Montreal, dar nu-i spusese nimic. Trebuia să-l facă să-i spună.

*
* *

Odată instalat în confortabilul taxi al companiei *Checkers*, Boris Ivanov îşi aprinse una din ţigările cubaneze, oarecum uşurat că o scosese la capăt cu cea de-a doua întâlnire a sa. La acea oră a zilei, mai avea un ceas până să ajungă în Manhattan. Se întoarse; era imposibil să-şi dea seama dacă era urmărit sau nu. Din fericire, FBI-ul nu prea avea mijloace materiale. În spatele lui, ultimele clădiri ale aeroportului Kennedy, dispăreau în ceaţă. Boris Ivanov găsi omul pe care-l căuta. Un şef de echipă de la Mărfuri, care era cât pe ce să aibă o urâtă poveste de moravuri pentru că-i plăceau prea mult chiloţii fetiţelor. Printr-o fericită întâmplare, un agent K.G.B. se găsea prin preajmă, cu o cameră cu infraroşii. De atunci, John Wilmore ascultă de cel mai mic semn. Şi, în plus, mai şi avansase! Prin mâna lui trecea tot ceea ce urma să fie încărcat în avionul KAL. Era un noroc: atunci când Compania coreeană cumpărase localurile lui Flying Tigers, la care lucra John Wilmore, l-a găsit pe John simpatic şi dintr-odată şi-a dublat valoarea în ochii lui Boris Ivanov.

Boris, în faţa unui pahar cu bere la barul *Internaţional Building*, discuta cu americanul în mod serios sarcina pe care i-o dăduse.

— Dacă tovarăşul nostru, răpit de coreeni, pleacă fără ca noi să ştim, îi spunea el cu tristeţe în glas, fotografiile pe care le avem şi în care apari dumneata, vor fi trimise soţiei dumitale, poliţiei şi patronului. Aşa că viaţa ar deveni foarte grea…

John Wilmore protestase: nu era Dumnezeu-Tatăl, şi nu-i trecea chiar totul prin mână. Boris era, însă, neînţelegător. Aştepta de la agentul său sută la sută eficienţă, ca NASA de la rachetele sale. John Wilmore ştia destulă meserie ca să miroasă cel mai mic aranjament dubios. Chiar dacă ar fi nevoit să deschisă toate conteinerele unul câte unul, chiar dacă trebuia să supravegheze totul!

Boris Ivanov era destins, indiferent faţă de aglomeraţia de pe autostradă.

Vitaly, subordonatul său, avea şi el o întâlnire astăzi cu un tânăr portorican căruia îi făcuse anumite servicii. Unul din capii Mişcării de Eliberare din Porto Rico, ce avea nevoie de arme, de material şi de bani. Vitaly îi procura toate acestea, dar cu picătura, prin intermediari cubanezi şi jamaicani. Celălalt ştia că robinetul se putea închide. Aşa că va fi foarte receptiv la cererea lui Vitaly.

O ofertă pe care nu o putea refuza…

Ofiţerul sovietic îşi spuse cu satisfacţie că pentru un agent secret ce operează într-o ţară inamică, se descurcă bine… În cazul în care ar fi fost descoperit, riscul dinspre partea americanilor era foarte mic: expulzarea sau, în cel mai rău caz, închisoarea. Dar dacă rata recuperarea tovarăşului răpit de coreeni, generalul Grişani l-ar fi acuzat pur şi simplu de sabotaj. Ceea ce, după codul militar sovietic, însemna plutonul de execuţie…

În timp ce taxiul se târa spre Triboro Bridge, Boris Ivanov se gândea ce anume mai putea face, dar nu mai găsea nimic. Desigur coreenii îşi făceau în grabă toate preparativele. Închise ochii şi încercă să se pună în pielea colonelului Yu Chang, şi el un excelent profesionist… O idee amuzantă îl făcu să zâmbească. Dacă-l recuperau pe Jan Kaunas, nenorocitului nu i se sfârşise calvarul… După rapida anchetă făcută de Rezidentura K.G.B.-ului la Ottawa, se constatase din partea agentului sovietic – vulpe bătrână, de altfel – o lipsă de respectare a regulilor elementare de securitate, ceea ce a uşurat răpirea lui. Şi mai ales, analiza „plan-contactului“ a dus la descoperirea că nu a menţionat niciodată existenţa acestei Kedok Wa-Dae. Interogatoriul luat acesteia dovedise că era metresa lui de şase luni… Numai că asta însemna degradarea şi internarea într-un lagăr de muncă… Boris Ivanov îşi puse întrebarea dacă pentru tovarăşul său

nu era mai bine să rămână în mâinile coreenilor.

Numai că asta nu mai era problema sa.

*

* *

Palierul etajului 36 al lui *Tramp Tower* era moale ca puful. Un difuzor invizibil răspândea o muzică dulce. Picioarele lui Malko se înfundau până la glezne. Se îndrepta spre unica uşă, supravegheată de o cameră de luat vederi şi plasându-se în faţa camerei apăsă pe sonerie. Aproape imediat uşa de deschise cu un zgomot sec. Malko făcu un pas înăuntru, descoperind o mochetă albă şi pereţi bej, strălucitori, însufleţiţi de superbe desene erotice, luminate de mici spoturi.

Uşa se închise automat în spatele său. Se întoarse. Nimeni. Glasul dulce, senzual, al lui Joyce Marvin, ce părea a veni de nicăieri, spuse:

— Bună seara, Malko, şi bine ai venit la Joyce.

Capitolul IX

Malko făcu câţiva paşi în antreu, aruncându-şi privirile, în trecere, asupra gravurilor ce împodobeau pereţii şi care erau pline de un erotism de bun gust: femei cu forme perfecte, înlănţuite tulburător, detaliate în trăsături hiperrealiste, dar fără cea mai mică urmă de vulgaritate. Ce departe era de poliţistul asasinat pe malul lacului Champlain… Şi totuşi exista o legătură jntre această locuinţă şi brutala acţiune a colonelului Chang. În spatele său, o voce plăcută ordonă:

— Poftim până la uşa din fund şi apasă pe clanţă.

Apartamentul părea imens, ceea ce era curios la New York, unde metrul pătrat egala preţul unei concesiuni aurifere din Klondike. Se întoarse. În spatele său, ochiul rotund al unei camere îl urmărea ca un câine de pază.

Ciudată atmosferă.

Împinse uşa ce-i fusese indicată, acoperită cu un panou de oglindă ce-i retrimise imaginea şi se opri brusc. În faţa lui se găsea un copac mare, cu trunchiul deschis la culoare, cu frunze verzi, al cărui vârf atingea plafonul. În spatele copacului era o canapea mare îmbrăcată în catifea neagră, în formă de U pe care stăteau două femei. Una dintre ele se ridică, înconjură mobila şi se apropie de Malko cu un mers ce era un adevărat atentat la pudoare. O brunetă cu părul tăiat scurt, din care nu văzu decât gura roşie şi ochii verzi ca apa. Sigur avea sânge sud-american. Era îmbrăcată cu o rochie-mantou din piele neagră, foarte suplă, cu umerii largi, încinsă cu o centură enormă, şi cu o crăpătură laterală ce-i descoperea pulpa la fiecare pas. Strângerea sa de mână semăna cu o mângâiere dintre cele mai dulci. Îi reţinu mâna lui Malko într-a sa, atrăgându-l imperceptibil spre ea, ca şi cum ar fi dorit să fie strânsă în braţe.

— Acesta este, deci prietenul Lisei… Văd că are acelaşi bun gust… Eu sunt Joyce Marvin! Vino!

Urmase probabil cursurile *Studioului Actorului* pentru a căpăta această moliciune în glas, în acelaşi timp răguşită, dar şi plină de

electricitate. Se întoarse graţios, oferind spectacolul unui şold rotund şi înalt, pe care pielea neagră îl făcea mai atrăgător. Malko se înclină în faţa celei de-a doua ocupante a canapelei. Din ce în ce mai mirat. Cu părul negru ca tăciunele, despărţit de o cărare pe mijloc şi cu două cocuri în care erau înfipţi doi piepteni de aur, cu machiajul palid, colierul de perle negre şi chimonoul bleu, semăna cu o gheişă tradiţională.

— Dânsa este prietena mea Soon Wha, o prezentă Joyce. Numele ei înseamnă „Grădina Primăverii“. E coreeană.

— Sunt fericită să vă întâlnesc, gânguri Soon Wha, aşezându-se în aşa fel încât Malko să poată lua loc între ele.

Pe măsuţa joasă trona o cutie de un kilogram de icre negre *Beluga*, în care erau înfipte trei linguriţe de argint. Un bloc de gheaţă pus alături răcea o sticlă de votcă, iar lângă ea se răcea o sticlă de Dom Perignon. Alături de Malko, Joyce Marvin îşi acoperi pudic genunchiul rotund cu un fald al rochiei de piele. În ciuda aparenţei sale provocatoare, nu avea nimic vulgar. Un enorm diamant strălucea la mâna dreaptă, iar Malko remarcă sub ciorapul stâng la înălţimea gleznei, un lanţ fin de aur. Degetele ei subţiri se aşezară pe picioarele lui cu un gest ce-i devenise familiar.

— Puţin caviar? Noi suntem la regim.

Se aplecă şi luă telecomanda cu infraroşii a aparaturii Akai „Fusion“, încastrată în mobilierul aşezat pe o adevărată consolă încastrată, la rândul ei, într-o măsuţă. Aceasta avea şase ecrane de televizor şi o mulţime de clape şi de beculeţe verzi şi roşii. Imediat o melodie senzuală şi ritmată răspândită de difuzoare invizibile invadă camera.

— Întreg apartamentul este controlat de aici, explică Joyce. Am cam o mie de metri pătraţi şi e greu să supraveghezi fiecare colţ al casei.

Un asiatic subţirel, în haine albe, aduse o farfurie cu fursecuri, pe care o puse pe masă. Joyce apăsă pe o altă clapă şi perdeaua neagră ce acoperea un perete întreg se dădu la o parte, descoperind geamul prin care se vedeau clădirile din Manhattan, luminate strălucitor. Tânăra fată gânguri veselă:

— Dacă mi-ar plăcea să mă expun, aş putea vedea întregul New

York atunci când fac dragoste.

Malko îşi spuse că abia de-l cunoştea de zece minute şi deja se gândea cum să facă dragoste… Lisa Park o recomandase bine. Nu-i venea să creadă că această creatură excitantă putea avea vreo legătură cu răpirea lui Jan Kaunas. Pentru că, în mod sigur, maşina ei servise la răpire. Dar era prea devreme să abordeze acest subiect. Soon Wha se aplecă şi depuse un munte de icre negre pe o bucăţică de pâine pe care i-o întinse lui Malko. Joyce râse răguşit.

— Lui Soon Wha îi place să-l răsfeţe pe bărbat…

Tânăra coreeană îşi plecă modest ochii în jos şi îşi mişcă picioarele într-un freamăt mătăsos de nailon.

Malko nu ştia ce atitudine să ia, pentru că, evident, darul la care se referea Joyce la telefon era Soon Wha. Se hotărî să se lase condus de instinct şi-şi înfipse dinţii în tartina cu icre negre, stropind-o cu o înghiţitură de Stalicinaia.

— E cam trist aici, spuse pe neaşteptate Joyce.

Se aplecă spre tabloul de comandă şi imediat un ecran de trei metri pe patru apăru din tavan, în fundul camerei. Altă clapetă, şi apărură şi imagini: trupuri înlănţuite pe blănuri. Un ansamblu Akai era încrustat într-o mobilă de lac negru, practic invizibil, telecomandat de la măsuţa joasă. Două femei. Malko rămase uluit recunoscându-şi gazda cu o asiatică, într-o intimitate ce nu-i lăsa nicio îndoială asupra gesturilor lor. Joyce se întoarse spre el:

— Sper că nu te simţi şocat, îi spuse cu glasul răguşit. Câteodată mă distrez cu prietenele mele. Dar asta nu iese niciodată de aici.

Un avertisment sau o invitaţie?

Priviră în tăcere imaginile ce se succedau pe ecran din ce în ce mai senzuale. Soon Wha îşi înfipse unghiile în palme, cu ochii aţintiţi pe ecran. Era vizibil că spectacolul nu o lăsa indiferentă. Joyce golea păhărelele de votcă tot atât de repede pe cât Malko reuşea să le umple. Atmosfera se încărca de electricitate, dar nimeni nu făcuse nici cel mai mic gest nelalocul lui sau îndrăzneţ. Joyce părea că uitase de prezenţa lui Malko, căzută în contemplarea propriului său orgasm, ca acei actori care se privesc la magnetoscop. De altfel avea două, suprapuse, marca Akai, ce permiteau orice combinaţii. Ca din întâmplare, Soon Wha îşi puse degetele pe pulpa lui Malko.

Soneria discretă a telefonului rupse farmecul. Joyce răspunse imediat. Câteva monosilabe şi puse receptorul jos, ridicându-se.

— Am de lucru, îi anunţă ea cu un surâs devastator. Te las în grija lui Soon Wha. La revedere.

Şi cu mersul său ondulat dispăru în fundul apartamentului. Soon Wha îşi lăsă mai departe mâna pe piciorul lui Malko. Filmul se derula în continuare, îmbrăţişările şi atmosfera se electriză şi mai tare. Malko se întoarse spre tânăra coreeană.

— Ce faceţi în viaţa cea de toate zilele?

— Sunt stewardesă la KAL, răspunse aceasta cu glas plăcut. Şi tu?

— Am un castel în Austria şi mă ocup de afaceri.

— Ah!

Nu părea că ştie ce este un castel şi nici unde e Austria. Dimpotrivă, cu mişcări imperceptibile ale mâinii, începuse să urce spre centrul de gravitaţie al lui Malko. Privirile li se încrucişară, iar ea-i surâse dezvelindu-şi dinţii de sidef.

— S-a făcut cald, nu-i aşa? murmură Soon Wha.

Şi fără să mai aştepte răspunsul lui Malko, desfăcu centura chimonoului şi-l ajută să alunece de pe umeri, lăsând să se vadă un corset alb ce părea că oferă doi sâni mici pe un platou şi care-i strângea talia şi se termina cu elastic fin, virginal-mătăsos, jartiere ce-i reţineau ciorapii atât de lungi că se terminau până sub pântece. Fără o vorbă, se instală în genunchi în faţa lui Malko, pe covorul gros şi se aplecă, după ce scoase la iveală ceea ce dorise.

Cu o dexteritate ce arăta o lungă obişnuinţă, începu să-l mângâie când cu mâna, când cu gura, până ce fu în pragul orgasmului. Ridică atunci privirea spre el şi-l întrebă cu glas dulce:

— Vrei să facem dragoste şi altfel?

Lui Malko îi era greu să n-o ia razna după o asemenea primire. Cineva parcă-i şoptea să nu se lase prins în această capcană parfumată şi cu un efort de voinţă meritoriu, nu răspunse întrebării lui Soon Wha şi-o întrebă la rândul său:

— Joyce îşi primeşte toţi invitaţii aşa?

Soon Wha, cu obiectul adoraţiei sale în mână, surâse dezarmant:

— Joyce doreşte să aducă bucurie. Şi eu la fel.

Slipul şi dresul contrastau în chip neobişnuit cu tradiţionala coafură

tip „gheişă, made în Coreea“. În ciuda bunăvoinţei arătate de Soon Wha, Malko era intrigat de dispariţia lui Joyce Marvin.

— Unde este Joyce? A plecat? întrebă el.

Soon Wha surâse misterios:

— Nu… nu…

— A primit pe cineva?

Coreeana râse din nou, încurcată, plecându-şi privirile.

— Nu chiar. Vrei să… râzi cu ea?

Ce însemna „să râzi“? La întâmplare Malko spuse:

— Da!

Fără să se supere, Soon Wha îi trase fermoarul lui Malko şi îşi puse chimonoul ridicându-se surâzând:

— Urmează-mă.

Traversară livingul, apoi un altul mai mic, cu un perete ocupat în întregime de un ecran de televizor şi Soon Wha împinse o uşă de sticlă, ce dădea într-un culoar tapisat cu o catifea închisă la culoare. Apăsă pe un buton ascuns sub tapiţerie şi un panou lăcuit alunecă fără niciun zgomot.

— Este aici, făcu Soon Wha, cu un surâs drăcos. Pe curând…

Nu părea necăjită pentru că era părăsită, după ce-şi dăduse atâta osteneală.

Malko intră într-o cameră zugrăvită în albastru închis şi primul lucru pe care-l văzu, fu un şir de magnetoscoape legate de receptoare telefonice. Toate maşinăriile acelea se învârteau în linişte cu aceeaşi viteză. Malko mai făcu un pas şi acum zări un pat, urcat pe podium, îmbrăcat de aşternuturi din mătase roşie. Joyce Marvin stătea culcată pe o parte. Îmbrăcată în aceeaşi rochie de piele neagră, cu telefonul în mână. Oglinzi imense, ce îmbrăcau toţi pereţii, îi reflectau silueta la infinit. Puse mâna pe receptor şi-i făcu semn lui Malko să se apropie. Acesta ascultă. Tânăra femeie, mişcându-se încet, calculat, se apropie de marginea patului, cu capul prins între pernele de mătase neagră, şi puse piciorul stâng pe mochetă, îndoind piciorul drept astfel că rochia i se întredeschise până la marginea ciorapilor. Jartiera se termina cu o camee de jad reprezentând un cap de şarpe. Rafinament neaşteptat…

Joyce surâse şăgalnic, întinse mâna stângă, o prinse pe cea a lui Malko pe care o aşeză pe nasturele cel mai de jos al rochiei sale, cu un

gest lipsit de orice echivoc. În acelaşi timp vorbea cu glas răguşit în receptor…

— A intrat în cameră… îi simt degetele pe pulpa mea… Cred că-mi va descheia rochia… Oh, mi-e aşa poftă… Scoase un suspin care-ar fi readus la viaţă şi un mort. Continuă cu glasul greu de făgăduieli, dar în acelaşi timp biciuitor:

— Aşa e. A început să-mi desfacă rochia.

O voce rugătoare ţâşni din receptor:

— Putoare, iar vrei să te…!

Joyce Marvin râse uşurel şi se mişcă puţin pentru ca Malko să-i poată deznoda mai uşor cordonul rochiei, desfăcută acum până la talie. Slipul ei semăna întru totul cu al lui Soon Wha, dar era de culoare neagră, brodat cu şerpi.

Malko se uită la receptorul care era la câţiva centimetri de faţa lui.

— Sigur, răspunse Joyce corespondentului invizibil. Dacă ai fi aici, m-ai avea şi tu… Ah!

Se întrerupse cu un geamăt scurt pentru că degetele lui Malko îi luaseră în stăpânire sânul. Globurile plinuţe scăpaseră din închisoarea lor şi el se plecă, prins de joc, eliberând sfârcurile întărite. Când îşi apropie buzele, Joyce, cu receptorul lipit de gură, scoase un mârâit de fiară răpusă:

— Ah, ah, ah, ce bine e! E minunat!

Şi încă nici nu o atinsese!

Malko auzi distinct vocea bărbatului tremurând de ură:

— Ce-ţi face porcu' ăla?

Joyce nu răspunse imediat. Malko trăgea rochia, iar ea îşi arcuise trupul pentru a-l ajuta să o treacă pe sub ea. Când se aşeză din nou, murmură cu glasul plin de senzualitate:

— Îmi sărută sânii! S-a lungit alături de mine şi mă mângâie. Şi ştii ce mult îmi place… Da!

Malko o muşca uşor. Nu-şi dădea seama dacă plăcerea ei era reală sau juca teatru pentru necunoscutul de la telefon. Mâinile urcau spre sâni, îi cuprinse în palme şi degetele luară locul mâinii, apoi atingându-i sfârcurile. Gemu din nou.

— O, e fantastic! Trebuie să mă mângâie şi în altă parte, sunt aşa de excitată!

— Putoare! urlă glasul în culmea frustrării. Putoare!

Cu grijă, Joyce îndepărtă receptorul de ureche, ridicând şoldurile pentru ca Malko să-i poată trage slipul de-a lungul ciorapilor de nailon.

— Nu striga! îl ameninţă ea, altfel închid…

Necunoscutul răspunse ceva mormăind furios, apoi o întrebă cu măsură în glas:

— Cu cine eşti? Unde eşti?

Joyce Marvin râse batjocoritor.

— În camera mea. Cu un bărbat, bineînţeles. Fermecător, cum îmi place mie. E nebun după mine. Dacă ai vedea cât de tare este… Altceva decât codiţa ta. O să mă despice în două…

Tăcu. Buzele erau uscate. Ochii i se împăienjeniseră şi Malko îşi spuse că nu mai juca teatru. De altfel pusese mâna ca să verifice temeinicia vorbelor. Scena asta îl excitase. Joyce, cu un surâs înfometat îşi desfăcu picioarele pe cearceaful mătăsos şi ridică pântecele, venind în întâmpinarea lui Malko.

— M-a dezbrăcat, şopti ea în receptor. Mi-a dat jos tot ceea ce îl încurca. E un amor. Are degetele uşoare şi vioaie, care alunecă peste tot… Oh!… Oh!… ghiceşte unde au ajuns acum, şi cred că o să…

Tăcu. Malko îi simţi pântecele ondulându-se după mâna sa, pentru a verifica dacă era într-adevăr excitată. Cine era omul care suferea aşa la capătul firului? Era neomenesc! îl auzea cum răsuflă precipitat în receptor. Joyce se aplecă şi-i desfăcu nasturii cămăşii şi cureaua pantalonilor, punând receptorul alături, dar spunând cu admiraţie în glas:

— O, e mai bine făcut decât îmi imaginam! Nu mai pot aştepta!

— Târfă! Căţea! urlă celălalt cu glas răguşit. Minţi! Nu eşti cu nimeni!

— Ba da, făcu Joyce cu voce dulce. Ai să auzi zgomotul pe care membrul lui gros îl va face când va intra în mine.

Ţinea receptorul într-o mână, iar cu cealaltă îl mângâia pe Malko acolo unde trebuia. Apoi, îşi anunţă interlocutorul:

— Iartă-mă, vrea ca să i-l sărut, aşa că nu voi mai putea vorbi.

Malko auzi răcnetul bărbatului atunci când ea îşi pusese efectiv gura pe el. Numai că Malko nu-i ceruse nimic. Sadică, femeia pusese

receptorul alături de obraz, îngăduind victimei să audă zgomotele uşoare, ce puteau fi recunoscute, ale felaţiunii. De altfel, necunoscutul striga şi arunca insulte murdare fără încetare. Mângâierile lui Joyce erau foarte uşoare. Calculate pentru a-i creşte starea de excitare a lui Malko – dar nu peste măsură.

Se opri pe neaşteptate şi reluă în receptor:

— Mă înnebuneşte. Aş vrea să-l vezi. E splendid! Asta e, acum vine spre mine! Oh! Nu mă mai pot abţine.

Adăugând gestul cuvintelor, dându-şi capul pe spate, cu tocurile pantofilor înfipte în cearceaful de mătase, Joyce îl cuprinse pe după mijloc, prelungind aşteptarea, el prelungi plăcerea. Din telefon se auzeau în continuare gemete, injurii.

Încet, se afundă în pântecele ce i se oferea. Joyce Marvin gemea pe măsură ce el o pătrundea.

— Ah, ah, ah! gemu ea, cu receptorul la gură. Nu se mai sfârşeşte… aşa e de lung… mă va străpunge.

— Putoareee! urlă omul de la capătul firului.

Joyce se opri din mişcare sub Malko, strângându-şi picioarele în jurul şoldurilor acestuia, aşa cum le strângi pe un cal. El profită, trecându-i mâinile pe sub genunchi ridicându-i picioarele şi basculând-o pe la spate, spre a pătrunde mai bine. Oglinda îi arăta imaginea unor picioare lungi, îmbrăcate în negru, ce ţinteau spre plafon. Joyce scoase un oftat prelung în microfonul telefonului.

— Ai vrea să mă vezi, nu? înnebuneşti de gelozie…

— Opreşte-te, nu mai face! urlă bărbatul.

Joyce gânguri de plăcere.

— Prea târziu, este deja adânc în mine. Acuma dragul meu nu-ţi mai pot vorbi, pentru că mă va lua aşa cum îmi place mie. Şi ştii că atunci nu mă mai pot controla…

Cu un gest delicat puse pe cearceaf receptorul pătat de roşu de buze şi-l privi pe Malko în ochi.

— Vino, făcu ea tare, pentru ca ascultătorul ei să o audă. Vino şi pătrunde-mă bine, foarte adânc.

Un geamăt ieşi din telefon. Lui Malko nu-i mai venea să participe la acest joc crud. Ca spre a o maltrata pe Joyce, se înfipse brutal între picioarele ei. Joyce mişcă din cap într-o parte şi-ntr-alta, dădu ochii

peste cap şi scoase un ţipăt. El continuă, uitând de telefon, de comedia sadică, ciocănind-o ca un nebun, făcând-o să geamă din ce în ce mai puternic. I se părea că la fiecare urlet al lui Joyce îi răspundea un sunet nearticulat în receptor.

Cu picioarele adunate, Joyce striga din ce în ce mai tare. Chiar în plină pasiune, rămânea frumoasă.

Malko o răsturnă pe o parte, pătrunzând-o mai adânc. Ea scoase un strigăt sfâşietor. El o răsturnă de-a binelea, îngenunche cu faţa în mătasea neagră, iar el îi ridică mijlocul pătrunzând-o cu aceeaşi violenţă. Cu mâinile înfipte în şoldurile ei, se dezlănţui, smulgându-i la fiecare împingere exclamaţii din ce în ce mai ascuţite. Şi când explodă, Joyce scoase un ultim urlet amorţit de cearceafuri. Malko rămase lipit de ea, răsuflând scurt şi rapid, cu sângele bătându-i în tâmple. Ceva mai târziu băgă de seamă „bip-bipul“ telefonului. Bărbatul închisese, Joyce întinse mâna languros şi puse receptorul în furcă.

— A juisat, spuse ea simplu.

*

* *

Magnetofoanele continuau să se învârtească. Malko bea o votcă cu gheaţă adusă de Soon Wha. Rochia de piele neagră zăcea la marginea patului, mototolită. Joyce întinse piciorul stâng cu un gest voluptuos, trăgându-şi ciorapul pe pulpa plinuţă. Machiajul de pe pleoape i se întinse, unicul semn al dezlănţuirii sale. Buzele i se deschiseră într-un surâs crud.

— E adevărat că m-ai f… t bine, făcu ea gânditoare, dar aşa e întotdeauna prima dată.

Îşi adună unul din cerceii care-i căzuse în timpul partidei de dragoste şi-l puse la ureche. Malko o privea intrigat.

— N-aş vrea să par curios, dar cine era acel bărbat?

— Amantul meu. Sau în sfârşit, cel mai important dintre ei.

— Şi ţi se întâmplă deseori să-l torturezi aşa?

Joyce râse din toată inima.

— Dar nu-l torturez… îi place la nebunie şi sunt convinsă că a juisat nebuneşte, îi e frică de mine, nu prea-i place să facă dragoste cu

mine, pentru că se teme de comparaţii – dar la telefon, fantazează, se pune în locul celuilalt. De altminteri, cum este însurat, nu poate veni seara, iar mie nu-mi place decât foarte rar să fac dragoste ziua. Numai când îmi face cadou ceva frumos.

— Ce anume, de exemplu? întrebă Malko, reamintindu-şi că este în misiune.

Joyce făcu o mutră încântătoare.

— Ştiu şi eu? Un diamant… o maşină… Acum câtva timp mi-a dăruit un Cadillac Sevilla… N-avea timp să petreacă seara cu mine, aşa că m-a rugat să facem o plimbare prin Central Park. Am închis portierele şi ne-am oprit pe marginea unei alei. M-a îmbrăţişat pe bancheta din spate, repede. În timp ce negrii se uitau la noi prin geamuri… A fost foarte excitant. Aş fi preferat un diamant. Nu mă omor după maşini mai ales că eu nu conduc.

— Şi ce faci cu Sevilla ta?

— Nimic. Stă în garaj.

— Poate o foloseşte el, insinuă Malko.

Ea îl privi şocată.

— Nu se poate! Cheile sunt la mine.

Ciudat. Era iarăşi de unde plecase. Hotărât, Joyce era plină de surprize. Îşi aranjă meşa care-i tulbura armonia frunţii bombate şi căscă:

— A fost bine. Bine ai făcut că ai venit!

— Şi dacă n-aş fi venit?

Dinţii ei străluciră în penumbră.

— Aş fi inventat prezenţa unui bărbat. Să ştii că sunt foarte tare în jocul acesta. Sau m-aş fi mângâiat singură explicându-i ce fac. Îi place şi aşa, dar mă plăteşte mai puţin.

— Tu-l faci să te plătească pentru că faci dragoste la telefon? o întrebă Malko uluit de atâta cinism.

Joyce Marvin se uită la el cu o privire plină de reproşuri.

— Bineînţeles. Mulţumită ţie am câştigat azi o mie de dolari! Pentru poveştile obişnuite, singură, nu-mi dă decât cinci sute. Şi apoi toate astea…

Şi cu un gest îi arătă camera cu cele opt magnetofoane care mergeau. Unele se opreau şi apoi porneau iar… Nu se auzea decât

clinchetul butoanelor care se puneau în mişcare automat.

— Ce sunt astea? întrebă Malko, intrigat de-a binelea.

— Clienţii mei, răspunse Joyce cu toată simplitatea. Vrei să asculţi?

— Da.

Ea se ridică, urmată de Malko şi se ghemui lângă un aparat şi-l puse în funcţiune. În cameră se auzi glasul lui Joyce, senzual şi răguşit de pasiune: *„I am Joyce, I will spread my pussy open and masturbate just for you…“*[23]. Puse în mişcare un alt aparat – şi aceeaşi voce, a sa, se auzi murmurând: *„I am hot, wild and ready…“*[24].

Joyce opri aparatul şi se ridică cu o sclipire răutăcioasă în ochi, arătându-i aparatele.

— Sunt mesaje înregistrate pentru toate gusturile. Cei care au anumite numere de telefon cheamă şi li se pune în mişcare ceea ce doresc. Fiecare „şedinţă“ durează zece minute. Poţi să reîncepi de câte ori vrei… şi nu costă decât treizeci şi cinci de dolari.

— Şi cum îi faci să plătească? făcu Malko sufocat de uluire.

— Prin cărţi de credit, răspunse Joyce simplu. Am un serviciu de secretariat care lucrează 24 de ore din 24. Şi sunt debitaţi din contul lor în mod automat… Îmi aduce destui bani şi nu prea mă obosesc. E suficient să înregistrezi bine mesajele. Şi, în afară de aceasta, poliţia de moravuri nu-mi poate face nimic. E vina mea că bărbaţii au chef să mă înregistreze?

Îi întinse un carton pe care Malko citi: *Telephone Fantasies. So real you can almost taste, touch and feel me. So satisfying you will swear you did. Mastercharge/Visa only (212) 807–81–23.*[25]

Îşi puse rochia de piele şi o încheie rapid. Ce personaj! Malko, rearanjându-şi hainele pe el, îşi continuă ideile:

— Şi astfel îţi permiţi să ai acest apartament somptuos?

---

[23] Mă numesc Joyce, mi-am desfăcut picioarele şi-mi mângâi pisicuţa mare-mare numai pentru tine…

[24] Sunt fierbinte, aţâţată, gata să tac orice…

[25] Faceţi dragoste cu mine la telefon: va fi tot atât de adevărat încât aproape mă veţi putea gusta, atinge, simţi. Atât de adevărat, încât veţi fi convins că aţi făcut-o. Sunt admise numai Mastercharge sau Visa. (n.t.)

— Nu numai asta. Costă scump, iar mie îmi place viaţa luxoasă. Din fericire amantul meu este foarte generos. Acela care a ascultat scenele noastre de dragoste.

Şi instalându-se în faţa oglinzii începu să se machieze. Malko, cu cel mai firesc ton pe care-l putu lua, întrebă:

— Şi cine este acest grozav personaj?

Plină de neîncredere, Joyce Marvin îşi întoarse ochii din oglindă şi-şi cufundă privirea în ochii aurii ai lui Malko.

— De ce mă întrebi?

Capitolul X

Malko reuşi să-i Sustină privirea lui Joyce cu o expresie de nevinovăţie.

— Păi, la drept vorbind, am făcut dragoste toţi trei şi sunt curios să ştiu cu cine…

Tensiunea dispăru dintr-odată. Joyce puse mâna din nou pe creionul de machiaj şi-i spuse cu glas indiferent:

— E un om de afaceri coreean care locuieşte în New Jersey, într-o casă extraordinară, dar în care eu n-am pus niciodată piciorul… Din fericire are birourile la New York.

— Dar cum l-ai cunoscut?

Joyce surâse misterios.

— Curiozitatea este un obicei rău. Am să-ţi spun altă dată. Deocamdată mi-e foame, aşa că acum să mergem la *Tucano;* dacă nu ajungem la timp, nu ne vor păstra masa. Cred că şi Soon Wha e gata.

— Vine cu noi?

— Bineînţeles. Nu-ţi place? Nu a fost drăguţă cu tine?

— Foarte drăguţă, o asigură Malko. Mă temeam că eşti geloasă…

Joyce surâse ironic.

— Nu mă cunoşti… Mai întâi de toate are o piele cum nu se poate mai dulce – şi apoi suntem asociate: şi ea înregistrează mesaje pentru „Telephone Fantasies“. Asta-i mai rotunjeşte leafa. Şi preferă asta, decât să se culce cu Sam.

— Cine este Sam?

Joyce avu o oarecare şovăială înainte de a-i răspunde.

— Tipul meu. Face dragoste cu ea din când în când. Se răzbună prin ea pentru ceea ce nu îndrăzneşte să-mi facă mie.

Terminase să se machieze. Descheindu-şi rochia de piele neagră, alese din şifonierul lung de vreo zece metri o rochie de catifea şi dantelă neagră pe care o îmbrăcă peste corset. Malko o privea, realizând cu greu că prin intermediul lui Joyce Marvin el se străduia să rezolve o problemă urgentă şi primejdioasă.

— Şi faci deseori apel la sprijin din afară pentru a-i face plăcere

iubitului tău? o întrebă el.

Ea îşi netezi cu grijă rochia în faţă:

— Nu, e o simplă întâmplare! Lisa mi-a cerut să mă ocup de tine. De asta am rugat-o pe Soon Wha…

Tânăra coreeană îi aştepta în living. Îşi schimbase chimonoul cu o rochie neagră simplă. Tânărul valet închise uşa în urma lor.

— Nu-ţi este teamă că te spionează? întrebă Malko pe când aşteptau liftul.

Joyce râse cu poftă:

— Bineînţeles că mă spionează! Sam mi l-a recomandat. Sunt sigură că acum îi telefonează. A auzit totul; pereţii sunt foarte subţiri.

Portarul din hol îi salută respectuos. Malko îşi puse întrebarea dacă-i trecea prin cap ce se petrecea la etajul treizeci şi şase.

O ceaţă umedă se abătuse cu brutalitate asupra New Yorkului, înecând zgârie-norii şi învăluind ca în vată zgomotul circulaţiei. Vârful Turnului Tramp era invizibil. Se urcară într-un taxi şi Joyce dădu adresa *Clubului A*.

Malko zări în spatele lor, maşina cu Milton şi Chris ce pornise după ei. De când veniseră la New York asta era prima lor treabă. Protecţie de la distanţă. Văzându-l pe Malko plecând cu Soon Wha şi Joyce, desigur că-şi râdeau în barbă văzând… metodele lui de lucru.

Malko nu reuşea să scape de un gând care-l obseda. Dacă numai Joyce se putea sluji de maşina ei, cum se făcea că această Cadillac Sevilla se găsea în Vermont cu un comando coreean? Sau ea era complice, sau îl minţea, ori cineva o manipula fără ca ea să-şi dea seama.

Atmosfera de la *Tucano*, cu pereţii decoraţi cu păsări tropicale de toate culorile nu reuşiră să-l destindă. De îndată ce le fu luată comanda, Malko se ridică de la masă. Din fericire, lângă toaletă se găsea un telefon, dar Lee Reiner răspunse destul de târziu.

— Ai noutăţi? întrebă neliniştit americanul.

— Găseşte-mi un coreean care locuieşte în New Jersey, care răspunde la prenumele de Sam. El i-a oferit lui Joyce Cadillacul Sevilla.

Americanul suspină descurajat:

— Dumnezeule, păi asta ne va lua o lună!

— Încearcă peste tot, îl sfătui Malko. La serviciul de Imigrări, poliţia locală, FBI. Şi eu voi încerca să aflu mai mult.

— În regiunea new-yorkeză sunt o sută cincizeci de mii de coreeni, gemu Lee Reiner. Cum vrei să găsesc pe cineva, dacă nici măcar numele nu i-l cunosc?

— Atenţie! trebuie să închid, îl avertiză Malko.

Din cabină vedea cum în sala restaurantului un picolo îi şoptea ceva la ureche lui Soon Wha. Ea se ridicase şi se îndrepta spre Malko, care abia avu timp să intre într-o toaletă. Când ieşi, tânăra coreeană se întorsese la masă. Joyce îi aruncă o privire supărată.

— Începusem să credem că ne-ai părăsit.

Se părea că e bine cunoscută la *Tucano*. Surâse fermecător salutului discret al unui bărbat. Malko o întrebă amuzat:

— Toţi sunt amanţii tăi?

— Numai unii. Dar să nu mă înţelegi greşit. Nu sunt o curvă. Fostul meu soţ mi-a lăsat cinci milioane de dolari, numai că nu mă ating de ei, pentru că-mi place să-mi câştig singură banii. Şi să fac ceea ce vreau eu. Aş putea cu uşurinţă să mă recăsătoresc, dar îmi place să-mi păstrez libertatea, pentru că numai aşa îmi pot oferi câteva satisfacţii – din când în când.

Malko fu nevoit să-i dea dreptate. Cu toate că făcuse dragoste cu ea doar înainte cu o oră, era gata să o ia de la capăt. Incontestabil avea un magnetism sexual formidabil. Luă o gură de vin savurând ambianţa rafinată de la *Tucano*. Culmea snobismului: cea mai mare parte din clienţi beau Perrier, ultima descoperire a SUA. Soon Wha părea indispusă, cu privirea pierdută.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Malko.

Ea surâse puţin forţat.

— Oh, nimic. Numai că mi s-a telefonat puţin mai înainte că mi s-a cotrobăit prin camera pe care o am la hotelul *Hudson*.

— Îmi pare foarte rău, îi răspunse Malko sincer.

*

* *

Balenele corsetului se imprimau pe costumul de alpaca al lui Malko, de parcă ar fi vrut să-i intre în piele. Oricare ar fi fost melodia,

Joyce o dansa în acelaşi fel. Nemişcată în colţul pistei *Clubului A*, discotecă ce ţinea de *Tucano*, ea se legăna lasciv, lipită de partenerul său, murmurându-i porcării la ureche, surâzând angelic.

Malko dansase şi cu Soon Wha, semăna cu o liană suplă, plină de erotism. Joyce căscă ostentativ:

— E prea multă lume acum. Să plecăm.

Capul lui Malko era tot atât de uşor ca şi o bulă de Moet et Chandon din care goliseră două sticle la *Club A*. Perspectiva de a face iar dragoste cu Joyce îl încânta. Cu atât mai mult cu cât avea şansa de a-i mai stoarce informaţii suplimentare asupra celui de care se interesa: misteriosul Sam.

Mai erau încă la vestiar, când Soon Wha îl întrebă timid:

— Puteţi să mă conduceţi la hotel? Mi-e teamă din cauza spargerii care s-a făcut în camera mea.

Bineînţeles că n-o putea refuza.

Malko îi căută privirea lui Joyce. Mărinimoasă, tânăra femeie îi şopti:

— Condu-o şi întoarce-te repede.

Un şir lung de maşini cu geamuri fumurii şi cu antene radio aştepta în faţa *Clubului A*, iar pe lângă ele mai erau şi câteva taxiuri. Joyce se îndreptă spre un Lincoln alb care nu se mai termina. Malko zări cu coada ochiului maşina gorilelor sale ce aştepta în spatele limuzinelor. Ea se plasă în spatele celei în care urcară ei doi. Vehiculul demară fără zgomot. Părea că sunt într-o barcă, în aşa hal se bălăngănea automobilul pe străzile desfundate ale New York-ului. Cinci minute mai târziu opreau în faţa hotelului *Tramp Tower*, mai învăluit în ceaţă ca niciodată.

— La revedere! făcu Joyce sărutându-l uşor pe colţul gurii pe Malko.

— Pe strada 57 West şi pe 9th Avenue, îi ceru acesta şoferului. La *Hudson Hotel*.

Din cauza ceţii, Manhattan-ul căpătase înfăţişarea ireală a unui decor de science-fiction. Soon Wha îşi întinse voluptuos picioarele pe scaunul din faţa sa.

— Îmi plac grozav maşinile mari; ai putea face şi dragoste în ele.

Se părea că vrea să-i facă o figură micuţei sale prietene… În ciuda

confortului limuzinei, săreau în fotoliile lor la fiecare gaură din asfalt. Aşa că nu întrevedea posibilitatea de a face dragoste.

— Îl cunoşti pe prietenul lui Joyce? întrebă Malko.

— Puţin de tot, răspunse Soon Wha.

Se plecă şi-l sărută pe neaşteptate cu o îndemânare care-i trezi de-a binelea curiozitatea. Frâna maşinii îi făcu să-şi simtă şi dinţii.

— *Sir*, aţi sosit, îl anunţă şoferul.

Soon Wha îl prinse pe Malko de mână şi-l scoase pur şi simplu din automobil.

— Oh, condu-mă până în cameră. Mi-e pur şi simplu frică. Roiesc pe aici tot felul de indivizi dezgustători.

— Aşteaptă-mă, îi ordonă Malko şoferului.

Maşina cu cei ce-l apărau se oprise şi ea ceva mai departe.

Larga stradă nr. 57 era pustie, dacă nu ţineai seama de un negru ce se clătina în faţa barului *Desmond*, ce se învecina cu hotelul *Hudson*. Acesta din urmă nu părea prea grozav; avea tencuiala faţadei mâncată, iar aparatele de aer condiţionat semănau cu nişte coşuri. Treptele roase ajungeau până la trotuar. Holul era un fel de culoar gol, cu un birou la stânga. Sinistru. Doi bărbaţi, coreeni desigur, stăteau pe o banchetă. Cu feţe atât de obişnuite, încât păreau trase la o maşină de copiat.

Soon Wha apăsă pe butonul ascensorului şi-i zise pe neaşteptate:

— Urcaţi până la mine; am să vă dau ceva pentru Joyce.

Uşile ascensorului se deschiseră. Ar fi dat dovadă de proastă creştere dacă ar fi lăsat-o să urce singură. În momentul când uşile tocmai se închideau, cei doi coreeni ţâşniră în ascensor şi unul din ei apăsă pe un buton. Malko îşi încrucişă privirile cu ale lui Soon Wha şi simţi cum un val de adrenalină îi năvălea în artere: tânăra coreeană părea îngrozită!

Nu avu timpul să-şi pună prea multe întrebări: liftul porni în jos. Crezând că este vorba de o greşeală, Malko întinse mâna spre „Stop“, dar unul dintre coreeni se întoarse brusc, ridică braţul şi lui Malko i se păru că primeşte o lovitură de topor în mână.

Liftul se oprise la subsol, uşile se deschiseră în faţa unui culoar gri unde domnea un miros de săpun de rufe. Palidă ca o moartă, Soon Wha se ghemuise într-un colţ al cabinei; unul dintre coreeni lătra ceva

pe limba lor. Celălalt, mai mărunţel decât Malko, veni în faţa lui şi, cu o lovitură de cap în capul pieptului, îl expedie afară din ascensor. Când Malko îşi reveni, uşile cabinei se închideau, lăsându-l faţă în faţă cu cei doi coreeni în subsolul gol. Se îndreptau spre el, ameninţători, cu mâinile goale, cu hainele desfăcute, aproape tot atât de laţi pe cât erau de înalţi. Două brute. În privirea lor citi voinţa neclintită de a-l ucide.

Din cauza vizitei la Joyce şi bazându-se pe protecţia celor două „gorile“, îşi lăsase pistolul la *Mayfair Regency*…

În stânga sa, se deschidea un alt culoar. Singura lui şansă. Se aruncă înainte, expediindu-i unuia dintre coreeni o lovitură de picior ce l-ar fi putut rupe în două. Vârful pantofului nimeri în burta micului ucigaş care abia se dădu înapoi, îndoindu-se pentru a amortiza şocul. Malko îşi zise că a lovit un bloc de beton. Deja, ca o fiară, şi al doilea coreean se repezea spre el. O lovitură cu latul palmei, era pe punctul de a-l ameţi. Se învârti zăpăcit, simţi cum un braţ i se înnoda în jurul gâtului, în timp ce, cu celălalt braţ, adversarul îl apăsa pe grumaz cu vădită intenţie de a-i rupe vertebrele cervicale.

Ameţit, căzu în genunchi; şi imediat o ploaie de lovituri de picior se abătură asupra sa, căutând mai ales să-i lovească ficatul şi stomacul, încercând, incontestabil, să-i rupă peritoneul. Nu mai putea gândi, cu artera trahee comprimată, cu carotidele sugrumate, cu creierul lipsit din ce în ce mai mult timp de irigare. Resimţi dureros până în creştetul capului o pocnitură în ceafă. La întâmplare, întinse o mână în faţă şi dădu peste încheietura dintre picioarele unuia din adversari. Cuprinse bine cu degetele sexul acestuia şi trase cu toate puterile. Agresorul scoase un urlet şi se îndoi.

Asta îi mai dădu un răgaz, dar coreeanul care-l strângea de gât nu-l slăbi deloc. Era un bloc compact de muşchi, antrenat în nemiloasa *taekwondo*, lupta coreeană.

Neaşteptat, o femeie apăru în colţul culoarului ducând un coş de nuiele plin cu lenjerie! Se opri pe loc şi scoase un ţipăt răsunător. Malko nu putea vorbi, dar din privirile sale ea înţelese ce se întâmpla, căci aruncă cât colo coşul şi o luă la fugă urlând. Cu puterea pe care ţi-o dă disperarea, Malko se agăţă de organele sexuale ale celui de al doilea coreean, câştigând secunde preţioase.

Dar vai, abia apucă să expire aerul din plămâni, că sugrumătorul profită şi îl strânse din nou de gât. Un val negru i se puse peste ochi şi Malko îşi pierdu cunoştinţa.

*
* *

Chris Jones contempla îngrijorat intrarea prăpădită a hotelului *Houdson*, când o femeie vizibil isterică ţâşni de pe una din uşile laterale, cu ochii scoşi din orbite.

— Shit, mormăi gorila, încă o *„junkie“*[26].

Femeia se agăţă de el şi din urletele ei înţelese că cineva era pe cale să fie asasinat în subsolul hotelului… Şi i se urcă sângele în cap. Fluieră strident alarmându-l pe Milton, care rămăsese la volan şi o luă la goană pe scările ce duceau la subsol, lăsând-o pe femeie să urle ca o sirenă. Abia ajunseră pe ultima treaptă a scării, că Milton şi Chris văzuseră o masă compactă formată din doi oameni: Malko era culcat la pământ, pe burtă, celălalt, călare pe el, îl trăgea înapoi de cap pentru a-i rupe gâtul. Un asiatic. Altul, în genunchi, nu prea părea a fi în bună stare.

— Ei sunt! urlă femeia. Ei sunt!

În orice caz, nu ar fi încăput nicio îndoială… Chris scoase Magnum-ul 357 îndreptându-l spre sugrumător. Milton Brabeck şi-l îndreptă spre celălalt.

— Mâinile pe cap! *Freeze!*[27] urlă Chris.

Ca şi cum n-ar fi văzut pistolul, asiaticul care stătea în genunchi, se ridică şi sări în aer încercând să-l lovească fulgerător pe Chris! Instinctiv, acesta apăsă pe trăgaci şi glonţul pistolului 357 sparse capul coreeanului ca pe o nucă, proiectând bucăţi de os, de creier şi sânge pe o rază de trei metri! Nici *taekwondo* nu putea face nimic împotriva unui glonţ blindat. Coreeanul fu proiectat pe spate, mort înainte de a atinge pământul. Sugrumătorul nu se oprise, ca şi cum nu i-ar fi văzut pe poliţişti. Milton Brabeck se apropie de el, îi puse

---

[26] Drogată.

[27] Nu mişca!

pistolul în ceafă şi-i strigă:

— *Freeze!*

Drept răspuns, coreeanul îi arse una cu latul palmei stângi. Milton Brabeck apăsă pe trăgaci şi explozia zgudui subsolul.

Capul, aproape separat de trunchi căzu într-o parte, într-un val de sânge. O ureche îi lipsea.

Cu ochii ficşi, femeia alunecă în jos pe lângă zid, leşinată.

Chris Jones, cu arma în mâna pe care o lăsase în jos, foarte palid, murmură:

— *My God! They are crazy!*[28]

Intervenţia lor nu durase mai mult de un minut.

*

* *

Prima impresie a lui Malko, pe măsură ce-şi revenea, fu o puternică putoare de leşie, apoi senzaţia de arsură pe gât. Sughiţă şi scuipă alcoolul pe care i-l băgau pe gât. Apoi auzi o voce:

— E bine. Îşi revine.

De revenit, îşi revenea. Zece secunde mai târziu, cuprins de o greaţă puternică, vomă tot ceea ce mâncase la *Tucano*, cu impresia că o mână nevăzută îi storcea stomacul. Distinse întâi pielea unei ghete, apoi o uniformă albastră şi, în sfârşit, o mulţime de poliţişti înarmaţi până în dinţi şi sânge pretgtindeni. O salariată încerca să-l facă să dea pe gât nişte coniac. Un poliţist se ghemui lângă el, roşu şi plin de simpatie.

— Sunteţi O.K., domnule? Borfaşii ăştia sunt scoşi din luptă.

Puţin câte puţin, Malko îşi venea în fire. Văzu cadavrele celor doi coreeni acolo unde căzuseră, femeia pe care o zărise şi nasurile roşii ale lui Chris şi Milton înconjuraţi de poliţişti. Ceafa îl durea îngrozitor şi nu şi-o putea mişca. Poliţistul îl sili să se întindă.

— Nu vă mişcaţi, domnule, am chemat o ambulanţă.

— Nu-i… nu-i nevoie, făcu Malko, vreau doar să telefonez.

Încercă să se ridice, dar îi fugiră picioarele de sub el. Chris Jones se

---

[28] Pe Dumnezeul meu! Ăştia sunt nebuni!

apropie şi Malko ridică ochii spre el:

— Cheamă PLA 1690, domnul Reiner.

Hotelul *Hudson* era sub stare de asediu: maşinile poliţiei erau în jurul străzilor 57 şi 9. Malko, prăbuşit într-unul din fotoliile din biroul directorial aruncă o privire piezişă spre Lee Reiner, care, cu vechiul său impermeabil, semăna ca două picături de apă cu Colombo. Polijişti intrau şi ieşeau fără încetare.

— Cei doi indivizi nu aveau niciun act de identitate asupra lor, îl anunţă bărbatul de la C.I.A., iar Soon Wha a dispărut. Recepţionerul Sustine că n-a observat nimic. Hotelul este plin de coreeni de la *Korean Airlines*, iar din cauza barului vecin, *Desmond's*, lumea intră şi iese fără încetare.

Malko încercă să-şi îndrepte capul în altă parte, dar abia îşi reţinu un strigăt de durere. Avea impresia că i se băgase în stomac conţinutul unei betoniere.

Un medic îi luase pulsul, tensiunea şi-i administrase un întăritor. Gândurile i se învălmăşeau în cap, mărindu-i durerile. Îi făcu un semn lui Lee Reiner care discuta înflăcărat cu un căpitan de la poliţia new-yorkeză ce nu pricepea de ce se interesa C.I.A. de această problemă.

— Soon Wha este amestecată în chestia asta. A primit un telefon pe când eram la restaurant. Desigur i s-au dat instrucţiuni să mă atragă aici. Valetul lui Joyce Marvin i-a anunţat; au vrut să mă ucidă ca să nu-l găsesc pe Sam.

— Acest hotel este una din bazele K.C.I.A., îi spuse Lee Reiner. Agresorii erau fără îndoială în slujba lui Yu Chang. Din păcate, nu mai putem afla nimic de la ei.

— Să mergem la Joyce; nu mai e nevoie să ne ascundem.

Lee Reiner îi aruncă o privire neliniştită…

— În halul în care eşti…

— Tocmai, zise Malko, asta ar putea-o impresiona. Dar mai înainte aş vrea să văd camera lui Soon Wha.

Adunându-şi toate puterile, se ridică. Se urcară în ascensor. El ajutat de Lee Reiner şi escortaţi de cei doi poliţişti, Chris şi Milton. Un coreean, în cămaşă, cu o cutie de bere în mână, care se găsea pe culoarul etajului doi, căscă gura la ei, uluit. Mirosea a varză şi a mucegai. Dintr-o cameră se auzea muzică; când dădură colţul găsiră o

uşă deschisă cu o inscripţie în engleză şi în coreeană:

WELCOME KOREAN AIRLINES!

Întins pe un divan, un coreean asculta la radio. Trei numere mai departe era camera lui Soon Wha, în care intrară. Valiza era la locul ei. O fotografie pe noptieră – nimic interesant. Malko trebui să se sprijine de zid, cuprins de ameţeală.

— Am difuzat semnalmentele lui Soon Wha, anunţă Lee Reiner, dar nu mă aştept la mare lucru.

Malko behăi:

— Aş vrea să beau ceva, şi apoi să mergem la Joyce.

— N-au nici măcar un bar în dărăpănătura asta de hotel, îi răspunse Lee Reiner. Haidem alături, la *Desmond's*.

*

* *

Barul din vecinătate era o sală lungă, cu un pian şi câteva fete frumoase la bar. Plin de coreeni. Se lăsară tentaţi de un coniac Gaston de Lagrange care-i căzu bine lui Malko. Urechile îi vâjâiau ca şi cum ar fi revenit dintr-o scufundare la mare adâncime. Lee Reiner ridică paharul cu Gaston de Lagrange.

— Pentru succesul nostru! Cred că am făcut ceva progrese, cu toate încurcăturile pe care le-am avut.

— Ticăloşii ăştia l-au ascuns pe Jan Kaunas la acest Sam şi se pregătesc să-l scoată ca să-l ducă la Seul. Sunt patru zboruri pe săptămână şi dacă nu vom avea o informaţie precisă, ni se va strecura printre degete. Nu-i poţi supraveghea la nesfârşit pe toţi şi pe toate. Îl voi preveni pe ambasadorul Coreei că trebuie să-i spună colonelului Chang că, dacă-l scot din ţară pe Jan Kaunas, aceasta va avea consecinţe grave asupra relaţiilor noastre. Numai că şi coreenii ca şi israelienii fac totul după capul lor.

— Crezi că-l vor scoate mâine?

— Nu cred. Abia l-au adus aici. Le trebuie timp să se organizeze. În domeniul acesta improvizaţia nu iartă. Trebuie să aibă un sistem sută la sută sigur. Şi asta ia timp… Iar dacă aşteaptă, vor elimina tot ceea ce poate duce la ascunzătoare.

— Vezi deci că Lisa Park avea informaţii bune.

— M… da, recunoscu Lee Reiner fără plăcere.

Malko bău ceea ce-i mai rămăsese în pahar.

— Bun. Să mergem!

Surâzând, Lee Reiner îi strecură pe sub masă un pistol „38“, compact şi negru.

— Asta rupe un coreean în două, îi zise el. Te vor însoţi totuşi Chris Jones şi Milton Brabeck. Vrei o maşină a poliţiei ca să mergi pe *Fifth*…

— De ce nu o maşină de pompieri?

Lee Reiner dădu din cap:

— Dacă femeii aceleia nu-i venea ideea să spele la ora unsprezece noaptea…

Malko respiră cu plăcere aerul umed şi rece; e bine totuşi să trăieşti. Ceaţa se îndesise şi abia se zăreau luminile semafoarelor de la încrucişarea străzilor. Acum că Soon Wha dispăruse, Joyce rămăsese singura care-i putea spune unde era ascunzătoarea în care coreenii îl duseseră pe Jan Kaunas. Fanatismul cu care cei doi oameni ai colonelului Chang se sacrificaseră nu-i arătau că viitorul va fi cel mai bun. Povestea risca să se sfârşească rău.

Chris Jones îl luă de braţ şi-l instală cu grijă în maşină.

*

* *

Portarul înzorzonat de la *Tramp Tower* se uita la Malko cu un aer respectuos; acesta care se apropie de el. La ora aceea, holul marelui *building* era gol.

— Unde doriţi să mergeţi, *Sir?*

— La domnişoara Joyce Marvin.

Individul se uită pe o listă care se găsea pe biroul său şi-şi ridică privirea, de data aceasta mai rece.

— Îmi pare rău, *Sir*, domnişoara nu ne-a prevenit. Trebuia să-i telefonaţi. E o cabină în fund.

Malko băgă 25 de cenţi în aparat şi formă numărul. Ocupat, încercă din nou. Tot ocupat. Încercă atunci 8078123. Se auzi cum aparatul se declanşează şi vocea suavă a lui Joyce murmură:

— *I am hot, wild and ready*…

Malko închise furios la culme şi formă din nou primul număr. La fel. Portarul îl observa pe furiş, amuzându-se. Malko scoase o bancnotă de 50 de dolari şi o puse pe birou:

— Numărul direct este ocupat; cheam-o, te rog, pe interior.

Portarul şovăi puţin, apoi luă banii şi împinse aparatul spre el.

— O.K., dar nu e în regulă. Sper că într-adevăr vă aşteaptă.

— Sigur, m-aşteaptă, afirmă Malko.

Soneria se auzi îndelung, apoi vocea lui Joyce Marvin, cu totul diferită de cea din mesaj, întrebă pe un ton agresiv:

— Cine e?

— Malko. Am întârziat puţin, dar…

— Întinde-o! strigă Joyce. Cum ai avut acces la acest telefon? Nu vreau să mai aud niciodată nimic despre tine…

— Joyce, încercă să pledeze Malko, trebuie să-ţi vorbesc! Eu…

— *Go fuck yourself!* urlă tânăra. Şi să nu te mai întorci!

Dacă mesajele sale ar fi vorbit pe tonul acesta, n-ar mai fi avut niciun amator… Se auzi cum trânteşte receptorul; nu lipsea mult să-l spargă. Recepţionerul dădu din cap semn că-l compătimeşte pe Malko.

— Cu femeile astea nu ştim niciodată cum stăm… îmi pare rău, zău…

Malko şovăi. Nu-i putea sparge uşa lui Joyce. Reacţia ei arăta că fusese ameninţată de către coreeni. Era o femeie cu capul pe umeri şi nu s-ar fi lăsat dusă de poveşti. Nici măcar FBI-ul n-ar fi putut-o forţa să spună unele chestii. Sau atunci, Jan Kaunas ar fi fost demult la Seul.

— Nu-i nimic, răspunse Malko. Mi-am lăsat maşina în garaj şi aş vrea să o iau.

— Sigur, făcu salariatul. Ascensorul pentru parching e ultimul, jos, lângă scara rulantă.

Malko, apăsă pe butonul primului subsol. Când se deschise uşa, avea în mână pistolul „38“ oferit de Lee Reiner. Parchingul era aproape gol şi găsi cu uşurinţă Sevilla lui Joyce Marvin. Impecabilă. Strălucind de curăţenie. Se învârti în jurul ei şi verifică pe sub bara din spate şi apoi pe sub cea din faţă. Găsi ceea ce căuta în stânga, aproape de far. O cutiuţă mică, neagră, prevăzută cu un magnet lipită în interiorul barei. Avea în ea două chei: una dreptunghiulară şi una

ovală. Aceasta era măsura de prevedere pe care o iau cei mai mulţi dintre americani. Cu cheia ovală se deschidea portiera, cealaltă era cheia de contact. Deschise portiera şi se aplecă asupra tabloului de bord. Contorul arăta 423 mile. Mult mai mult decât putea parcurge Joyce pe aleile din Central Park.

Şi cum General Motors nu vinde ca maşini noi unele deja folosite, nu mai era decât o explicaţie… Joyce nu minţea, deci altcineva îi putea folosi automobilul fără ştirea ei. Adică acela care-i oferise maşina şi ştia de existenţa cheilor de rezervă. Deci, ori el însuşi „împrumutase“ automobilul, ori le-a spus secretul prietenilor săi. Şi nimic nu era mai uşor decât să pătrunzi în acest parching…

Nu-i mai rămânea lui Malko decât să-l identifice pe misteriosul Sam. Bărbatul cu care „împărtăşise“ momentele de intimitate. Se urcă în ascensor, spunându-şi că nu era singurul care-l căuta. Sovieticii erau gata să facă, orice, numai să-l găsească pe amantul lui Joyce Marvin.

Capitolul XI

Glasul plin de bucurie al lui Lee Reiner îl făcu pe Malko să tresară; nu avusese parte decât de cinci ore de somn. Numai simplul gest de a întinde braţul să ridice receptorul telefonului îi smulse un strigăt de durere.

— Gata! L-am identificat! anunţă americanul. Şi asta datorită calculatoarelor din Langley, cu o probabilitate de nouăzeci şi nouă la sută.

— Cine e?

— Un anume Sam Yung, care locuieşte la Clifton, în New Jersey. Are o afacere mare de import de confecţii, o casă superbă, căsătorit cu o japoneză, locuind în Statele Unite de douăzeci de ani, vorbeşte foarte bine engleza. L-am găsit pentru că este văr cu un coreean, precedentul şef al K.C.I.A. la noi.

Calculatoarele lucraseră foarte bine. Dintr-odată, Joyce şi Soon Wha îşi pierduseră din importanţă. Malko întrebă totuşi:

— Soon Wha a fost găsită?

— Nici cea mai mică urmă; n-a apărut nici la *Hudson Hotel*, unde am lăsat pe cineva de pază.

— Chris Jones şi Milton Brabeck au şi plecat spre New Jersey, îl anunţă Lee Reiner. Dacă vrei, te poţi duce după ei. De cum l-am găsit, l-am supravegheat îndeaproape. Casa îi este pur şi simplu încercuită. Sunt şanse ca Jan Kaunas să fie acolo…

— Cred că n-aveţi intenţia să luaţi casa cu asalt? întrebă Malko.

— Nu vorbi prostii, ripostă americanul. Ştii foarte bine că nu vreau câtuşi de puţin să fac apel la FBI. Ăia ar fi în stare să-l pună în libertate. Trebuie să acţionăm doar noi şi să punem mâna pe el fără multă gălăgie.

— Având în vedere caracterul coreenilor, răspunse Malko, nu prea cred asta. E ca şi cum ai încerca să-i iei un os unui buldog…

— Mai întâi să fim siguri că e acolo, conchise Lee Reiner. Pe urmă, vom vedea.

*

* *

Chris Jones muşcă cu poftă din hamburgerul din care se prelingea ketchup-ul şi suspină cu gura plină:

— Începuse să-mi placă la New York. Băieţii de la Unitatea 52 ziceau că avem reflexe bune.

— Chiar cu Mafia, New Jersey e al nostru, întări şi Milton Brabeck. Fii atent la podea – are o gaură…

— Poftim, aşezaţi-vă. Propuse Chris.

Luă un fotoliu enorm, pe care-l ridică fără un efort deosebit şi-l puse cu delicateţe în faţa uneia dintre ferestrele podului. Malko îşi amintea că l-a văzut odată ridicând tot aşa un om şi învârtindu-l prin aer. Milton, aşezat pe un taburet şi cu o grimasă care-i arăta tot dezgustul, învârti butoiaşul pistolului său Magnum 357.

— Dacă nu eram acolo! Galbenii ăştia sunt ţicniţi.

Malko se apropie de fereastră. Cele două gorile se instalaseră într-o casă aşezată chiar în faţa locuinţei lui Sam Yung, în plin cartier rezidenţial – Clifton – de altminteri încântător. Erau numai zone izolate cu alei largi, umbrite de ulmi.

De la fereastra unde stătea, Malko avea o privelişte bună spre vila coreeanului, aşezată la vreo şaizeci de metri.

Proprietarul imobilului în care se găseau ştia că ei sunt de la FBI şi urmăresc nişte traficanţi de droguri. Spre norocul lor, reprezentantul local al FBI-ului făcuse parte din C.I.A., ceea ce uşurase lucrurile… Locuinţa coreeanului era o vilă cochetă, aşezată în mijlocul unei grădini şi avea o piscină destul de mare. În *driveway* se găseau un Cadillac-Sedan şi un Porsche.

Chris Jones puse o mână pe umărul lui Malko şi acesta avu impresia că l-a prins cineva într-o menghină.

— Nimic de semnalat deocamdată, anunţă Chris. Amicul nostru a plecat la slujbă în Mercedes. Ce facem?

— Vă ungeţi pistoalele, îi răspunse Malko. A fost de ajuns aseară. Amintiţi-vă pentru ce suntem aici: un tip răpit pe care vor să-l scoată din ţară – dacă, bineînţeles, se află în casa aceasta.

Acceptă ceaşca de cafea pe cât de fierbinte, pe atât de infectă şi se hotărî să plece. Nu-i ajuta cu nimic dacă mai stătea acolo, în timp ce

ar fi putut găsi argumente să o convingă pe Joyce Marvin să colaboreze cu ei. I-ar fi ajutat mult. Un element îl îngrijora: aparenta pasivitate a sovieticilor. Categoric aceştia nu abandonaseră ideea de a-şi recupera conaţionalul. Şi atunci, ce pregăteau?

Odată băută cafeaua, traversă podul casei. Dintr-odată, Milton Brabeck, care se aşezase la fereastră, îl strigă:

— Hei! Veniţi să vedeţi!

Malko se apropie repede de fereastră şi zări un Mercedes care oprise pe aleea vilei lui Sam Yung. Trei coreeni, dintre care unul cu umbrela pe braţ, coborâră din ea. Malko simţi cum i se accelerează bătăile inimii. Omul cu umbrela era colonelul Yu Chang!

— Să fiu al naibii! strigă Malko. Cred că am tras lozul câştigător…

Cei doi coreeni priveau bănuitori în jurul lor. Malko se trase înapoi: văzuse destul, iar prezenţa colonelului sud-coreean îi confirma toate bănuielile. În vila aceea era ascuns cel răpit. Numai că, fără intervenţia poliţiei locale, era foarte greu să-l smulgi din ghearele coreenilor. Imediat mai văzu alţi doi coreeni care mergeau de partea cealaltă a casei pe lângă piscină. Şi cu arme la centură! Deci: paznici. Colonelul Chang venea să asiste la schimbarea gărzii. În concluzie: imposibil să pătrunzi prin surprindere în această vilă baricadată.

— Mă întorc la New York, le spuse Malko însoţitorilor săi. Nu vă mişcaţi de aici. Nu cred că vor ieşi decât mâine. Astă-seară nu este niciun zbor spre Seul.

Chris Jones şi Milton Brabeck aveau maşina echipată atât cu un post de radio-emisie, cât şi cu telefon, iar în disperare de cauză, cu legitimaţia lor eliberată de Secret Service puteau cere ajutorul FBI-ului sau al poliţiei locale. Dar era de preferat ca rufele murdare să fie spălate în familie…

Numai să nu dea şi sovieticii de urma lui Sam Yung! Degeaba îşi frământa mintea Malko – nu vedea cum ar face-o, pentru că nu avea numărul de înmatriculare al Cadillacului-Sevilla folosit pentru aducerea lui Jan Kaunas în Vermont.

*
* *

— Susan Ho nu mai dormise absolut deloc de la întâlnirea cu

„contactul“ ei. De zeci de ori era gata să se scape şi să-i mărturisească totul soţului său. Dar, în loc de asta, îl îmbătase cu sake cu o seară înainte, până ce el i-a mărturisit misiunea pe care era pe cale să o ducă la bun sfârşit. Aceste jumătăţi de confidenţe îi ajunseseră Susanei să reconstituie adevărul.

Boris Ivanov intră în bar şi comandă o cafea şi un hot-dog. La ora aceea prăvălia era aproape goală. Rusul îi surâse călduros lui Susan, ascunzându-şi astfel propria-i nelinişte.

— Ce timp frumos, nu-i aşa?

Coreeana nu-i răspunse. Dacă i-ar fi putut smulge cu ghearele inima din piept ca să i-o calce în picioare, ar fi fost cea mai fericită femeie din lume. Nervoasă, luă o gură de cafea, fără să-şi dea seama că frige. Boris Ivanov se plecă spre urechea ei:

— Nu trebuie să rămânem aici prea multă vreme… Ai informaţia pe care ţi-am cerut-o?

Era cât pe-aci să-i răspundă „nu“, dar înclină afirmativ din cap. Sovieticul se uita la ea cu o privire aproape hipnotică: cea a unui şarpe gata să-şi înghită prada. Fără nicio inflexiune în glas, Susan îi comunică lui Boris toate informaţiile pe care i le smulsese soţului său. Boris îi sorbea vorbele, nu alta. Întrecea în viclenie tot ceea ce-şi închipuise el – şi asta făcu să-i crească frica. Era ceva – şi şefii săi vor aprecia cum se cuvine – că a găsit firul care ducea la Jan Kaunas, dar obiectivul final era să pună mâna pe colonelul K.G.B.-ului…

— Şi pot fi luaţi prin surprindere?

Un licăr de bucurie străluci fugar în ochii coreenei.

— M-ar mira, îi răspunse ea. Colonelul Chang i-a adunat acum pe cei mai buni oameni. Sunt înarmaţi şi au ordin să ucidă sau să se lase ucişi. Şi o vor face; nu-i cunoşti destul pe coreeni, continuă plină de mândrie… Mai degrabă l-ar omorî pe prizonier decât să-i dea drumul.

Asta n-ar fi fost chiar o nenorocire, îşi zise Boris Ivanov. Kaunas va fi decorat post-mortem cu Ordinul Lenin şi lucrurile ar intra în normal… Însă cealaltă ipoteză era neplăcută. Boris o puse pe Susan să-i repete ceea ce aflase, mai bău o cafea, gândindu-se dacă n-a uitat nimic. Scoase tot ceea ce se putea de la „sursa“ sa. Numai că nu era de ajuns…

Coborând de pe taburet, îi spuse:

— Te voi chema mâine, la aceeaşi oră.

— De ce? se răzvrăti tânăra femeie.

Plecă fără măcar să-şi ia rămas bun şi se amestecă printre oamenii care intrau în metrou. Îşi luă aceleaşi măsuri de precauţie ca la venire şi se întoarse la biroul său de la Naţiunile Unite cu o întârziere considerabilă. La Moscova era deja ora 6 seara, iar telexul pe care urma să-l trimită risca să nu fie citit decât a doua zi dimineaţa. Se înhămă totuşi la lucru şi compuse un text lung, pe care-l adresă şefului său, cu o copie pentru generalul Grişani. Apoi se pregăti să primească o delegaţie etiopiană. Abia ieşiseră aceştia din birou, că adjunctul său veni să-l prevină discret că era chemat la telex.

— Moscova la aparat, tovarăşe colonel.

Telexul deja funcţiona. Prima frază îi îngheţă sângele în vine. „Eşti sigur de interceptare înainte de plecare? Răspunde imediat!“

K.G.B.-istul îşi aprinse o ţigară acordându-şi câteva minute de răgaz. Semnătura celui a cărui întrebare îl luase cu frig era cea a generalului Fedorciuk, numărul doi în K.G.B., un dur din anturajul lui Andropov, care era considerat succesorul acestuia. Cu el nu trebuia să-ţi asumi nici cel mai mic risc. Boris Ivanov ştia că este în joc capul său.

Rusnacul se aşeză la telex şi bătu un răspuns scurt:

„Şanse foarte bune, dar imposibilă garantarea unei fiabilităţi 100%“.

Telexul păcăni din nou câteva secunde mai târziu:

„Vom transmite ordine ulterioare“.

Încă o dată, conducerea K.G.B. arăta câtă încredere avea în Rezidentura locală. Hotărârea privindu-l pe Jan Kaunas urma să se ia de la Moscova. Pentru ca un om atât de important ca Fedorciuk să fie la birou la ora aceea, însemna că Jan Kaunas constituia pentru Kremlin o prioritate absolută.

*

* *

Ultimul care se îndrepta spre reuniunea prevăzută pentru orele douăzeci şi trei era generalul Fedorciuk, care trecu pe sub bolta de la numărul 2 din piaţa Dzerjinski, în Zill-ul său negru, înţesat cu antene.

Era ora 23 şi 10 minute. La această oră târzie, coridoarele vopsite în verde, fără mochete, luminate de mari globuri mate, păreau şi mai sinistre ca de obicei. Ajunse la etajul trei unde doi miliţieni păzeau uşa capitonată a biroului lui luri Andropov, locul unde trebuia să aibă loc şedinţa.

Din trei paşi, traversă marele covor albastru oferit mai demult de iranieni şi se îndreptă spre biroul instalat sub portretul lui Dzerjinski, cel ce înfiinţase Ceka. Lumina felinarelor din piaţă pătrundea prin ferestrele înalte. Înainte de a se aşeza, generalul Fedorciuk îşi plimbă privirea peste cei trei ofiţeri superiori care se ridicaseră în picioare la intrarea sa. Cunoştea doar doi: pe generalul Grişani, şeful Primului Directorat General, un colos care, conform obiceiului său, va împuţi odaia cu ţigările sale „Prima“, bune pentru miliţienii de rând, şi pe bărbatul slăbănog, cu faţă ascetică, generalul Viktor Nosenko, unul din cei doi responsabili ai Apărării aeriene ai Uniunii Sovietice. Al treilea era un maior îndesat şi voinic, care părea intimidat. Generalul Grişani îi puse o mână protectoare pe umăr.

— Tovarăşe general, maiorul Oleg Netciropenko este unul din cei mai buni tehnicieni ai Secţiei de Operaţiuni Tehnice. De îndată ce am aflat despre răpirea tovarăşului nostru la Montreal, i-am ordonat să studieze care sunt toate posibilităţile noastre tehnice de recuperare.

Nesimţindu-se la îndemână, maiorul îşi schimbă poziţia. Punea pentru prima oară piciorul la numărul 2 din piaţa Dzerjinski, sediu rezervat numai şefilor K.G.B.-ului. El lucra într-un imobil modern, în formă de semilună, aşezat la periferia moscovită. De altfel, miliţienii de la Interne erau cât pe-aci să nu-l lase să intre; i-au dat drumul numai după ce arătase legitimaţia roşie cu care-l înzestraseră cei de-acolo.

— Luaţi loc toţi, ordonă generalul Fedorciuk. Tovarăşul general Grişani vă va face un rezumat al situaţiei.

Grişani puse pe scrumieră ţigara pe care tocmai voia să şi-o aprindă şi scoase din servietă un telex.

— Agentul nostru din New York mă anunţă că nu e sigur dacă va putea îndeplini sarcina ce i-a fost încredinţată. Trebuie, deci, să avem în vedere posibilitatea ca – fără ştirea americanilor – coreenii să-l îmbarce pe tovarăşul nostru pe un avion cu destinaţia Seul. Odată

ajuns acolo, nu am avea nici cea mai mică şansă de a-l scoate din mâinile lor. Or, coreenii au, ca şi noi, toate mijloacele chimice ca să scoată de la el tot ceea ce ştie. Iar acesta ar lovi foarte puternic în organizaţia noastră.

Se opri pentru a-i face pe interlocutorii săi să pătrundă semnificaţia cuvintelor sale. Generalul Nosenko se juca, în aparenţă distrat, cu o monedă de două copeici. Fedorciuk dădu grav din cap.

— Fără discuţie că ar fi o lovitură foarte mare, confirmă şi el. Am fi nevoiţi să suprimăm sute de „surse“ şi de „contacte“, ceea ce ar însemna ani de muncă reduşi la nimic. Trebuie să facem totul ca tovarăşul nostru să nu ajungă la Seul.

— Deci, făcu mai departe legătura generalul Grişani, trebuie să avem în vedere şi posibilitatea de a-l recupera *de la bordul* unui avion sud-coreean, dacă acesta se va dovedi imposibil de făcut la New York.

Generalul Nosenko păru surprins.

— Şi cum înţelegeţi să o faceţi? Să introduceţi la bordul avionului un grup de comando care să deturneze aparatul?

Generalul Grişani îşi reţinu cu greu surâsul condescendent. Se vedea că generalul Nosenko – care era stat majorist de foarte mulţi ani – cam pierduse contactul cu realitatea. De aceea, Grişani îşi luă un aer modest şi continuă:

— Am studiat şi un asemenea plan, dar s-a dovedit că nu era câtuşi de puţin realizabil, mai ales din pricina neîncrederii pe care o dovedesc coreenii şi domnii de la securitatea Statelor Unite. I-am cerut, deci, maiorului Netciropenko să aibă în vedere o soluţie mai… tehnică.

— Care? întrebă generalul Fedorciuk.

Generalul Grişani lăsă să treacă un timp pentru ca ideea pe care o avea în cap să-i impresioneze pe ceilalţi:

— Să facem cu mijloacele războiului electronic, ca Boeingul Liniilor Aeriene Coreene care-l va transporta pe tovarăşul nostru să intre în spaţiul aerian sovietic când va fi pe ruta Anchorage-Seul. Apoi, cu ajutorul aparatelor de vânătoare ale Apărării noastre aeriene, să-l silim să aterizeze pe una din bazele noastre din Kamciatka. Apoi îl vom elibera pe tovarăşul nostru şi vom lăsa aparatul să-şi reia zborul. În felul acesta, coreenii nu se vor putea plânge nimănui, pentru că cel

pe care-l vom elibera noi a fost răpit de ei.

Tăcerea care urmă valora greutatea ei măsurată în votcă. Generalul Grişani profită ca să-şi aprindă una din ţigările infecte Prima. Generalul Fedorciuk luă repede cuvântul:

— Mai întâi de toate, de unde veţi şti în ce zbor se va găsi tovarăşul nostru răpit?

— Asta-i treaba agentului nostru de-acolo, îi răspunse Grişani. Am primit aseară un telex de la el. După una din sursele sale, pe care o consideră foarte sigură, Jan Kaunas va fi dus cu zborul 007, de la New York la Seul, via Anchorage, vinerea viitoare.

— De ce ar aştepta coreenii? întrebă Fedorciuk.

— Din motive tehnice, confirmă Grişani. Sunt în dosarul pe care vi-l voi înainta.

Aproape convins, geheralul Fedorciuk îşi mângâie distrat bărbia pătrată, mărturie a originilor sale ţărăneşti ucrainene.

— E *într-adevăr* posibil?

— Tovarăşe general, tovarăşul maior Netciropenko v-o poate confirma. Dânsul este unul dintre cei mai buni specialişti în electronică pe care-i avem. Dânsul este cel care a pus la punct toate sistemele noastre de comunicaţii prin satelit. Tovarăşe maior?

Maiorul Netciropenko se gândea în momentul acela la sticla de votcă parfumată pe care o uitase în Volga sa. Numai să nu i-o ciupească vreun miliţian curios! Îşi scutură umerii masivi, ca un taur gata de atac.

— Tovarăşul general are dreptate. Această operaţiune poate fi realizată, dar numai în anumite condiţii. De la Anchorage la Seul, zborurile Korean Airlines urmează ruta 20, cea mai nordică, ceea ce îi face să treacă uneori la vreo cincizeci de kilometri de spaţiul nostru aerian. „Intruzând“[29] echipamentul electronic, se schimbă direcţia avionului cu cinci grade, aşa că va pătrunde adânc în spaţiul nostru aerian, deasupra Kamciatkăi. Restul nu mai e decât o simplă problemă de interceptare…

Generalul Victor Nosenko tresări:

---

[29] Introducerea unui compozant informatic suplimentar (n.a.)

— Simplă problemă… protestă el. Mergi cam repede, tovarăşe maior. Mai întâi, echipajul aparatului coreean va reacţiona de îndată ce va băga de seamă că a ieşit din culoar. Îşi vor relua imediat ruta corectă.

— Nu vor băga nimic de seamă, se împotrivi liniştit maiorul, dacă treaba va fi făcută aşa cum trebuie. Când îşi vor da seama, va fi prea târziu.

— O interceptare pe timp de noapte, nu este niciodată uşoară, observă generalul Nosenko.

Fedorciuk îl privi cu răceală.

— Nu vă mai îndoiţi de valoarea bravilor noştri piloţi, spuse el sec. Şi să nu intrăm încă în consideraţii tehnice. Să admitem că prima parte a planului vostru va merge aşa cum vreţi şi apoi vom mai vedea. Ce se va întâmpla însă, dacă echipajul avionului coreean va refuza să aterizeze pe teritoriul nostru?

Se uită la maior, care simţi că se topeşte. Laş, întoarse capul spre generalul Grişani. Numai că acesta prevăzuse întrebarea şi răspunse cu o încetineală calculată:

— În acest caz, avem două posibilităţi. Ori să lăsăm avionul coreean să plece, ori să-l forţăm să aterizeze prin focuri de avertizare. Ceea ce apărarea antiaeriană a mai făcut în 1978, lângă Murmansk.

— Bineînţeles, acesta va provoca un incident, dar nu de o gravitate excepţională. Putem merge încă până acolo încât să le cerem scuze…

Generalul Fedorciuk îşi aprinse un trabuc cubanez. Cu toate că încerca să nu o arate, ideea subalternului său îi plăcea. Era mai sofisticată decât acţiunile obişnuite ale K.G.B.-ului. Şi, în afară de acesta, era amuzant să le demonstreze americanilor că şi ţara sa era capabilă să facă minuni în electronică. Dar, cunoscându-l pe Grişani, nu era sigur că acesta pusese toate cărţile pe masă! Aşa că îşi îndreptă trabucul spre el:

— Tovarăşe general, coreenii sunt oameni încăpăţânaţi, iar piloţii lor sunt piloţi militari. Să presupunem că pilotul acestui Boeing refuză să asculte de ordinele vânătorilor noştri…

Generalul Grişani nu se dădu bătut.

— În acest caz, tovarăşe general, noi vom fi îndreptăţiţi să doborâm acest avion. Pe toate hărţile de navigaţie, spaţiul aerian sovietic

poartă menţiunea: „Atenţie, aparatele care vor intra în această zonă riscă să fie doborâte fără nicio somaţie“. Aşa că noi nu facem altceva decât să ne apărăm propria noastră frontieră. Nimeni nu ne-o poate reproşa. Evident, acest caz va fi un caz limită.

— E vorba de un avion comercial, spuse generalul Nosenko. Reacţiile în străinătate riscă să fie categoric negative.

Grişani ridică din umeri dispreţuitor:

— Ce importanţă are asta! Ceea ce contează este apărarea poporului sovietic. Dacă pentru asta trebuie să doborâm un avion, datoria noastră este să o facem!

Simţind că întinsese coarda un pic prea mult, se grăbi să adauge:

— Bineînţeles că dumneavoastră veţi hotărî, tovarăşe general. Totuşi, având în vedere urgenţa acţiunii, nu putem aştepta douăsprezece ore înainte de a mobiliza unităţile noastre de război electronic. Altfel nu voi mai putea garanta succesul operaţiunii.

Se făcu tăcere absolută. Apoi, încet, generalul Fedorciuk întinse mâna spre biroul pe care se găseau două telefoane. Cel roşu făcea legătura cu Kremlevka. Era linia directă cu Kremlinul. Telefonul verde era poreclit Vertuşka şi făcea legătura directă cu Biroul Politic al Partidului. Fedorciuk îl ridică din furcă pe cel roşu. Cei trei oameni îşi plecară capetele ca şi cum ar fi fost vorba de o ceremonie sacră. Fedorciuk vorbi îndelung, oprit numai de întrebările pe care i le punea interlocutorul său. Când aşeză receptorul înapoi în furcă, generalului Grişani i se păru că de transpiraţie i s-a lipit vestonul de spate.

— Tovarăşe general Nosenko, zise Fedorciuk, dă ordin tovarăşului general Petrovici Govarov, comandantul regiunii a 5-a aeriene de la Vladivostok să intre în contact cu noi cât mai repede posibil.

Capitolul XII

Malko privea plin de amărăciune masiva siluetă de oţel şi sticlă neagră ce se înălţa maiestuoasă pe *Fifth Avenue*. De două zile nu se mai întâmplase absolut nimic! Ca şi cum afacerea Jan Kaunas n-ar fi existat niciodată. Imposibil să intre în legătură cu Joyce Marvin, ascunsă în spatele răspunsurilor nostime ale automatelor sale. Amanta lui Sam Yung îşi bătea joc şi de Malko, şi de FBI, şi de C.I.A…Cu niciun chip, din punct de vedere legal, nu i se putea reproşa ceva, fără să le fi spus celor de la FBI rolul jucat de Cadillacul său în răpirea de la Champlain. Şi dacă le-ar fi spus, C.I.A., ar fi preluat controlul întregii operaţiuni. Un autobuz pe trei sferturi gol alunecă fără zgomot pe lângă Malko, aducând cu el mirosul de covrigi calzi cu susan vânduţi de un negustor în colţul străzii 54.

Ca să ajungă la cabina telefonică, fu nevoit să scape de un negru care oferea umbrele cu trei dolari bucata, înşirate chiar pe trotuarul din faţa lui Tiffany. Strada a 5-a fusese invadată de vânzători ambulanţi de toate culorile; un adevărat talcioc.

Chris Jones răspunse imediat la telefon. Sătui de hamburgeri, cele două gorile, tropăind prin Clifton, ardeau de dorinţa de a lua cu asalt vila coreeanului.

— Nimic nou? întrebă Malko.

— Nimic nou, răspunse deprimat Chris Jones. Doar primele frunze au început să cadă. Vine iarna, aşa că va trebui să fim schimbaţi.

— Vin imediat şi eu, îl încurajă Malko.

Era vineri, iar circulaţia începuse deja să fie greoaie. De la orele patru după-amiază New Yorkul se golea. Malko se îndrepta spre est, coborând strada 52. Ceva îl necăjea în mod special. Antenele C.I.A. nu reuşeau să prindă nimic din activitatea sovieticilor. Colonelul Ivanov îşi vedea liniştit de treburile lui de la ONU, părând dezinteresat de problemă. Ceea ce era de neînchipuit. Malko, târându-se pe strada 52, îşi spuse că acest calm prevestea neapărat o furtună. Dar din ce parte va începe să bată vântul?

Şi altă enigmă: de ce coreenii păreau atât de puţin zoriţi să-l scoată

pe Jan Kaunas din Statele Unite?

Ancheta asupra celor doi indivizi care încercaseră să-l ucidă pe Malko nu dăduse niciun rezultat. În aparenţă, erau oameni de rând, chelneri într-un restaurant coreean de pe *Madison* Avenue, numit *Gah Yon*.

*
* *

Cu greu îşi făceau loc trecătorii pe trotuarul străzii 30, plină de mulţimea de negustori ce împingeau căruţurile pline cu lăzi de carton, sau de ciudate vehicule pe care erau agăţate de umeraşe zeci de costume. Camioanele staţionau pe ambele sensuri, lucru rar la New York şi niciun poliţist, nici măcar cei călare, nu ar fi îndrăznit să le facă observaţie. Aşa era obiceiul în acest „Garment District“. Aproape toate prăvăliile vindeau numai angro şi în vitrine vedeai acelaşi afiş „Wholesale only“[30]. Odinioară aici era un cartier în întregime evreiesc; acum furnicile ce-şi împingeau mărfurile pe trotuare aveau ochii migdalaţi. Coreenii câştigau teren în fiecare zi, cumpărând prăvălioară după prăvălioară, aruncând pe piaţă cantităţi incredibile de pânzeturi, la preţuri ce sfidau orice concurenţă în aproape toate vitrinele se găseau afişe ce anunţau apropiatele întreceri de *taekwondo*.

O furgonetă imensă, neagră, staţiona în sens invers, în faţa imobilului cu numărul 345, între străzile a şasea şi a şaptea. O prăvălioară cu ţoale, ca atâtea altele, cutii mari de carton, care aveau fiecare scris pe o parte câte un număr, încurcau circulaţia pe trotuar, împinse în sus pe o scară rulantă verticală, care ieşea dintr-o trapă deschisă spre subsol. Pe măsură ce ieşeau, erau încărcate în camionul negru, pe laturile căruia scria cu litere mari, albe:

SUN KIM. FABRICS OF KOREA.

În faţa şi în spatele camionului staţionau două automobile gri, ocupate fiecare de câte doi oameni. Un ochi avertizat, ar fi băgat de

[30] Vindem numai angro

seamă că pe trotuar, în magazin şi chiar pe trotuarul din faţă, o duzină de coreeni, fără nicio treabă, căscau gura lăsându-se împinşi, surâzând, de către furnicile lucrătoare. Rarii neasiatici nu le dădeau nicio atenţie, dar trecătorii coreeni îi evitau respectuos, ştiind că au de-a face cu oamenii aleşi ai K.C.I.A. Oameni cu care nu era de glumit. Individul în bluzon, care citea ziarul în camionul din faţă, cu caschetă pe cap şi ochelari negri, era colonelul Yu Chang. Pe genunchi avea un carton pe care erau puse sandvişuri, sticle de Perrier şi Pepsi. Dedesubt avea însă un pistol-mitralieră Uzi, grenade defensive şi grenade lacrimogene. Uşile furgonetei fuseseră întărite cu plăci de blindaj, menite să-l apere de focul armelor automate.

În total, dispozitivul număra optsprezece oameni. Toţi înarmaţi, cu veste antiglonţ, antrenaţi în arte marţiale. Unii veniseră abia de două zile de la Seul şi nu ştiau o boabă englezeşte. Obişnuiţi să asculte orbeşte de ordinele scurte ale colonelului Chang. Misiunea lor era simplă: să apere furgoneta până la terminalul Flying Tigers, devenit cel al lui Korean Airlines de pe aeroportul Kennedy.

Să vegheze apoi la încărcarea mărfii în cala Boeingului 747 ce urma să plece spre Seul. Juraseră să nu-şi precupeţească viaţa, dacă va fi nevoie, pentru a-şi îndeplini misiunea. Cu toţii, ofiţeri ai Forţelor Speciale, necunoscând bineînţeles, ce anume protejau.

Colonelul Yu Chang întoarse capul şi privi cutia de carton, imensă, care ieşea din subsol. Întocmai ca şi celelalte, purta un număr: 23. Aceasta îl interesa şi nu o părăsi din ochi până ce nu fu încărcată în camion, în spatele lui. Doi dintre cei mai buni oameni ai săi stăteau echipaţi cu pistolete-mitralieră Uzi, cu faţa la uşă. Colonelul se destinse imperceptibil. Totul părea să decurgă bine. Celelalte cutii ieşeau, una după alta, din subsol. În sfârşit, odată şi ultimul colet încărcat, uşile camionului fură închise. Prima parte a expedierii era gata. Doi oameni se urcară alături de colonelul Chang şi câte doi în fiecare automobil de protecţie. În total treisprezece. Ceilalţi se răspândiseră. Chang ordonă prin radio:

— Coborâm spre *First Avenue*. Apoi spre Triboro. Viteză treizeci de mile.

Cu toate că-şi luase răgaz din cauza circulaţiei de vineri seara, era bine. Încărcarea durase mai mult decât prevăzuse. Urmau să ajungă la

timp pentru înregistrarea mărfii la vamă.

*
* *

Vitaly Vatenko luă binoclul de la ochi. Gâtuit de emoţii. De pe acoperişul plat al imobilului, situat pe strada 30, numărase treizeci de agenţi coreeni şi nu era sigur că-i reperase pe toţi. Dispunea doar de patru oameni – şi încă nu dintre cei mai buni. Carmin Rodriguez, tânărul portorican care stătea lângă el, cu boneta de lână înfundată până la ochi, îi căută privirea. Nu era liniştit.

— Ce facem?

— Îi urmărim, îi răspunse rusnacul. Ar fi o adevărată sinucidere dacă i-am ataca acum… Poate vom avea o ocazie favorabilă pe traseu. Eu voi merge înainte şi dacă voi vedea că se petrece ceva, voi scoate mâna afară, pe geamul maşinii. În acest caz, treci înaintea autocamionului, îl blochezi şi încerci să-l împuşti pe şofer. Trage prin parbriz, nu în portiere, pentru că sunt blindate. Apoi te sui la volan şi o ştergi, în timp ce oamenii tăi vor reţine maşinile de protecţie. Să tragă în cauciucuri şi să nu se angajeze în luptă cu ei.

Vorbea liniştit, rostind fiecare vorbă cu grijă, iar tânărul portorican îl privea drept în ochi, mort de frică. Niciodată nu se băgase într-o asemenea acţiune. Îşi trecu limba roşie peste buzele groase şi-l întrebă:

— Pe urmă?

— Te duci la locul ştiut.

Era o magazie folosită uneori de Amtorg Trading Co., lângă *First Avenue*, unde aşteptau trei agenţi sovietici de la Departamentul al V-lea ca să-i neutralizeze, dacă mai rămâneau ceva apărători ai camionului… Simţind că portoricanul este neliniştit, Vitaly îl bătu încurajator pe spate.

— Noi luptăm pentru libertate! Vom câştiga!

În sinea lui, ştia însă că nu aveau decât o şansă la sută de reuşită. Din fericire, nu era ultima dintre posibilităţi. Dar Boris Ivanov îi ceruse să încerce şi această variantă, fără să se angajeze el însuşi, ca să dovedească Centralei că făcuseră tot ceea ce era posibil.

Coborâră în grabă scara de incendiu exterioară a vechii clădiri şi

ajunseră în curte. Un microbuz cu trei oameni tuciurii îi aştepta. Era echipa lui Carmin. Mai fuseseră amestecaţi în câteva sabotaje mărunte şi aveau un armament destul de bun: MI5 modificate pentru tragere automată şi grenade. Unul avea chiar o RPG 7[31] recuperată din Miami, dar Vitaly nu era convins că individul ştia să o folosească…

Cei patru portoricani erau în acelaşi timp şi mândri, dar şi morţi de frică. Transpirau din greu sub bonetele lor de lână neagră. Rusul se duse la maşina sa Colt Mitsubishi, albă, parcată pe strada a 6-a. Avea intenţia să o şteargă de îndată ce acţiunea va începe; nici vorbă ca un membru al K.G.B. să se lase prins într-o asemenea acţiune.

Microbuzul ieşi din curte chiar atunci când camionul lui Sun Kim trecea prin faţa lor. Se opri la stopul de pe a strada a 6-a, ceea ce le dădu răgazul să se aşeze în spatele automobilului care avea misiunea să-l apere.

Datorită circulaţiei intense, nu era nicio greutate să-l urmărească până la *First Avenue*. Acolo circulaţia era mai bună şi trebuia să procedeze cu mai multă atenţie. Urmărind convoiul, Vitaly Vatenko nu ştia cum urma să procedeze. În fiecare maşină erau câte patru oameni şi probabil tot atâţia în camion. Toţi înarmaţi şi cu ochii în patru. Şi apoi, era obligat să acţioneze foarte repede din cauza poliţiei new-yorkeze… Cufundat în planurile pe care le făcea în minte, fu trezit de sunetul ascuţit al unei sirene şi ciuli urechile.

Un enorm trailer trecuse pe roşu la intersecţia cu strada a 76-a, tăiase drumul primei maşini de protecţie care, cu toată frâna bruscă pe care o puse, intră sub trailer! Camionul lui Sun Kim lovi din spate automobilul şi a doua maşină de apărare abia scăpă de carambolaj, virând puternic. Totul nu ţinuse nici douăzeci de secunde. Vitaly Vatenko apăsă puternic pe frână, scoase mâna pe geamul portierei şi făcu semn. Era ocazia visată. Apoi ocoli camionul care bloca strada şi se opri cincizeci de metri mai departe, ca orice gură-cască.

*

* *

[31] Rachetă antitanc.

Sosind la Clifton, Malko încetini şi făcu ocolul vilei ca să dea de gorile. Se urcă în pod. Totul era la un punct mort. Milton Brabeck citea o revistă în timp ce Chris Jones cerceta vila coreeanului cu binoclul. I-l întinse lui Malko.

— Uită-te la fereastra de la etajul trei, pornind din dreapta Jaluzelele sunt lăsate de când am venit aici…

Malko luă binoclul şi se uită mai întâi la cei doi coreeni care patrulau pe lângă piscină şi apoi la fereastră. În timp ce privea prin binoclu, un automobil intră în raza sa şi tresări: ori era Sevilla maro metalizată a lui Joyce Marvin – ori sora ei geamănă! Condusă de un coreean pe care Malko nu-l mai văzuse. Parcase pe aleea ce ducea spre vilă, sună la uşă şi i se dădu drumul în casă. Malko focaliză numărul automobilului: era al lui Joyce!

Ţâşni spre telefon. Dacă scoseseră automobilul, nu putea fi decât ceva serios. Or, chiar în seara aceea urma să decoleze o cursă a lui Korean Airlines spre Seul! Decolarea era la ora douăzeci şi trei şi cincizeci. Categoric coreenii nu-şi puteau închipui că Malko dăduse de ei tocmai aici, în vila din New Jersey. Deci nu-şi luaseră decât un minimum de precauţii. De îndată ce dădu la telefon peste Lee Reiner, îl puse la curent:

— Mai trimite-mi şi a doua maşină; pentru noi trei va fi de ajuns. Asigură supravegherea terminalului de la Korean Airlines.

În timp ce punea telefonul în furcă, îl auzi pe Chris Jones strigând plin de bucurie.

— Asta e! Au început să se mişte; au deschis obloanele!

Totul părea alandala… Malko se întreba unde erau ruşii. Se părea că pierduseră urma. Numai să nu se pomenească cu ei în ultimul moment. Se uită la ceas: şase şi un sfert; ţinând seama de greutatea circulaţiei, vor pleca peste două ore, două şi jumătate maximum, dacă ipoteza sa era bună. La ce subterfugiu va mai apela colonelul Chang ca să evite piedicile pe care i le pregătea C.I.A.?

*

* *

Carmin Rodriguez abia văzu braţul care ieşea din Mitsubishi şi-şi simţi gura uscată. Asista la un accident şi frâna pusă brusc de tânărul

portorican care conducea îl proiectă în parbrizul microbuzului. Fotografie scena: trailerul aşezat de-a curmezişul lui *First Avenue*, iar maşina, plină de coreeni, prinsă sub el. Capota celei de-a doua lovise spatele furgonetei negre şi capota, care se deschisese, îi luase şoferului orice posibilitate de a vedea ce se întâmplă în faţă. Acesta din urmă dădu înapoi pentru ca să degajeze duba care, la rândul său, dădu înapoi, smulgând primei maşini bara din spate.

La rândul lor, vehiculele de pe stradă opreau, iar gură-cască începeau să se adune – aşa că nu mai era timp de pierdut.

— Haideţi! strigă el. José, Pedrito, voi ocupaţi-vă de maşină, noi luăm duba!

Săriră toţi patru din maşină şi cu un gest automat îşi lăsară în jos măştile bonetelor de lână, care aveau două găuri pentru ochi. În învălmăşeala care se iscase, nimeni nu-i băgă în seamă. Carmin alergă, împreună cu prietenul său Jesus spre dubă. Amintindu-şi de recomandările lui Vitaly Vatenko, înconjură vehiculul care încerca să iasă din ambuteiaj şi, proptindu-se bine în picioare, ridică pistolul-mitralieră AR 15, ochind parbrizul.

Două mâini înarmate cu două pistolete apărură în acelaşi timp pe portierele din stânga şi din dreapta. Se auzi o serie de împuşcături într-o cadenţă înspăimântătoare. Mai înainte de a avea timp să apese pe trăgaci, Carmin şi Jesus căzură morţi, cu ţestele sfărâmate.

*
* *

— Înapoi, repede, degajează! îi strigă colonelul Chang şoferului dubei. Ne acoperă ceilalţi.

Şoferul, care lăsase volanul pentru a trage în portoricani, reluă manevra spre a scăpa din înghesuială asigurat de cei patru inşi care, în sfârşit, reuşiseră să iasă din maşina încă prinsă între vehiculele care se ciocniseră. Auzi alte împuşcături şi văzu în retrovizor căzând două siluete. Staccato-ul caracteristic unei Uzi domină claxoanele. Prinşi între două focuri căzură şi ceilalţi doi portoricani supravieţuitori, ciuruiţi de gloanţe, sub un potop de proiectile.

Cu greu, şoferul camionului reuşi să scape, în cele din urmă, de bara din spate a maşinii: colonelul Chang fierbea. Urletele sirenelor

poliţiei se apropiau. În câteva secunde era imposibil să se mai descurce în aglomeraţia cauzată de bătălie. Vehiculele imobilizate la intersecţia lui *First Avenue* cu strada 76 claxonau asurzitor.

Furgoneta reuşi în sfârşit să se strecoare pe cealaltă parte a încrucişării, urcându-se pe trotuar. Mai departe drumul era liber.

— Accelerează! ordonă Chang

Se uită la ceas. Cu tot timpul pierdut, mai puteau ajunge la vreme la JFK. Bineînţeles, pierduse cele două maşini care-l acopereau, dar nici sovieticii nu mai aveau timp să mai organizeze un al doilea atentat. Cum naiba găsiseră urma lui Jan Kaunas?

Trecuseră pe East River Drive şi, cufundat în gânduri, coreeanul nu observă un Colt Mitsubishi care-i urmărea.

*

* *

Şoferul camionului sărise din cabină, încă ameţit de cele câteva cutii cu bere băute cu prietenii. N-ar fi trebuit, în ruptul capului, să treacă pe roşu. De obicei, celelalte vehicule îi dădeau întâietate, chiar dacă ele aveau dreptate. Îşi zise că cea mai bună apărare era atacul. Înnebunit de împuşcături, de corpurile ce zăceau pe drum, se îndreptă spre un asiatic mărunţel care încerca să iasă din automobilul încastrat sub camion. Depăşit.

Abia avu timp să-l vadă pe celălalt desprinzându-se de pământ şi, cu trupul practic la orizontală, proiectându-i amândouă picioarele în gât. Şoferul se clătină cu mâinile bătând aerul şi căzu pe spate pe asfaltul lui *First Avenue*. Douăzeci de secunde mai târziu, vârful unui pumnal cochetă cu carotida sa.

Înspăimântat bâigui:

— Hei, nu te prosti, tipule…

Un al doilea asiatic veni din spate, îi arse o lovitură care-ar fi doborât şi un bou şi-şi pierdu cunoştinţa, zicându-şi că New York nu mai era ceea ce fusese odată.

Când sosiră poliţiştii, găsiră un grup de asiatici care înconjurau patru cadavre cu feţele acoperite de cagule, înarmaţi cu pistoale-mitralieră automate şi un ambuteiaj fantastic. Unul dintre asiatici se apropie surâzând foarte politicos şi-şi scoase paşaportul diplomatic.

Făcea parte din delegaţia Coreei de Sud, acreditată la Naţiunile Unite…

— Am fost victimile unui atentat, îi lămuri el. Băieţii, care fac parte din garda mea de corp, au răspuns şi din fericire, i-au răpus pe atacatori.

Locotenentul din poliţia new-yorkeză privi spre cadavre, apoi spre feţele liniştite ale coreenilor şi-şi zise că şi-a luat pe cap o afacere încurcată. Nimeni nu-i spuse nimic despre camion.

Capitolul XIII

— Uite-i!

Chris Jones fierbea de nerăbdare. De mai bine de un sfert de oră şoferul coreean stătea la volanul Sevillei, parcată tot pe aleea vilei lui Sam Yung. Cei doi gardieni de la piscină dispăruseră. Era ora şapte şi treizeci şi cinci. În cele din urmă, uşa vilei se deschise şi se iviră trei oameni. Erau doi coreeni, care-l Sustineau pe un bărbat mai voinic decât ei, bandajat la cap, care, se părea, avea greutăţi la mers! Emoţionat, Malko strânse pumnii. Ajunsese, în sfârşit, la capătul eforturilor depuse. Coreenii îl instalară pe „rănit“ pe canapeaua din spate a automobilului, alături de acesta se instală unul dintre ei, altul se aşeză lângă şofer, iar Sevilla demară. Milton Brabeck era gata de plecare la volanul unei dube speciale, echipată cu aparat de radio-emisie şi cu camere de luat vederi, furnizată de FBI. Doi agenţi locali îi dădeau ajutor. Chris şi Malko alergară spre automobilul lor staţionat în spatele casei. La JFK, Lee Reiner aştepta la terminalul lui Korean Airlines. Sevilla avea puţine şanse să scape de sub urmărirea lor. De altminteri, când o ajunseră, maşina abia se mişca cu cincizeci de kilometri pe oră, aşa că se plasară cu uşurinţă în spatele ei, în timp ce în faţă i se aşezase camionul lui Milton. Micul convoi se angajă pe autostradă rulând frumos pe dreapta. Le trebui cam o oră şi jumătate ca să ajungă la aeroportul Kennedy. Malko îl chemă la telefon pe Lee Reiner ca să-i spună cum se desfăşura acţiunea.

— Vom interveni la JFK, îl anunţă americanul. Am aprobarea poliţiei.

Cu cât se apropiau de tunelul ce trecea pe sub râul Hudson, cu atât circulaţia devenea mai greoaie. În depărtare, la dreapta, Malko zări Statuia Libertăţii care domina State Island. Îşi zise că nu era departe ziua când va putea s-o revadă pe Alexandra şi castelul său din Liezen. Alături de el, Chris Jones privea invidios camioanele care se târau

alături de ei: visul lui dintotdeauna fusese să se facă „teamster“[32].

*
* *

De câteva minute, un fum alb ieşea de sub capota camionului negru: radiatorul fusese spart în ciocnirea care avusese loc. Colonelul Chang nu-şi dezlipea ochii de pe acul care-i arăta temperatura apei şi care se ridica încetişor dar sigur spre roşu, ca şi cum, doar prin voinţa sa ar fi putut să-l oprească…

Maşinile se târau pe Triboro, podul imens ce lega Manhattanul, Brooklyn şi Queen’s. În ritmul acela, le trebuia cel puţin o oră pentru a ajunge la Kennedy.

— E spart radiatorul, spirse şoferul.

Chang ştia că e spart, însă nu avea obiceiul să renunţe. Dar, pe neaşteptate, motorul tuşi, camionul avansă scuturându-se, un jet de aburi ţâşni în faţa parbrizului şi toate indicatoarele roşii de pe bord se aprinseră: pană. Cu viteza de inerţie pe care o avea şoferul, reuşi să-l tragă pe dreapta într-un întreg concert de claxoane. Chang înjura printre dinţi.

— Am putea încerca să găsim un taxi şi să transbordăm numai coletul care ne interesează, propuse şoferul.

— Nu, făcu Chang, nu trebuie să atragem atenţia. Toate trebuie să plece în acelaşi timp. Mai e un zbor poimâine.

Coborî, asurzit de vacarmul circulaţiei: apăru şi o maşină a poliţiei care opri lângă ei, iar poliţaiul le spuse că va chema imediat pe cineva să-i remorcheze. Chang mulţumi surâzând politicos. Nu dădu nicio atenţie unei Colt Mitsubishi albă care îi depăşise pe pod. Şoferul acesteia oprise la capătul podului, se instalase într-o pizzerie de unde vedea toate autovehiculele coborând. Mai stătea încă acolo când apăru camionul negru, remorcat de autodepanatoare. Avea tot timpul să-şi reia urmărirea.

---

[32] Camionagiu

*

* *

Boris Ivanov îşi parcă automobilul sub metroul aerian şi urcă în fugă scările exterioare. Îi filase cu intermitenţe, aşa că era sigur că nu-l urmărise nimeni. Din fericire, vinerea, la Naţiunile Unite, era linişte. Aşezat în vagonul care-l ducea spre Flushing Meadows, îşi dădu seama că-i era cămaşa leoarcă de transpiraţie. Responsabilitatea îngrozitoare pe care o avea în operaţiunea Kaunas era zdrobitoare. Numai de s-ar termina odată! Coborî şapte staţii mai departe şi o luă pe jos, pe o mică stradă liniştită, mărginită de locuinţe de periferie. Aici mişunau negri, portoricani şi albi săraci care locuiau în acest cartier tăiat în două de linia Van Wick Express. Împinse portiţa de lemn a unei căsuţe şi sună la uşă.

Îi deschise un bărbat în cămaşă albă, cu o barbă mare blondă şi ochelari de baga. Închise uşa, iar cei doi bărbaţi se îmbrăţişară îndelung.

— Ce mai faci, Grigori Aleksandrovici? întrebă prietenos rezidentul de la New York.

— Mulţumesc bine, Boris Ivanovici!

În împrejurări normale, Boris Ivanov nu avea voie să-l contacteze pe un om ca Grigori Aleksandrovici Sustin, maior K.G.B., în clandestinitate la New York de vreo opt ani. „Planul“ său de „contacte“, foarte strict, nu prevedea decât extrem de puţine legături cu Centrala şi deloc cu oamenii K.G.B. care lucrau la New York, numai că în afacerea Kaunas nu mai erau respectate niciun fel de reguli.

Grigori Sustin, venit în Statele Unite ca „refugiat politic“ din Bulgaria, îşi găsise o slujbă în specialitatea lui: electronica. Se ocupa de întreţinerea materialului electronic al aparatelor de tranzit pe JFK şi, în această calitate, avea acces la toate aeronavele.

— Ţi-am adus nişte votcă, îi zise Boris Ivanov scoţând o sticlă de Stalicinaia din buzunarul impermeabilului.

Lui Grigori i se lumină faţa:

— Din cea bună sau foarte bună?

Era o veche glumă rusească. Pentru sovietici, orice votcă era bună.

Grigori îşi conduse vizitatorul în bucătărie. Se aşezară la masă în faţa păhărelelor, cu pâine neagră şi un borcan de castraveciori.

Ciocniră păhărelele şi le dădură peste cap.

Boris Ivanovici de-abia îşi stăpânea nervozitatea.

— Totul este gata?

Cu un surâs, Grigori Sustin scoase dintr-un dulap un modul gol care semăna cu un Walkman.

— Iată-l. Îl voi pune unde trebuie, imediat.

Boris Ivanovici, care nu era de specialitate, fu uluit.

— Ia explică-mi, ceru el.

Electronistul surâse înveselit.

— Tot meritul este al tovarăşului Netciropenko. Iată: sistemul de navigaţie al unui 747 se compune din trei centrale cu inerţie, ale căror indicaţii se coroborează ca să se pună în acţiune. Aceste centrale sunt legate de pilotul automat, care, regulat, corijează traiectoria avionului. Din oră în oră, echipajul controlează dacă aceste centrale arată direcţia calculată de navigator. Dacă vreuna din centrale are o pană, celelalte două pot şi singure să asigure direcţia. Dacă arată o poziţie anormală, pilotul intervine cu compasul magnetic sau cu radio-compasul care este fixat pe un semnal ce i se transmite de către o baliză… Ceea ce ai în faţa ochilor, Boris Ivanovici, este o „cartelă electronică“ a aparatului celor trei centrale, care transformă ordinele piloţilor în datele informatice de care acestea au nevoie.

Rezidentul asculta cu gura căscată.

— Această „cartelă“, continuă Sustin, va fi pusă de mine în locul cartelei normale ce se află în cutia de afişaj şi de comandă a sistemului inerţial, atunci când voi face verificarea aparatajului electronic de pe 747 al KAL, aşa cum procedez cu toate aparatele ce decolează de aici. Am încărcat-o cu un program informativ suplimentar, care, comunicat pilotului automat, va devia direcţia avionului, numai că la bordul aparatului vor continua să fie afişate coordonatele unui zbor normal.

— Vrei să spui, zise Boris Ivanov, că piloţii vor fi convinşi că zboară pe o direcţie, atunci când ei vor fi pe o alta?

— Bravo! Ai înţeles!

Rezidentul se gândi un pic şi apoi obiectă:

— Dar, spune-mi, pilotul nu va observa că nu ajunge la Anchorage?

Grigori Sustin surâse şi puse arătătorul pe un obiect negru, cam de

mărimea unei cutii de chibrituri, ce era alăturat cartelei.

— Vezi tu, acesta este un emiţător radio, şi el pune în mişcare elementul „clandestin“ al cartelei mele, la un anumit semnal. Acest semnal va fi dat abia după ce aparatul va face escala de la Anchorage, de un emiţător ce se află la noi în Kamciatka. Abia de atunci, 747 va devia cu aproximativ cinci grade spre nord, ceea ce-l va duce în spaţiul aerian al Uniunii Sovietice!

Cei doi izbucniră în râs. Boris Ivanov cântări în palmă cutiuţa neagră, întrebându-l cu admiraţie:

— Cum ai putut face asta aici, că n-ai nimic…

Grigori Sustin surâse:

— Ba da, uită-te…

Se ridică de pe scaun şi întredeschise uşa ce dădea spre grădină. Boris Ivanov întrezări, ascunsă de verdeaţă, o mică antenă parabolică.

— Vezi, tovarăşe, cu asta recepţionez emisiunile unuia dintre sateliţii noştri ce trece cu regularitate pe deasupra New York-ului. Aşa rămân în legătură permanentă cu Centrul. Şi nu se observă nimic, pentru că sunt o mulţime cei ce au instalaţii de captare a emisiunilor comerciale de televiziune… Pentru chestia asta a noastră, tovarăşul maior Netciropenko a pregătit toată partea teoretică a ordinatoarelor de care dispune Centrul. Apoi a băgat programul în memoria satelitului, care, atunci când a trecut pe deasupra noastră, mi l-a retransmis mie. Aici am şi eu un calculator mic pe care l-am mai îmbunătăţit. E branşat pe receptorul care-i cuplat la antenă. Şi apoi el mi-a încărcat modulul cu informaţia de care aveam nevoie.

Era formidabil! Lui Boris Ivanov nu-i venea să creadă. Departe mai erau timpurile când spionajul se făcea cu binoclul!

— Şi americanii n-au cum să bage de seamă?

— Cum? Transmisiunea durează câteva secunde, iar semnalele nu înseamnă nimic. Sunt doar nişte cifre.

— Şi n-o să-ţi fie greu să pui chestia asta în aparat?

— Face parte din treaba mea. Îmi trebuie cam zece minute ca să schimb piesele între ele.

Se uită la ceas.

— De altminteri, cam trebuie să plec. Vinerea se circulă greu. Capitaliştii ăştia au din ce în ce mai multe maşini.

— Aşteaptă puţin, îi ceru rezidentul. Tovarăşul Vatenko trebuie să mă sune peste cinci minute, la cabina din capătul străzii, aşa că aşteaptă-mă până mă întorc.

Se ridică şi-şi puse pardesiul după ce mai bău un păhărel de votcă. N-avea chef să plece, dar trebuia să-şi apere tovarăşul de clandestinitate.

*
* *

Când Boris Ivanov se înapoie la Grigori Sustin, acesta văzu de pe mutra lui că ceva nu era în regulă.

— Avem încurcături! Plecarea s-a amânat. A rămas probabil pentru duminică.

Grigori Sustin surâse obosit:

— S-a dus dracului weekendul meu. Dar sistemul va funcţiona şi duminică la fel de bine ca şi în zilele de lucru.

*
* *

Pe Van Wick Expressway se înainta la pas şi Malko primise mai multe apeluri neliniştitoare de la Lee Reiner, care întreba dacă nu se petrecuse ceva neprevăzut. Sevilla coreenilor se târa în faţa lor, înghesuită şi ea în aglomeraţie. Şi, în sfârşit, apărură primele panouri ce anunţau companiile aeriene şi terminalele.

Automobilul marca Senila se îndrepta spre drumul numărul trei ce ducea spre terminalul lui Korean Airlines. Malko simţea un ghem în stomac. Începuse să cunoască brutalitatea coreenilor. Resimţea însă şi o ciudată senzaţie de nelinişte: era prea uşor. Îl avertiză pe Chris Jones:

— Fii atent la sovietici. Poate şi ei sunt pe urmele coreenilor. Şi sunt la fel de primejdioşi…

Gorila bătu liniştitor cu palma patul pistolului Magnum 357.

— Nici ţeasta de rusnac nu-i mai tare decât alta!

În faţa lor, Sevilla urca pe panta ce ducea spre Korean Airlines şi se opri în faţă, pe trotuarul intrării ce ducea spre punctul de control al bagajelor. Camionul condus de Milton Brabeck se opri şi el înaintea

maşinii coreenilor. Nu era prea multă lume în exterior, dar o coadă lungă de coreeni aştepta în linişte în faţa ghişeului de înregistrare ce se afla lângă bar. Un coreean ieşi grăbit din Sevilla şi plecă repede.

— Uite-i, spuse Malko.

Îi zărise înăuntru pe Lee Reiner cu doi civili. În afara poliţistului care trebuia să împiedice staţionarea, nu se mai vedea nici un alt poliţist. Milton Brabeck şi prietenul său de la FBI, amândoi în salopetă, coborâră din autocamion, blocând în faţă Sevilla. Un coreean ieşi din aerogară împingând un scaun pe rotile pe care-l opri lângă automobil. Cele două gorile scoaseră din Sevilla un om cu capul bandajat. Malko sări din maşină.

— Acum, strigă el.

Din trei paşi, Chris Jones fu lângă ei şi puse ţeava enormului pistol Magnum în ceafa unui coreean mic de statură.

— *Freeze!* ordonă Chris, cu glas sinistru. FBI!

Lee Reiner alerga şi el cu pistolul în mână. Milton Brabeck ocoli maşina, deschise portiera dinspre şofer, înfingându-i practic ţeava pistolului în nas.

— Nimeni nu mişcă!

Lee Reiner se aşeză în faţa omului bandajat şi a celor ce-l însoţeau arătându-le legitimaţia.

— FBI! Vrem să verificăm identitatea acestei persoane.

Unul din cei doi coreeni, foarte demn, scoase din portmoneu o legitimaţie emisă de biroul corpului diplomatic, şi răspunse furios:

— Nu pricep nimic! Sunt al doilea consilier al Ambasadei Coreene! Ce doriţi?

Lee Reiner nu se dădu bătut. Cu degetul îndreptat spre individul bandajat, ripostă:

— Vreau să văd faţa acestui om. Avem motive să credem că este vorba de o persoană răpită.

Bărbatul bandajat nu reacţionă în niciun fel, sprijinit de doi dintre însoţitori. Un grup de gură-cască îi înconjură repede. Malko îi aţâţă pe Milton şi Chris.

— Atenţie! Sovieticii pot apărea dintr-un moment în altul.

Nu înţelegea de ce aceştia încă nu apăruseră. Degeaba se uitase atent prin aerogară, că nu văzuse nimic suspect.

Coreeanul protestă:

— E unul din oamenii noştri care s-a fript şi pe care vrem să-l ducem în Coreea ca să-l tratăm. Ca să vă asigurăm că nu e vorba de altcineva, putem să vă arătăm faţa. Dar, dacă sunteţi amabili, nu în public. Să mergem în sala VIP.

Malko privea cercetător spre coreean. Nu părea să fie agasat, speriat sau măcar plictisit. Poate că nu-l pusese la curent colonelul Chang? Şi Lee Reiner părea încurcat. Bine încadrat, omul fără faţă fu dus la aerogară şi se îndreptă spre salonul VIP, cu Chris şi Milton încheind grupul. O stewardesă a lui Korean Airlines le deschise uşa salonului gol şi bolnavul fu instalat pe un scaun. Cu o grijă deosebită, diplomatul coreean începu să-i desfacă pansamentul. Chris şi Milton erau la uşa de la intrare. Apăru bărbia, apoi un obraz şi în cele din urmă nasul. Incontestabil o mutră de asiatic!

Malko avu impresia că-i cade o cărămidă în cap. Ultima parte a feşei căzu şi în faţa lui se afla faţa turtită a unui coreean, cu chipul ars într-o parte, care în niciun caz nu putea fi colonelul Jan Kaunas. Îi privi mâinile. Fine, cu degetele subţiri, care nu aveau nimic în comun cu labele enorme ale lituanianului! Diplomatul rupse tăcerea grea:

— N-aş dori ca prietenul meu să piardă avionul. Sunteţi satisfăcuţi, domnilor?

Furios, Malko îşi dădu seama că Yu Chang îşi bătuse joc de ei. Lee Reiner parcă îmbătrânise cu zece ani. Schimbară o privire care spunea multe.

Dacă omul bandajat nu era Jan Kaunas, atunci acesta unde se găsea?

Capitolul XIV

Cuprins de furie şi decepţionat, dar şi neliniştit, Malko se uita la diplomatul sud-coreean care-şi bandaja la loc prietenul. Tunetele unui jet ce decola cutremura geamurile. Totul în jurul său se prăbuşea. Îl târî pe Lee Reiner într-un colţ, descompus la faţă.

— Colonelul Chang ne-a dus! Aş paria pe orice că Jan Kaunas a plecat oricum altfel. Măcar i-ai verificat pe ceilalţi pasageri ai avionului?

— Bineînţeles, protestă indignat agentul C.I.A. Nu-s un amator! Fiecare pasager a fost trecut ca prin sită. Aparatul a fost şi el scotocit. Am verificat şi calele de bagaje care sunt presurizate. Nimic.

— Şi încărcătura?

Americanul făcu un gest de neputinţă.

— Evident că nu putem deschide *toate* bagajele. Nu ne-am putut îndrepta toate eforturile în această direcţie…

Malko îşi privi ceasul Seiko-Quartz: ora douăzeci şi trei şi zece minute. Era prea târziu să încerce o contramăsură. Mai rămăsese un pion: Sam Yung. Şi chiar Joyce Marvin.

Luă telefonul şi după ce-i ceru lui Lee Reiner numărul coreeanului, îl formă. O voce feminină îi răspunse că Sam Yung nu era acolo. Fusese reţinut la New York pentru un dineu de afaceri.

Rănitul fusese repansat. Din nou, Malko îl trase într-o parte pe Lee Reiner.

— Am o idee, dar pentru asta am nevoie de Sevilla. Poţi s-o confişti?

— Nimic mai uşor.

Se apropie de cei doi coreeni care erau pe punctul de plecare şi-i zise „diplomatului“:

— *Sir*, greşeala noastră este scuzabilă. Automobilul care l-a adus până aici pe prietenul dumneavoastră este căutat de FBI, pentru că a fost implicat într-o răpire. Vă aparţine?

— Nu. Ne-a fost împrumutat de o prietenă.

— Foarte bine. În acest caz i-o vom înapoia noi acestei persoane,

căreia vrem să-i punem câteva întrebări. Vreţi să-i daţi ordine în această privinţă şoferului?

Coreeanul surâse rece:

— Desigur. Îl însoţesc pe prietenul meu până la scara avionului şi apoi mă voi ocupa şi de dorinţa dumneavoastră. De îndată ce ieşiră coreenii din cameră, Lee Reiner explodă furios.

— Ticălosul ăsta-şi bate joc de noi! Sunt sigur că ştie totul! E tot atât de diplomat pe cât sunt şi eu.

Malko nu-i răspunse nimic. Era înspăimântat de o certitudine. Dacă sovieticii nu făcuseră nicio mişcare, nu o făcuseră din neglijenţă, ci pur şi simplu pentru că ei ştiau unde se afla Jan Kaunas. Ultima lui şansă era Joyce şi amantul ei.

*

* *

Şoferul coreean parcă automobilul la locul său obişnuit şi ieşi urmărit de privirile lui Malko, Lee Reiner, Chris Jones şi Milton Brabeck.

— Du-te acasă, îl sfătui Lee Reiner şi nu mai vorbi nimănui despre ce s-a întâmplat, ca să nu ai necazuri.

Coreeanul o întinse fără să scoată o vorbă. Chris Jones privi parchingul cu ochi de cunoscător şi zise:

— Şi parchingurile sunt mişto aici… Ai putea chiar să locuieşti în ele.

— Să vedem dacă maşina lui Sam Yung este aici, spuse Malko; mai sunt încă două subsoluri.

Au găsit-o la al treilea subsol: maşina Cadillac Sedan, de culoare bleu-închis, al cărui număr îl avea Chris. „Cina de afaceri“ a lui Sam Yung avea loc sub cuvertura lui Joyce Marvin… Urcară la aer curat lăsându-i pe Chris şi pe Milton lângă Cadillac, iar Malko o sună pe Joyce din cabina de la încrucişarea străzii 54. Ocupat. Apoi numărul celălalt:

— *My pussy is so hot…*

Puse receptorul la loc; magnetofoanele lucrau. Inutil să provoace scandal. Avea o idee mai bună.

Chris Jones şi Milton Brabeck începură să găsească din ce în ce mai

puţin farmec parchingului din *Tramp Tower*. De mai bine de două ore, căscau gura la pereţii de ciment cenuşiu şi din trei în trei minute apăsau pe butonul automatului care aprindea lumina. Milton suspină:

— Şi când mă gândesc ce face porcul ăla cu tipa aia sus, în timp ce noi ardem gazul pe-aici, mi se pare cu totul nedrept…

Joyce Marvin nu-l putea face decât să viseze pe gorila obişnuită cu frumuseţile… aspre din Kansas City, unde portjartierul mai era încă un obiect exotic, rezervat creaturilor fără credinţă şi fără lege. Şi când purtau aşa ceva, acesta era confecţionat din piele de vacă.

Uşa ascensorului se deschise. Din el ieşi un asiatic slăbănog, dar înalt, cu părul lung, pieptănat pe spate. Cu amândouă mâinile băgate adânc în buzunarele pardesiului, se îndreptă spre automobil.

— Cucul făcu Chris Jones în spatele lui.

Sam Yung se întoarse şi se trezi nas în nas cu gaura neagră a unui Magnum 357. Delicat, Chris Jones îl plasă pe carotida stângă a coreeanului.

— Nu mişcăm, nu-i aşa?

Milton Brabeck trecu înapoia lui Sam Yung, îl controlă repede şi cu grijă, apoi îi luă cheile. Chris Jones, cu vârful pistolului îl împinse până la automobil şi-l aşeză pe bancheta din spate, în timp ce Malko şi Lee Reiner luaseră loc în faţă. Cel din urmă îl anunţă:

— Mr. Yung, facem parte din Serviciile de Securitate americane. Vreau să vă pun câteva întrebări.

Sam Yung închise ochii migdalaţi, înspăimântat la culme. Bâlbâi, pe cale de a-şi reveni:

— Ce vreţi de la mine? Eu sunt businessman…

— L-aţi oferit un automobil Sevilla uneia din amicele dumneavoastră. Această maşină a fost folosită la o răpire, agravată de uciderea unui poliţist, în statul Vermont. Zilele acestea aţi primit vizita responsabilului Serviciilor Secrete coreene, colonelul Yu Chang. Asta mă face să cred că ştiţi destule despre dispariţia unui anume Jan Kaunas, răpit la Montreal…

— Maşina nu-mi aparţine, protestă el din ce în ce mai sigur, iar despre restul, habar n-am. Dacă sunteţi cu adevărat poliţişti, cer să fiu interogat în condiţii normale şi asistat de un avocat.

Chris Jones îi înfipse brutal ţeava pistolului în coaste:

— Păi astea sunt condiţii *normale!* rânji el. În ţara ta până acum ţi-ar fi smuls boaşele. Vrei să începem aşa?

— Chris! îl întrerupse Malko glumind sever. Nu zice „boaşe“ – e vulgar. Acest domn are testicule.

Chris nu-i răspunse, dar îşi învălui prizonierul cu o privire de dezgust: Vietnamul îşi pusese pecetea pe el. Malko, în schimb, continuă:

— Deci, prietena dumitale i-a împrumutat maşina colonelului Chang de K.C.I.A.? Atunci să-i punem câteva întrebări în prezenţa dumitale…

Lui Sam Yung i se lungi faţa:

— Vă asigur că nu sunt cu nimic amestecat.

— Nu-l cunoşti nici pe colonelul Chang?

Coreeanul clipi repede şi se bâlbâi:

— Nu… da… în sfârşit…

— Nu mai minţi, că nu te pricepi. Ai fost amestecat într-o chestie care te depăşeşte şi care te poate costa foarte scump. Dacă vrei să colaborezi cu noi, o să scapi… Dacă nu…

— Îi tragem un glonţ în cap? propuse binevoitor Chris Jones ridicându-şi revolverul.

Coreeanului îi dispăreau, văzând cu ochii, culorile din obraz. Se vedea că fusese manipulat de colonelul Chang. Cum nu era încă la pământ, Malko simţea că-i era mai frică de ofiţerul de la K.C.I.A. decât de poliţia americană… Şi probabil că nu greşea… Punctul lui slab era Joyce Marvin.

— Cui aparţine Sevilla? întrebă Malko.

— Nu vă pot spune, murmură coreeanul.

— Tocmai ai plecat de la ea, îi zise Malko. Se numeşte Joyce Marvin şi este amanta dumitale.

— Cum?

— Îi telefonezi adesea, i-o tăie Malko. Convorbirile v-au fost ascultate. Sunt, cum să zicem, niţel cam speciale…

Coreeanul se zbătu ca un pisoi pe care vrei să-l îneci. Vorbe fără niciun şir îi ieşeau din gură, iar ochii-i ieşeau din cap. Chris fu nevoit să-i mângâie carotida cu degetele lui groase, pentru a-l reduce la tăcere. Malko însă căpătase un element esenţial: lui Sam Yung îi era o

teamă ca de moarte de reacţiile lui Joyce.

— N-am să spun nimic despre aceste convorbiri, dar cu o singură condiţie. O să-i facem o vizită împreună lui *Miss* Marvin.

— Niciodată! şopti coreeanul.

Malko simţi că s-ar fi lăsat mai degrabă ucis.

— Scotoceşte-l, îi spuse lui Chris.

Ca să-l percheziţioneze, americanul fu nevoit aproape să-l sugrume. Găsi un portofel, hârtii, cărţi de credit, o batistă, o trusă de chei şi, în sfârşit, o cheie plată separată de portchei. Malko puse mâna pe ea:

— Ce-i asta?

— Dă-mi-o înapoi! lătră coreeanul.

Era mai mult decât o mărturisire.

— Ţine-l aşa, îi spuse Malko lui Chris.

Lăsându-şi gorila călare pe coreean, Malko luă ascensorul şi urcă la etajul treizeci şi trei. Palierul era pustiu, se auzea doar aceeaşi muzică dulce. Se apropie de apartamentul lui Joyce Marvin şi strecură uşurel cheia în broască.

Uşa se deschise fără zgomot. Malko intră şi închise uşa după el, punând cheia în buzunar. Se îndreptă spre camera tinerei femei. Tocmai deschidea uşa când în spatele lui o voce aspră îl întrebă:

— Ce faci aici, ticălosule?

Se întoarse. Joyce Marvin era acum în faţa lui cu un pistolet Beretta automat în mână, îmbrăcată în aceeaşi rochie frumoasă de piele neagră. Ochii ei verzi străluceau de furie.

— Am venit să-ţi fac o vizită, îj răspunse Malko. Şi cu un motiv foarte important.

— Cum ai intrat?

— Cu cheia prietenului tău, Sam.

— Porcul! explodă ea. Dă-mi-o imediat înapoi.

— Nu înainte de a sta amândoi de vorbă.

— Eu nu.

Tonul era mai mult decât poruncitor. Buzele ei frumoase se crispară într-un zâmbet răutăcios. Fără veste, apăsă pe trăgaci. Dacă Malko nu ar fi remarcat cum i se crispa degetul arătător, ar fi primit glonţul drept în stomac. Aşa că abia apucă să facă un salt în lături. Detunătura seacă fu absorbită de perdele. Deja Joyce ridica din nou

pistolul, urlând:

— Am să te ucid! Mi-ai violat domiciliul!

Hotărât lucru, era mai puţin amabilă decât la prima lor întâlnire. Beretta lătră încă o dată. Din fericire, nu este cea mai precisă armă din lume. Pe de altă parte, Malko, făcut ghem, se rostogoli pe mocheta pufoasă şi ajunse drept în picioarele lui Joyce Marvin, ca o bilă de popice, făcând-o să-şi piardă echilibrul. O prinse de mână, dar ea se încăpăţână să golească tot încărcătorul, spărgând două oglinzi şi pulverizând cristalurile lustrei.

Malko o sili să se ridice şi întorcându-i braţul la spate o împinse spre cameră.

Joyce strigă:

— Nu! Nu acolo!

Malko nu-i dădu atenţie şi intrară amândoi, dar rămase uluit. O tânără era întinsă pe patul mare, acolo unde el făcuse dragoste cu Joyce. O asiatică, complet goală, epilată, cu mâinile şi picioarele legate în cruce, cu trupul brăzdat de urme roşii. O cravaşă aruncată pe pat. Numai că fata nu prea arăta că suferă cumva din cauza aceasta, dar strigă când îl văzu pe Malko. Hotărât lucru, Joyce se distra într-un mod curios.

Dintr-odată, se smulse din strânsoarea lui Malko şi se repezi la el cu degetele întinse. Malko abia scăpă cu ochii nescoşi. Şi din nou începură să se lupte furios, corp la corp, până când o întinse iară pe mochetă. Dintr-odată, încetă să mai reziste. O simţi moale în braţele sale. Privirea ochilor săi verzi se tulbură şi murmură pierdută:

— Acum, o să fie superb…

Pântecele ei se întindea poruncitor spre Malko. Numai că acesta nu venise să se înfrupte din nou din deliciile pe care i le oferea Joyce, aşa că mai aşteptă puţin ca ea să se liniştească, neţinând seama de tulburarea din ochii ei, apoi se ridică, ajutând-o şi pe ea să se pună pe picioare. Se vedea că e furioasă pentru că Malko nu fusese atras de magnetismul dorinţei sale.

Tânăra asiatică, legată de pat, tăcută şi nemişcată se uita le ei. Privirea lui Joyce era încă tulbure. Întinse mâna cu palma în sus şi-i zise:

— Acum, dă-mi cheia…

— Nu. Crede-mă că trebuie neapărat să vorbim. Mai întâi de ce mi-ai închis uşa?

Ochii ei scânteiară din nou.

— De ce? Pentru că eşti un prăpădit de inspector al IRS[33]. Chiar dacă eşti un grangur.

Mâlko rămase cu gura căscată.

— IRS! Cine ţi-a spus asta?

— Mai întâi Sam. Şi apoi mi-a confirmat-o Lisa. A descoperit asta îndată după plecarea ta de la Montreal…

Malko încă nu-şi putea reveni. Categoric, Joyce era sinceră. Vasăzică Lisa *lucra şi ea* cu K.C.I.A. Iar colonelul Chang reacţionase repede prin intermediul lui Sam.

— Dar nu aparţin de IRS, îi spuse Malko, ci lucrez pentru Securitatea Statelor Unite. Amicul tău Sam te-a minţit…

Malko îi povesti pe scurt răpirea lui Jan Kaunas de către coreeni, insistând mai ales asupra rolului jucat de Sam Yung şi a maşinii sale, marca Sevilla. Joyce încruntă din sprâncene:

— E imposibil. Maşina nu se mişcă de aici. Cheia e la mine. Uite-o.

Şi se duse la un birou de unde scoase o cheie agăţată de un portchei din aur masiv. Malko surâse.

— Puneţi o haină şi coboară cu mine. N-ai ieşit decât o dată cu maşina, nu?

— Exact!

— Vino!

Joyce Marvin nu făcu decât un pas până la şifonier. Scânteia de furie. Nu scoase nicio vorbă în ascensor. Ea ţâşni iute din lift în parching şi alergă spre automobil.

De cum privi spre kilometraj, scoase un răcnet de furie.

— Porcul! E deci adevărat!

Ieşi din maşină şi se înfipse în faţa lui Malko.

— Unde e prăpăditul ăla?

— Vino!

Confruntarea urma să fie distractivă. Până aici totul se desfăşurase

---

[33] Fiscul american (n.a.)

aşa cum prevăzuse. Coborâră la al treilea subsol şi ea se duse drept spre Cadillacul albastru închis. Chris Jones deschise portiera şi Joyce se opri drept în faţa părului tuns perie al gorilei:

— Ce e *asta?*

Chris roşise până în vârful urechilor. În grabă, Joyce nu-şi încheiase rochia şi Chris avea o privelişte directă asupra ciorapilor, pulpelor şi părului întunecat al tinerei, epilat în formă de inimă. Ceea ce nu prea se făcea în Middle West. Joyce îi urmări privirea şi se mulţumi să-i zică surâzându-i şmechereşte:

— N-ai văzut aşa ceva până acum, nu-i aşa?

Abia după aceea zări chipul îngrozit al lui Sam Yung, îngrămădit în partea cealaltă a gorilei şi se aruncă în automobil, trecând peste Chris Jones.

— Ticălosule, ce-ai făcut cu maşina mea?

— Nimic, nimic! se jură coreeanul. Îţi jur că nimic!

Îl pălmui pe neaşteptate şi începu să-i zgârie cu ghearele pielea de pe faţă, înjurându-l în toate chipurile. Chris Jones reuşi să o îndepărteze de prada ei şi să o ţină departe, dar se alese cu o zgârietură de toată frumuseţea.

— Să nu te mai văd niciodată în faţa mea, târâtură! urlă Joyce.

Ca o furtună se repezi afară din maşină, dar Malko o prinse din zbor.

— Aşteaptă, Joyce.

— Ce?

— Vreau să-ţi vorbesc.

— Bine, vino!

— Dar îl iau şi pe Sam.

— Îi arunc pe fereastră.

— După, dacă vrei. Vin după tine.

O lăsă să plece şi intră în Cadillac. Sam plângea ca o fecioară părăsită, gemând că el nu poate trăi fără Joyce. Malko îl trase cu forţa afară din automobil.

— Mister Yung, vreau să fac un târg cu dumneata.

— Ce?

— Îţi aranjez problema cu Joyce, iar dumneata colaborezi cu mine.

— Ce vrei?

— Locul unde amicii dumitale îl ascund pe omul pe care l-au răpit. Dacă mai e în Statele Unite.

— N-o să vrea, gemu el. N-o cunoşti…

— Stai puţin, îl linişti Malko. Am eu argumente pentru asta. Vino cu mine. Să urcăm…

Malko se folosi de cheia coreeanului ca să intre. Joyce Marvin, în formă, îi primi în living. Când îl văzu şi pe Sam Yung, zbieră…

— Aruncă larva asta la gunoi!

La un semn al lui Malko, Chris şi Milton îl târâră pe coreean afară din cameră.

Malko rămase singur cu tigroaica care-şi încrucişa şi-şi desfăcea picioarele aşa cum o pisică dă mânioasă din coadă. Aruncă o privire intrigată lui Malko.

— Deci, tu eşti sticlete?

— Nu chiar, răspunse Malko. Dar cei doi băieţi care sunt cu mine aparţin Serviciului Secret.

— Şi ce vrei?

— Să-ţi fac o propunere pe care să n-o poţi refuza…

Joyce surâse feroce:

— Să auzim.

— Dacă vreau, de mâine ai tot FBI-ul pe capul tău. Vorbesc serios. Chiar cu un avocat bun tot stai câteva săptămâni la mititica. Nu uita că un poliţist a fost ucis – iar maşina ta a participat la acest omor. Fără să mai vorbim de coreeni, care vor crede că tu i-ai turnat. Şi când vei ieşi, se vor răzbuna…

Joyce Marvin îşi aprinse o ţigară, cu ochii în flăcări.

— Şi ce trebuie să fac pentru ca să ocolesc aceste vesele perspective?

— Să te împaci cu amicul tău Sam.

— Cu viermele ăsta? După tot ce mi-a făcut? Niciodată…

Pornise rău. Malko privi cu ochii săi aurii în ochii tinerei femei şi murmură cu subînţeles:

— Gândeşte-te la toate felurile în care l-ai putea face să plătească greşeala pe care a făcut-o…

Simţi că cedează în faţa acestei perspective încântătoare. Dar şi teama de ceea ce putea să păţească intra în socoteală… FBI-ul, în

Statele Unite, e ceva care dă de gândit. Joyce îşi încrucişa iar picioarele cât mai sus posibil, şi suspină:

— Zău, eşti un ticălos! Niciodată n-am să-i mai vorbesc Lisei.

Malko răsuflă uşurat în sinea sa. Părăsind-o pe tânăra doamnă, se întoarse în holul în care era păzit de cele două gorile şi de Lee Reiner.

— Mr. Yung, dacă primeşti să mă ajuţi, Joyce te va ierta. Nimeni nu va şti nimic şi nu o să ai de ce te teme de represalii. Dacă nu, cred că nu o vei mai revedea vreodată…

Coreeanul mârâi zgâlţâit afectuos de Chris Jones. Se vedea cât de colo că murea de frică… în cele din urmă, întrebă:

— Ce vreţi să ştiţi?

— Unde e Jan Kaunas?

Ochii mici şi negri ai lui Sam se luminară.

— Numai atât? întrebă el cu un glas ceva mai sigur.

— Numai atât! afirmă Malko.

Coreeanul îşi întinse părul lung negru, luă o atitudine ceva mai demnă şi bâlbâi:

— Dacă Joyce în persoană îmi spune că mă iartă, vă spun.

Capitolul XV

Coreeanul intră în living, urmărit de privirea arzătoare a lui Joyce Marvin. Ea îşi aranjă picioarele, iar buzele i se deschiseră într-un surâs crud. Apoi le încrucişă din nou, dezvăluind ceva mai mult din coapsa goală, conştientă de efectul pe care-l făcea asupra lui Sam Yung. Acesta nu-şi putea dezlipi privirile de la picioarele frumoase, scoase în relief de ciorapii de nailon. I se uscase gâtul. Pe vremea când era un amărât de croitoraş în Taegu, n-ar fi putut visa la o femeie ca Joyce Marvin. Când îl lăsa să facă dragoste cu ea, o visa zile întregi. Îi ajungea chiar şi complicitatea perversă pe care o întreţineau la telefon; ştia că, pentru Joyce, nu era un client anonim, ci un animal cu care se obişnuise şi pe care îi plăcea să-l chinuie…

— Ştii că n-ar fi trebuit să te mai văd niciodată, îi spuse ea. Numai pentru ca să-i fac pe plac prietenului nostru, accept să te văd.

Sam Yung îşi plecă fruntea ca un copil prins cu o greşeală. Joyce continuă cu o voce suavă:

— Ştii pentru ce-i fac pe plac? Pentru că el face dragoste minunat, mai bine decât tine. Cu el eram când am vorbit la telefon ultima dată…

Malko s-ar fi lipsit de această precizare… Lui Sam Yung îi tremură uşor bărbia, ochii i se umplură de lacrimi, dar tot se apropie de Joyce, se aşeză alături de ea, şi îi puse mâna pe coapsă, în extaz. Joyce rămase de marmură, dar nici nu-l respinse. Malko întrerupse această duioasă regăsire…

— Domnule Yung avem de vorbit.

Lee Reiner intrase şi el pe urmele coreeanului, aşezându-se discret într-un colţ.

Coreeanul dădea impresia că mâna îi era lipită de coapsa lui Joyce, atât îi fu de greu să se desprindă de ea. Spuse numai:

— A plecat. Cu zborul 007 din această seară spre Seul. Acum cred că se găseşte la trei mii de kilometri de New York.

În ciuda atitudinii sale umile, Malko îl simţi încântat de şmecheria lui. În felul acesta coreeanul o recăpăta pe Joyce, fără ca să se certe cu

colonelul Yu Chang.

— Dă-mi amănunte, îi ceru Malko. Cum s-a urcat la bord? Aparatul era sub supravegherea FBI-ului.

— Într-o cutie cu îmbrăcăminte, explică Sam Yung. L-am ascuns mai multe zile într-unul din atelierele mele din strada 30. Apoi l-am pus într-o altă cutie, ce face parte dintr-un lot de haine ce trebuiau finisate în uzina mea din Seul. I s-a făcut o injecţie.

— Şi vila?

— A fost o şmecherie. O idee a colonelului Chang. El a descoperit că un membru al comunităţii coreene avusese un accident şi i-a cerut să colaboreze… Ştii, nu-i putem refuza nimic colonelului Chang…

Malko îşi spuse că K.C.I.A. l-a dus bine de nas. Din fericire, mai rămânea escala de la Anchorage. Bineînţeles, răpitul risca să le scape tuturor, din cauza vederilor înguste ale FBI-ului.

— Cum poate fi recunoscut coletul unde se găseşte Jan Kaunas, întrebă el.

Sam Yung şovăi puţin înainte de a răspunde:

— Toate cele treizeci de cutii sunt numerotate. Cea în care se găseşte el are numărul 23.

— Pentru ceva neprevăzut, în timpul călătoriei, n-aţi stabilit nimic?

— Nu cred. Un doctor care lucrează pentru colonelul Chang, i-a administrat un somnifer foarte puternic. În afară de asta este legat şi i s-a pus căluş.

— Bun, răspunse Malko, ţi-ai îndeplinit contractul.

Se gândi deodată la altceva.

— Dă un telefon ca să aflăm dacă totul s-a petrecut cu bine. Cred că ştii unde poţi să-l găseşti pe colonelul Chang…

În faţa figurii hotărâte a lui Malko, Sam Yung nu încercă să-l mintă şi formă un număr la care i se răspunse imediat. Vocea îi deveni umilă. Malko, îl văzu dintr-odată că se schimbă la faţă: era o problemă. După ce puse telefonul în furcă, omul de afaceri coreean arăta palid.

— N-au putut pleca, se bâlbâi el. Un incident a întârziat furgonul. Se pare că a fost atacat.

— Atacat!

— Da. Pe *First Avenue*. Colonelul Chang crede că asta au făcut-o

ruşii… Cu oameni înarmaţi. Ai săi i-au ucis.

Lui Malko nu-i venea să creadă. Cum de nu ştia nimic Lee Reiner? Şi cum găsiseră sovieticii urma răpitului?

— Unde se găseşte acum?

Coreeanul îşi plecă fruntea.

— L-au adus în strada 30. Plecarea a fost amânată pentru poimâine, duminică. Nu mai erau locuri pentru marfă pe zborul cargo de sâmbătă.

Malko şi Lee Reiner schimbară o privire ce spunea multe. Coreeanul continuă cu un glas nesigur:

— Eu sunt singurul, împreună cu colonelul Chang şi cu oamenii săi, care cunoaştem ascunzătoarea. A subliniat aceasta. Dacă încercaţi să faceţi ceva, pentru mine va fi sfârşitul.

— La drept vorbind, şi sovieticii sunt la curent, remarcă Malko. Aşa că asta te-ar putea scăpa.

Sam Yung înghiţi cu greutate şi adăugă:

— A adus din Seul pe cei mai buni ofiţeri care păzesc pe rând prinzonierul. Nu pot fi luaţi prin surprindere. Sunt foarte bine înarmaţi.

Obiecţia era valabilă. Trebuiau să se gândească bine. Această întorsătură îi dădea câteva ore de răgaz. Malko nu avea încredere nici în Joyce, nici în Sam Yung. Îngrozit, coreeanul îl aştepta să hotărască.

— Te întorci acasă ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, spuse Malko. Nu-ţi modifici cu nimic programul. Dacă nimic nu se schimbă, nu mă suni. Dar dacă se va ivi cea mai mică schimbare, suni aici… Vreau să fiu sigur, de data aceasta, că prizonierul va fi îmbarcat.

— N-o să încercaţi nimic cât timp este la mine? întrebă timid coreeanul.

— Nu-i problema dumitale, răspunse Malko. Bineînţeles dacă ai să sufli vreo vorbă despre întâlnirea noastră, o să te trezeşti inculpat pentru complicitate la răpire şi omor. Dacă totul se desfăşoară bine, cu un avocat bun, vei fi ruinat şi vei petrece vreo zece ani într-o închisoare.

Sam Yung dădu din cap fără să scoată o vorbă. O căută din priviri; pe Joyce, dar ea plecase în camera sa. Malko îi deschise uşa. Înainte de plecare întrebă pe neaşteptate:

— În seara în care am fost atacat, dumneata l-ai chemat pe Chang? După ce-ai fost anunţat de coreeanul care lucrează aici?

Sam Yung dădu din cap afirmativ, mai înainte de a intra în ascensor. Malko nu-l putea reţine fără să-i dea de bănuit colonelului Chang. Nu mai avea altceva de sperat decât că l-a înspăimântat suficient. Lee Reiner îl aştepta în living.

— Tocmai am chemat poliţia. Au fost într-adevăr împuşcături în după-amiaza aceasta între nişte coreeni şi nişte portoricani. Patru dintre aceştia sunt la pământ. Dar n-a fost niciun camion semnalat…

— N-are nicio importanţă, spuse Malko. Mai avem încă o şansă: să nu o pierdem şi pe aceasta. Unde este Joyce?

— Aici, răspunse tânăra intrând în cameră, nu mai puteam suporta să-l văd în faţa ochilor pe acest vierme.

Ea aruncă o privire fascinantă lui Chris şi Milton, care nu ştiau ce să mai facă. Malko prinse lovitura din zbor.

— Cred că ai un pic de simpatie pentru prietenii mei, şi asta pică tocmai bine.

— De ce? întrebă Joyce.

— Pentru că vei fi obligată să stai cu ei 48 de ore, Joyce. Fără să vrei, ai ajuns în posesia unor informaţii explozive şi n-aş vrea ca să faci vreo prostie. Deci, Chris Jones şi Milton Brabeck se vor instala aici şi vor veghea asupra ta.

Joyce îşi strivi ţigara în scrumieră cu o privire întunecată.

Malko nu avea câtuşi de puţin intenţia să glumească.

— Până duminică seara vreau să n-ai nicio legătură cu cei din afară, insistă el. Dacă nu, o să te trezeşti la Ossining.

— Ce este aceea Ossining?

— Asta se mai numeşte şi Sing-Sing, preciză liniştit Malko.

Joyce se îndulci dintr-odată şi spuse cu o voce caldă:

— Sunt sigură că vom petrece clipe agreabile. Avem dreptul să dansăm?

— Absolut, răspunse Malko, toate drepturile în afara celui de a telefona.

Chris şi Milton păreau că primesc uluiţi noua lor misiune.

Malko se grăbea să discute cu Lee Reiner despre drumul pe care urmau să-l facă. Era ora unu dimineaţa şi fiecare minut conta. Se

sculă, imitat de agentul C.I.A. şi îndată Chris Jones ieşi după ei în holul mare.

— Nu vă lăsaţi prinşi în cursă, îi recomandă Malko. E capabilă de orice.

— Nu-i spune nevesti-mii unde sunt, îl rugă gorila. N-o să mă creadă niciodată.

*

* *

Nu era deloc uşor să pui mâna, într-o sâmbătă dimineaţa pe un înalt funcţionar al FBI-ului. Acesta, John Dulles, sosit de la Washington, ţeapăn ca un baston, aşezat pe marginea unui fotoliu în apartamentul de la *Mayfair Regency*, părea gata să o ia la fugă. Venise la New York la cererea expresă a directorului general al C.I.A. ca să-şi dea un aviz practic asupra cazului Jan Kaunas. Odată terminată povestirea, Lee Reiner îşi aprinse trabucul. Rivalitatea dintre cele două mari agenţii federale era aşa de mare, încât erau prea puţine şanse ca să ajungă la un acord.

— Să vedem, făcu John Dulles, avem de a face cu o răpire, ceea ce este o crimă federală şi noi nu avem dreptul să intervenim. Dacă ne spui unde se găseşte răpitul îl recuperăm. Fără prea mult scandal, sper.

— Şi apoi? întrebă Malko.

Înaltul funcţionar îl fulgeră cu privirea, uimit de această întrebare nelalocul ei.

— Apoi, vom elibera victima şi-i vom aduce pe vinovaţi în faţa justiţiei.

Ai fi crezut că îl auzi pe Elliott Ness… Lee Reiner îşi înghiţi furia şi reuşi să spună calm:

— Numai că acest „răpit“ este un agent sovietic clandestin, care deţine informaţii vitale pentru apărarea Statelor Unite. Noi avem nevoie să vorbim cu el.

John Dulles îi aruncă o privire prin ochelarii cu rame pătrate.

— Putem să-l întrebăm dacă doreşte să fie interogat de către voi. Nimic mai mult. Această ţară încă îşi mai respectă Constituţia. Dacă l-am da pe mâna voastră, ar însemna că-l răpim din nou… Deci, nici nu

se pune această chestiune.

Lee Reiner sări în picioare, gata să-l strângă de gât, alb la faţă ca un cearceaf şi îi întinse mâna.

— Vă mulţumesc, Mr. Dulles. Vă voi anunţa dacă ne vom hotărî să intervenim. Ţin să vă avertizez că această conversaţie a fost purtată în cel mai strict secret şi nu puteţi să o relataţi nici măcar superiorilor dumneavoastră, pentru că atunci veţi fi pasibil de o pedeapsă cu închisoarea de la trei până la cinci luni. Şi, după părerea mea, probabil că vor fi cinci…

Aşteptă ca trimisul Washingtonului să iasă din cameră ca să izbucnească:

— Îngâmfaţii aceştia de la FBI! Cred că totul le este permis. Sunt sigur că o să-mi pună telefonul sub ascultare. Încă puţin şi mi-ar fi zis că sunt copilul lui Al Capone. De îndată ce au ocazia să ne pună beţe în roate…

— Nu putem cere să intervină Casa Albă?

— N-o să îndrăznească nimeni. Le e prea mare frică să nu vină vreun tip de la *Washington Post* să-şi bage nasul pe aci… îţi dai seama: o gorilă înspăimântătoare de la C.I.A., răpind un amărât de emigrant lituanian.

— Avem destule mijloace ca să facem noi singuri treaba asta, propuse Malko. În afară de Chris şi Milton, dacă ceri de la Direcţia Generală a Diviziei „Operaţiuni“ să-ţi dea nişte oameni, or să ne dea.

Lee Reiner îşi morfoli trabucul care i se stinsese din nou.

— A daaa, în teorie ai dreptate. Dacă ar fi într-un orăşel pierdut din fundul Arizonei, ne-am putea aranja cu şeriful local. Numai că suntem la New York, în Garment District. Coreenii n-o să se lase aşa uşor. La prima rafală de pistol-mitralieră am avea pe cap toată poliţia new-yorkeză, jurnalişti şi gură-cască. Pe deasupra, câteva cadavre, fără să fim măcar siguri că-l vom recupera viu pe tip. Pentru că „spook-ii“ noştri din Seul ar prefera să-l ucidă…

Malko ştia că Lee Reiner avea dreptate. America nu era un stat poliţienesc şi C.I.A. se găsea aproape tot atât de dezarmată ca într-o ţară străină. Erau siliţi să găsească o soluţie cât mai puţin dură. Reciti dosarul lui Korean Airlines şi verifică din nou itinerarul. Zborul 007 făcea escală în Anchorage, în Alaska. Stat american. Categoric

oamenii colonelului Chang vor veghea până la ultima secundă asupra preţiosului lor colet.

Deci nu le mai rămânea decât o posibilitate.

— Iată ideea mea, spuse Malko. Să-l lăsăm să plece din New York, fără să intervenim. Apoi ne aranjăm pentru ca să-l recuperăm la Anchorage, în timpul escalei tehnice. Va fi oricum mai uşor pentru că o să slăbească paza.

— În orice caz, dacă eşuăm noi, FBI-ul poate interveni. Escala durează o oră şi douăzeci de minute. Vom reţine avionul şi-i vom controla cala de bagaje. Ştim unde se găseşte „coletul“. Ce zici de asta?.

— E bine, făcu Lee Reiner, uşurat. Cu condiţia ca să reuşeşti. Va trebui să pleci la Anchorage imediat, ca să ai timp să te organizezi. Eu voi face turul cunoştinţelor mele de aci. Avem acolo o staţie care poate fi mobilizată. Evident, dacă reuşim să o facem fără tevatură, va fi bine. Dar sovieticii?

— Tentativa pe care au făcut-o arată că le lipsesc mijloacele logistice, îi răspunse Malko. Şi în orice caz, coreenii colonelului Chang par destul de mari ca să se apere. Putem să le încredinţăm soarta lui Jan Kaunas până la îmbarcare…

Lee Reiner era să moară de râs.

— Superb! îi voi trimite o scrisoare de mulţumire colonelului Ivanov.

— Încă nu am ajuns acolo.

*
* *

Malko intră în apartamentul lui Joyce Marvin folosindu-se de cheia lui Sam Yung, pe care o păstrase. Luase câteva hotărâri. Cele două gorile urmau să fie folosite la Anchorage, dar nu se punea problema să o lase singură pe tânăra femeie în New York.

Îl găsi pe Chris Jones roşu de tot la faţă, aplecat în faţa unuia din magnetofoanele lui Joyce. Gorila îşi ridică faţa şi tresări văzându-l pe Malko, apoi bâlbâi:

— Niciodată n-aş fi crezut că poate să existe aşa ceva!

Milton Brabeck avea şi el faţa de culoarea perdelelor. Nici lui nu-i

venea să-şi creadă urechilor. Joyce, care se machia, îi sorbea din ochi. Malko-şi oferi luxul de a-i săruta mâna.

— Ai haine călduroase? o întrebă.

— Da, pentru ce? Mă duci la schi?

— Nu, făcu Malko, plecăm cu toţii la Anchorage, în Alaska. Decolăm peste două ore.

Capitolul XVI

Malko puse telefonul în furcă într-o linişte desăvârşită. Zăpada care cădea părea că domoleşte zgomotele din interiorul hotelului *Hilton*, în holul căruia mişunau eschimoşi gălăgioşi.

— Zborul 007 a decolat la ora douăzeci şi trei şi cincizeci şi şapte de minute de pe JFK, cu şapte minute întârziere, acum o oră, le spuse el. Coletul care ne interesează este la bord. Va fi aici la ora două şi douăzeci şi patru de minute, după planul de zbor.

Chris Jones se uită la ceasul de la mână. Ora de la Anchorage, era cu cinci ore în urma orei New York-ului. Ceasul său arăta nouăsprezece şi cincizeci şi şapte de minute. Încă şase ore şi jumătate de aşteptare. Milton se ridică şi căscă, semn de nervozitate, înainte de a intra în acţiune. Reprezentantul local al C.I.A, Cassius Timber, fost angajat în Aeronavală, cu o mustaţă mare, neagră – pentru a compensa chelia precoce – cu ochii strălucind de inteligenţă, remarcă:

— Avem tot timpul. Să mergem să cinăm!

Mulţumită legăturilor sale de la aeroport, avea acces la toate birourile noului terminal internaţional, acolo unde urma să aterizeze avionul 747 al lui Korean Airlines.

Sosirea lui Malko şi a prietenilor săi îi dăduse peste cap viaţa liniştită pe care o ducea şi făcuse pe dracu' în patru pentru a le uşura misiunea, cum de altfel i se ordonase printr-un telex de la Langley. Anchorage nu avea decât două sute de mii de locuitori, şi el era în cele mai bune relaţii cu toţi cei de care puteau avea nevoie: Bob Marley, şeriful, un tip gras şi rubicond, fost prin Vietnam, responsabilul turnului de control, şi mai mulţi ofiţeri de la Elmendorf, marea bază a lui Air Force din nordul oraşului.

Sosiseră în ajun, seara, via Chicago, primiţi de Cassius Timber şi nu aveau la dispoziţie decât ziua de duminică să-şi pună la punct planul de acţiune. La ora cinci era deja noapte şi de atunci se învârteau prin *Hilton*, numărând minutele.

Milton era prea încordat ca să-i fie foame.

— Să recapitulăm, le spuse el. Şeriful ne va aştepta cu începere de

la ora unsprezece la *Flying machine*.

— Exact, confirmă Cassius Timber. Acolo îi vom intercepta pe tipii de la Servair, pe care îi vom lăsa în paza şerifului şi ne vom îndrepta repede spre aerogară.

— Nu există riscul ca angajaţii de la sol al lui Korean Airlines să observe substituirea? întrebă Malko.

— Niciunul, afirmă Timber. Servair asigură serviciul aparatelor tuturor companiilor. Niciodată nu vin aceleaşi echipe, şi în orice caz noaptea, la Korean Airlines, nu lucrează decât două persoane: Grace, o americană care asigură tranzitul la primul etaj şi nu coboară niciodată, şi o coreeană care nu-i cunoaşte pe oamenii de la Servair.

Chris aruncă o privire neliniştită către cele două combinezoane albe împăturite pe un scaun, ce purtau pe spate cu litere mari, roşii sigla SERVAIR. Cassius Timber avusese mult de furcă să găsească două pe măsura lor, şi din fericire dedesubt îşi puteau ascunde şi pistoalele.

— Coletele care ne interesează se găsesc pe paletele din cala din faţă, zise Malko. Este cea unde se încarcă bagajele pasagerilor în tranzit.

— Sunt trei astă-seară, îi anunţă Cassius Timber.

— Perfect, continuă Malko. Nimeni nu se va mira atunci văzând doi angajaţi ai lui Servair deschizând cala. Dar ne va lua poate mai multe minute până vom găsi coletul cel bun.

— Escala durează o oră şi douăzeci, remarcă şeful oficiului C.I.A. Întotdeauna este destulă animaţie la sol cu toate echipele tehnice, şi nimeni nu se va interesa de ei. Cărucioarele cu bagaje sunt acoperite cu prelate, deci nu se va putea vedea din carlingă dacă se vor întoarce pline sau goale…

— Să sperăm că nu ne vom juca prea mult de-a hamalii pe un asemenea frig, suspină Chris Jones.

Uşa de comunicare dintre camere se deschise şi apăru silueta provocatoare a lui Joyce Marvin, punându-le repede capăt acestor griji. Un pulover gros, de lână, strâns în talie de o centură lată, nu reuşise să-i aplatizeze pieptul generos şi un pantalon de lastex băgat în cizmele înalte, negre, o făceau şi mai sexy decât în oraş.

— Mi-e foame, îi anunţă.

Nici nu era de mirare: profitase de rarele momente de inactivitate

ale lui Malko pentru ca să „repete“ câteva din mesajele sale telefonice, obligându-le astfel pe cele două gorile să-şi bage vată în urechi ca să nu se caţere pe pereţi.

— Haidem la masă! zise Malko.

Numărătoarea inversă începuse. Nu mai aveau nimic de făcut şi coborâră împreună. Holul lui *Hilton* era plin de familii de eschimoşi, acoperiţi până la ochi, aşezaţi cu toţii pe podea, discutând zgomotos în limba lor. Bărbaţii stabiliseră un fel de navetă permanentă între grup şi barul hotelului, iar cutiile goale de bere erau aruncate pe jos.

Malko şi prietenii săi se urcară într-un Lincoln închiriat de la Budget, semănând cu cel de la Montreal, în afară de culoare, şi tot pentru patruzeci de dolari!

— Să mergem la *Captain Cook!* sugeră Cassius Timber.

Unul din rarele restaurante ca lumea din Anchorage, unde doar câţiva zgârie-nori se ridicau din mulţimea de case de lemn, care mărgineau străzile drepte, cu multe intersecţii. De îndată ce se făcea timp frumos, munţii erau superbi, numai că rar se însenina între septembrie şi mai: un cer plumburiu apăsa asupra oraşului şi ningea puţin. La *Captain Cook* domnea o animaţie zgomotoasă şi restaurantul era arhiplin. Cea mai mare parte din oameni lucrau în extracţia de petrol, în nord, şi veneau o săptămână din două, ca să-şi cheltuiască banii în oraş, aşa că a trebuit să aştepte un loc la bar.

O eschimosă încântătoare, cu ochi migdalaţi, îl abordă pe Malko, sedusă de părul lui blond şi ochii aurii, cerându-i să-i ofere un pahar. Malko îi plăti un J&B, ea gânguri fericită şi îi arătă un colţ întunecos:

— Sunt acolo, îi spuse ea. Hai după mine.

Domnea o atmosferă destinsă şi veselă, iar alcoolul curgea în valuri. Chris Jones se întoarse spre Malko.

— Aş vrea să fiu mai bătrân cu şase ore…

— Şi eu, spuse Malko.

Un aparat al US Air Force, închiriat de C.I.A., un Jetstar, aştepta în faţa terminalului naţional, ca să-l ducă la Langley pe Jan Kaunas, dacă totul se termina cu bine. Un singur lucru îl intriga pe Malko: uşurinţa cu care sovieticii aruncaseră mănuşa. Nu prea le intra în obicei. Şi totuşi, nu vedea ce anume puteau încerca. New York-ul semnalase că la bordul zborului 007 se găseau toţi oamenii colonelului Chang, care,

terminându-şi misiunea, se întorceau la Seul. Pasagerii fuseseră puricaţi de către Oficiul C.I.A. din New York. Cincizeci şi opt de americani, două sute de coreeni şi japonezi.

Sam Yung nu telefonase la Joyce, deci nu avusese loc nicio schimbare. Un funcţionar al C.I.A. supraveghea telefonul. Degeaba îşi bătea capul Malko, pentru că nu vedea niciun caz neprevăzut ce se putea ivi. K.G.B.-ul nu era suficient de bine implantat la Anchorage pentru ca să încerce să facă ceva. Iar ei, mulţumită ajutorului dat de şerif şi de oamenii săi, erau acoperiţi.

Chelneriţa veni să-i caute: masa lor era în sfârşit liberă.

Alături de ei, un bărbos, îmbrăcat cu o canadiană în carouri, tăia cu un cuţit de vânătoare un *T-bone steak* care-i depăşea farfuria, stropind-o zdravăn cu J&B băut chiar din sticlă. Ultima înghiţitură i-a rămas în gât: o zărise pe Joyce. Încântată, tânăra îşi întinse puloverul, ca să-şi pună mai bine în evidenţă somptuosul piept scos în relief de sutienul făcut special. Bărbosul slobozi un mormăit care se transformă într-un surâs ce-i arătă un dinte lipsă. Ridicând sticla către Joyce, bău o înghiţitură care l-ar fi făcut şi pe un cal să cadă la pământ.

— Ah, ăsta bărbat! suspină Joyce.

Nici unuia dintre ei nu-i era foame: prea erau sub tensiune. Doar Joyce devora un *steak* aproape tot aşa de mare ca al admiratorului său. Când ajunseră la cafea, acesta îşi băuse deja toată sticla de whisky şi devenise aproape violet la faţă.

— Hai să ne odihnim, sugeră Malko, pentru că noaptea va fi lungă.

Admiratorul lui Joyce se ridică în acelaşi timp cu ei şi se clătină până la masa lor. Avea peste doi metri înălţime. Chiar Chris Jones îl privi cu respect. Mâinile îi semănau cu două bucăţi de carne roşie bătute cu ciocanul… Se înfipse în faţa lui Joyce care era încadrată de cei patru bărbaţi şi o întrebă:

— Sunteţi singură, Miss?

Sau alcoolul îi luase văzul sau se îndrăgostise nebuneşte… Joyce îi arătă surâsul ei devastator:

— Sigur!

Ar fi smuls toate medaliile de aur la Olimpiada Putorilor.

Uriaşul bărbos se bâţâi de uimire. Deja Joyce îşi strecurase braţul sub braţul său şi-l căra după ea. Chris Jones îl privi cu reproş pe

Malko:

— Am impresia că nu vă respectă…

— Nu suntem căsătoriţi, răspunse pe bună dreptate Malko, şi astă-seară trebuie să mă gândesc la altceva.

Lincoln-ul se opri în faţa hotelului *Hilton*, în acelaşi timp cu taxiul din care ieşiră Joyce şi uriaşul, curbat în două, încercând astfel să ascundă erecţia teribilă care i-o luase înainte…

*

* *

Tot etajul al şaselea al hotelului răsuna de urletele lui Joyce! În privinţa odihnei, nu se mai punea problema. Bărbosul luase o cameră nu departe de cele două apartamente ale lui Malko. Chris şi Milton, cu ochii în pământ, nu îndrăzneau să se mai privească. Sarabanda dura de mai bine de o oră.

— O s-o ucidă, murmură Milton.

Auziră zgomotul unei uşi trântite şi strigăte pe culoar. Malko ieşi afară. Un grup de eschimoşi, uluiţi, o contemplau pe Joyce, care nu purta decât puloverul de lână groasă, încercând să scape de uriaşul bărbos, gol puşcă, cu trupul striat de gheare şi ochii holbaţi. Cu un dos de labă mătură câţiva autohtoni care încercau să-i despartă şi o proiectă pe Joyce pe mocheta culoarului unde ea ateriză pe burtă. Apoi, continuându-şi fără îndoială o idee fixă, o apucă pe după talie lipind-o de el şi îşi vârî brutal monstruoasa virilitate între fesele cărnoase ale tinerei femei.

Urletul strident a lui Joyce îi făcu pe eschimoşi să dea înapoi. Cu mâinile cuprinzând şoldurile elastice, bărbosul se opintea mişcându-se ritmic, rar. Avu timpul să scoată un răget de plăcere, înainte ca patul pistolului Magnum 357 a lui Chris Jones să-l lovească în tâmplă. Se prăbuşi ca un copac dezrădăcinat şi rămase nemişcat blocând culoarul. Joyce se ridică, de nerecunoscut sub machiajul care îi cursese inunându-i faţa şi o şterse în apartamentul ei.

Înspăimântaţi, eschimoşii se grăbiră să se baricadeze în camere temându-se de trezirea bestiei.

Malko se uită către uşa camerei unde Joyce tocmai se încuiase. Cu bărbosul, acumulase destul, din care să facă nişte frumoase

înregistrări telefonice… Cum totul se liniştise, se duse la fereastră şi privi afară: ninsoarea încetase. De abia acum realiza cu spaimă un caz la care nu se gândise: ca zborul 007 să fie îndreptat spre Fairbanks din cauza timpului urât. Dar această ameninţare părea că se îndepărtase.

Unsprezece şi un sfert: încă o jumătate de oră de aşteptare.

*
* *

Minnesota Drive, şoseaua largă care străbate Anchorage de la nord la sud, era total pustie. Restaurantele şi benzinăriile de pe margini erau închise noaptea. Malko întoarse spre dreapta, în Willow Drive, în mijlocul brazilor şi, două mile mai departe, opri într-un mare parching, în faţa mai multor clădiri de lemn. O firmă de neon anunţa: „The Flying Machine. Cocktails Bar“.

Era singurul local deschis în acest cartier excentric de moteluri, baruri şi de supermagazine.

Un bărbat în uniformă, cu o pălărie de fetru stil cercetaş, coborî din maşina sa: şeriful.

— Sunt aici, îi anunţă el.

— Să mergem! zise Cassius Timber.

La intrarea în *Flying Machine* un body-guard voinic identifica vizitatorii luminându-i cu lanterna. Statura lui Chris şi a lui Milton îl impresionă, fără îndoială, pentru că nu spuse nimic. Salonul era un hangar mare de lemn, cu un bar în formă de U şi plin de colţuri întunecate. Pe un podium, o orchestră de country-rock, făcea un zgomot teribil, acompaniind o cântăreaţă îmbrăcată cu un mini din piele de căprioară, care zdrăngănea la un banjo, lătrând într-un microfon, în tovărăşia a doi bărboşi.

Sala urla, fluiera, repeta cuvintele cântecului, iar berea, în special, curgea valuri. Cea mai mare parte a clienţilor barului nu se ţinea pe taburete decât printr-o minune. Acesta era singurul loc unde te puteai distra la Anchorage după ora unsprezece noaptea.

Cassius Timber se întoarse după ce inspectă sala.

— Sunt acolo, lângă bar, îi anunţă el.

Malko zări un tânăr deja afumat cu braţul cufundat până la cot sub puloverul unei eschimose cam grasă care pufăia dintr-un trabuc şi

care părea că se plictiseşte de moarte. Lângă ei mai era un grăsan brunet. Angajaţii de la Servair.

Chris şi Milton abia avură timp să-şi golească berea: cei trei se ridicaseră. Tânărul trecu prin faţa mesei lor, înlănţuit tandru cu eschimosa, urmat de tovarăşul său. Malko şi însoţitorii săi le ieşiră în cale. Toţi trei nu făcuseră douăzeci de metri, când şeriful ieşi din umbră şi le strigă:

— Salut, prieteni!

Se întoarseră. Şeriful îi ajunsese din urmă, le surâse amabil, moderat de prezenţa lui Chris, Milton, Malko şi omul de la C.I.A., care ieşise şi el din întuneric. Prezenţa fetei nu fusese prevăzută, dar nu mai puteau da înapoi.

— Ce se întâmplă şerifule? întrebă chelul.

Poliţistul îl linişti cu un gest.

— Nimic, am nevoie să-mi faceţi un mic serviciu. Uite, cei doi domni de aci vă vor lua locul astă-seară, şi vor asigura încărcarea celor două zboruri de la Korean Airlines, cel de la New York şi cel de la Los Angeles.

— Ei, asta-i glumă, sau ce? întrebă grasul brunet.

Chris Jones îi vârî sub nas legitimaţia de la Secret Service şi-i spuse cu o voce gravă:

— Nu-i o glumă, sir. Începând de acum tot ceea ce veţi face sau spune, e *Secret Defence*. Sub nicio formă nu veţi spune nimănui nimic. Şi dumneavoastră la fel, miss… E vorba de securitatea Statelor Unite.

Brunul grăsan încercă să se împotrivească aiurit.

— Pentru Dumnezeu! E o nebunie! O să ne dea afară cu prostiile astea.

— Nu riscaţi absolut nimic, îi asigură şeriful. O să vă urcaţi frumuşel în maşina mea şi o să petrecem o parte din noapte împreună. De îndată ce zborurile pentru Coreea au decolat, veţi fi liberi să vă întoarceţi acasă. Uitând totul bineînţeles.

Cei doi salariaţi ai lui Servair erau prea uluiţi pentru a protesta şi nu ziseră nimic, nici măcar atunci când Chris îi uşură de sacoşa care conţinea apărătorile de urechi şi caschetele. Maşina şerifului se îndepărtă şi cei patru bărbaţi, suindu-se în Lincoln, luară direcţia Airport Road. Zeci de avioane şi hidroavioane erau parcate de-a

lungul şoselei, pe malul lacului Spenard. Aici fiecare îşi avea propriul său avion: singurul mijloc practic de transport.

Turnul de control ultramodern se ridica la jumătatea drumului între cele două terminale, bătrânul Domestique şi Internaţional – cel nou. Opriră în faţa ultimului. Lăsându-i pe Chris Jones şi Milton Brabeck în Lincoln ca să-şi îmbrace combinezoanele albe şi să ajungă la locul „de muncă“, Malko îl urmă pe Cassius Timber în interior. Holul unde se aliniau ghişeele companiilor era pustiu. Doar la celălalt capăt era ceva lume, în faţa scării ce ducea la primul etaj. Sosise primul echipaj coreean. Vreo cincisprezece persoane.

Malko şi Cassius Timber urcară la primul etaj, pe o mică scară laterală şi intrară într-un birou a cărei cheie o avea numai americanul. Acesta îi arătă un punct de cealaltă parte a pistei.

— Zborul 007 va veni probabil aici, în poziţia 3, iar 015, în poziţia 5. Cel de al doilea zbor al lui Korean Airlines va sosi ceva mai devreme, venind de la Los Angeles.

Deocamdată totul era gol cu excepţia unui 707 al Companiei Flying Tigers. Cassius Timber lipsi câteva minute.

— Grace este sus şi împreună cu ea mai e o coreeană.

Malko se uită la ceas: mai aveau treizeci de minute. Coborî în hol. Doi bărbaţi, la ghişeul lui Korean Airlines le dădeau valizele lui Chris Jones şi Milton Brabeck, nişte salariaţi perfecţi ai lui Servair… Cele două gorile dispărură în zona bagajelor, de îndată ce tânăra coreeană se ivi pentru a înregistra pasagerii. Totul părea în regulă. Malko ieşi afară. Noaptea era limpede şi rece. Nu se aştepta ploaie, dar erau deja minus 23° de cealaltă parte a munţilor, spre Fairbanks. Împrejurimile aerogării erau pustii şi doar neonul alb al turnului de control strălucea ca o stea uriaşă.

*

* *

Silueta unui 747 ce se pregătea să aterizeze trecu în viteză spre pista 320. Malko se întoarse spre Cassius Timber cu inima bătându-i puternic:

— Ăsta e?

Omul de la C.I.A. privi spre ecranul de control:

— Nu, e 015 care soseşte de la Los Angeles. Pleacă cu douăzeci de minute înaintea celuilalt. A venit la fix. Mă duc să văd dacă totul este în regulă.

De îndată ce ieşi, Malko chemă biroul şerifului, care-l linişti.

— Totul este O.K. Sunt cuminţi. I-am pus într-o celulă goală.

Malko închise telefonul liniştit.

La New York era ora şapte dimineaţa. Lee Reiner probabil că nu dormise nici el. Malko urma să-l cheme doar după ce se termina operaţia.

Timpul trecea încet. Văzu burtosul 747 al zborului 015 apropiindu-şi botul de aerogară şi făcându-i-se legătura cu pământul, cu ajutorul pasarelelor. Pasagerii, în mod normal, nu ieşeau din aparat pentru că escala tehnică, destinată doar pentru *refueling*, era prea scurtă. Numai cei care cereau se puteau duce la *free-shop*. Deja cisternele cu carburant şi mecanicii îşi făceau de lucru în jurul enormului Jumbo. Malko nu zări niciun coreean.

Simţi mai mult decât văzu, că şi celălalt aparat ateriza. Ceva mai târziu, farurile de un alb orbitor apărură în întuneric, venind dinspre pista 320. Verifică pe tabloul de sosiri. De data aceasta era chiar zborul 007 din direcţia New York. Patru minute întârziere… Îl urmări cu privirile, în timp ce Boeingul se apropia încetişor, pentru a se aşeza paralel cu celălalt. Cassius Timber dădu năvală în birou, cinci minute mai târziu, crispat, dar surâzând.

— Totul merge bine. Am văzut-o pe Grace. Niciun pasager nu a cerut ceva deosebit. Va însoţi doar câţiva pasageri de la First, în VIP-longe.

— Încearcă să afli cine sunt, îl rugă Malko. Niciodată nu luăm suficiente precauţii.

Omul de la C.I.A. plecă. Partea din faţă a Boeingului 747, aparţinând companiei Korean Airlines, era chiar lângă Malko. Putea să-i vadă pe piloţi în carlingă.

Jos se petrecea acelaşi balet ca şi pentru vecinul său; mecanicii verificau aripile, plinul, aerul condiţionat cu micuţul său generator. În afară de personalul tehnic niciun coreean la sol.

Cassius Timber se întoarse cu lista pasagerilor şi i-o întinse lui Malko.

— Iată pasagerii de la VIP *lounge*[34].

Malko parcurse lista şi tresări în faţa a două nume. Unul era colonelul Yu Chang, celălalt era Lisa Park. Ce făcea coreeana în acest zbor?

În faţa figurii pe care o făcu, Cassius Timber îl întrebă:

— Ceva e în neregulă?

— Pe această femeie o cunosc, zise Malko. Nu înţeleg pentru ce este aici.

— Ah, am văzut-o, făcu americanul. Frumuşică, cu o tocă de blană, este însoţită de coreeanul cu părul lins, pe care-l cheamă Chang.

Totul era clar: de la început, Lisa Park fusese folosită pentru a-l controla pe Malko. Odată rolul său terminat, se întorcea în Coreea, temându-se probabil de răzbunarea C I.A. Păcat că el nu-i putea ieşi în faţă…

— Priveşte! exclamă Cassius Timber, tulburându-i gândurile.

Malko se apropie de geam. Doi bărbaţi ridicaseră perdeaua de cauciuc ce închidea zona bagajelor, împingând un cărucior acoperit cu o prelată galbenă. Amândoi purtau uniformele Servair-ului. Erau Chris şi Milton, cu apărătorile de urechi pe cap şi receptoarele radio la curea. Se încrucişară cu tehnicienii ocupaţi să umple rezervoarele, dar nimeni nu le dădu nicio atenţie. Malko îi pierdu din vedere atunci când trecură pe sub aripa marelui avion, apoi reapărură în faţa calei dinainte. Chris Jones luă o mică scară metalică şi urcă să deschidă uşa.

Malko nu-şi putea lua ochii de la scenă. Totul urma să se joace în următoarele cinci minute.

---

[34] Sală de aşteptare (n.r.)

Capitolul XVII

Chris Jones deschise uşa calei de mărfuri şi se strecură înăuntru. Milton Brabeck cotrobăia prin căruţul de bagaje, fără ca Malko să poată vedea ce face. Chris apăru câteva minute mai târziu şi-i strigă ceva lui Milton. Acesta, la rândul său, se urcă în cală şi dispăru. Cassius Timber îi întinse lui Malko un aparat Motorola, potrivit pe lungimea de undă a celor două gorile.

— *Hunter One*, chemă Malko, aici *Hunter*. Totul e în regulă?

Glasul lui Chris Jones răspunse numaidecât auzindu-se foarte limpede:

— O.K., *Hunter*. Avem probleme. Trebuie să mutăm din loc câţiva paleţi. Chestia se află la celălalt capăt al calei.

— Cât timp vă trebuie?

— Cel puţin zece minute.

— Bun. Daţi-i drumul!

Cassius Timber auzise totul. Malko se întoarse neliniştit spre el.

— Ce crezi?

Americanul se uită la ceas şi dădu din cap.

— Normal, ar trebui să meargă.

Malko se aşeză pe scaun şi puse receptorul în faţa lui, imaginându-şi-i pe Chris şi Milton în cala întunecoasă, aruncând de colo-colo cartoane cu veşminte. Căruciorul galben părea abandonat. Puseseră deja valizele în cală. Dintr-odată, Malko avu o idee. Deschise Motorola şi chemă:

— Închideţi uşa calei, îl sfătui pe Chris. În felul acesta nimeni nu va bănui nimic.

Un pic mai târziu văzu panoul basculând şi închizându-se. Din exterior, încărcarea părea terminată. Mai aveau suficient timp înaintea lor. Încă nu se făcuse plinul. Alături, primul 747, zborul 015, nu mai avea pe nimeni în jurul lui, în afara grupului electrogen şi tractorul cu roţile imense, care urma să îl îndepărteze de terminal. Un fluierat: echipajul punea reactoarele în funcţiune. Foarte repede, motoarele începură să se învârtească şi aparatul nu fu legat de sol

decât prin mecanicul branşat de priza radio pe aparat. Tractorul începu să tragă Boeingul şi omul îşi debranşă priza.

În jurul lui 747, zborul 007, mecanicii continuau să-şi facă treaba.

Malko scoase dintr-odată o exclamaţie de ciudă: unul din tehnicienii de sol, văzând căruciorul galben abandonat, pusese mâna pe el şi-l împingea spre aerogară! Credea că fusese uitat pe-acolo de lucrătorii de la Servair. Strălucita idee a lui Malko se întorcea împotriva lui!

— *Gottim Himmel!* explodă el.

Avionul ar fi putut decola acum cu cele două gorile în cală. Ce mutră ar fi făcut trezindu-se la Seul! Se repezi la Motorola.

— *Hunter On*e, unde sunteţi?

— *Hunter*, l-am dibuit, răspunse cu glas gâfâit Chris Jones. Habar n-aveţi ce aiureală este aici!

— *Hunter On*e, cum aţi pus mâna pe el, redeschideţi trapa. V-au luat căruciorul. Alergaţi până la bagaje, luaţi oricare valiză şi aduceţi-o la avion cât mai bătător la ochi, ca şi cum aţi fi uitat-o. Acum, începeţi încărcarea!

Camionul cisternă se îndepărta. Făcuseră plinul. În jurul Boeingului mai rămăseseră doar câţiva tehnicieni. Telefonul sună, Cassius Timber ascultă în receptor, apoi îl avertiză pe Malko:

— Îmbarcă pasagerii din salonul VIP.

Trei secunde mai târziu, uşa calei se deschise şi zăriră silueta impunătoare a lui Chris Jones, care sări din avion şi o luă la fugă spre aerogară. Malko zări în umbră silueta lui Milton Brabeck ce ţinea un carton imens pe marginea calei. Pe neaşteptate sosi un supraveghetor şi ţipă furios la Milton. Malko deschise Motorola.

— Ce dracu' faci acolo? întrebă omul.

— Aştept două valize întârziate, zise Milton, mi le aduce imediat.

— Într-un minut să fie totul degajat, îl avertiză supraveghetorul. Dacă nu, o să-i ard o amendă firmei voastre şi voi veţi fi daţi afară.

Se îndepărtă, trecând de partea cealaltă a aparatului. Chris Jones reapăru împingând acelaşi cărucior unde îngrămădise o jumătate de duzină de valize! I le pasă lui Milton care le îngrămădi în cală. Malko nici nu mai sufla. Cei doi agenţi ai C.I.A. erau singurii de pe tarmac, în afara mecanicului legat de aparat prin lungul său fir.

Partea din faţă a cutiei de carton apăru, prinsă în zbor de Chris Jones. Cu un efort supraomenesc, gorila se întoarse, ţinându-l cu amândouă mâinile şi Malko zări în trecere numărul 23 înscris pe partea laterală. Chris Jones aşeza deja prelata galbenă pe o parte ascunzând încărcătura.

Milton Brabeck sări jos şi închise uşa calei. Apoi cei doi bărbaţi o luară repede la picior cu căruciorul spre aerogară. Malko şi Cassius se repeziră spre intrare.

Holul aerogării era de data aceasta complet pustiu, cu excepţia echipajului zborului 007 venit de la New York, care urma să fie înlocuit şi aştepta autobuzul să-i ducă în oraş.

Malko şi agentul C.I.A. trecură prin faţa ghişeelor pentru a ajunge în zona bagajelor. Chiar în momentul acela, Chris şi Milton dădeau la o parte perdeaua de cauciuc. Amândoi fuseseră cuprinşi de un râs nebunesc.

— Ce aveţi? făcu Malko uluit.

Chris îi arătă un morman de valize.

— Am luat câteva de aici! Un zbor al Japan Airlines pentru Tokyo. O să facă o mutră la sosire!

Cutia avea aproape doi metri lungime şi şaizeci de centimetri lăţime. Cu cifrele 23 scrise mare, cu roşu. Milton îşi scoase pumnalul şi tăie cu grijă cartonul pe toată lungimea. Mai întâi nu văzură decât umplutura, apoi un fel de vată şi în sfârşit, Malko, băgându-şi mâna, simţi ceva tare, care nu era în niciun caz ţesătură. Ca nebunii puseră toţi mâna să golească cutia şi văzură apărând un om cu braţele şi picioarele legate cu un leucoplast lat, negru, ceea ce-l făcea să semene cu o mumie. Era total inconştient, cu ochii închişi. La înălţimea capului fuseseră făcute găuri în umplutură şi în carton, ca să-i dea voie să respire. Malko îi puse mâna pe faţă: era caldă. Îi luă pulsul: acesta era slab, dar regulat.

— Cred că i-au dat sulfazină, spuse Cassius Timber.

Smulse leucoplastul lat care-i acoperea gura şi aşa văzură o mingioară de cauciuc, de mărimea unei mingi de golf, vârâtă între dinţi, ca să nu poată striga. Malko se uită bine la el: era chiar Jan Kaunas. Imediat îi controlă mâinile şi văzu unghiile enorme, bombate, cu degetele spatulate, identificându-l astfel pe K.G.B.-istul clandestin,

răpit la Montreal, cu treisprezece zile în urmă, de către oamenii colonelului Chang.

— Repede! zise Malko. Să plecăm!

Chris Jones îl luă în spate pe lituanian şi traversară din nou, în fugă holul pustiu, apoi ieşiră din aeroport, îl depuseră pe Jan Kaunas pe bancheta din spate a Lincolnului. În momentul în care porneau, văzură maşina şerifului care se apropia.

Grăsanul veni spre ei.

— A mers, îi zise Cassius Timber. O ştergem. Unul din băieţii mei e la poarta Z.

— Daţi-i drumul, spuse Malko, vin după voi.

Cum în Lincoln nu mai era loc, Malko urcă alături de şerif. Cele două automobile trecură prin faţa turnului de control pe Satellite Drive, apoi Cassius Timber urcă o pantă ca să ajungă la o poartă deschisă în gardul care înconjura aeroportul. Semnaliză de trei ori cu farurile şi imediat porţile se deschiseră lăsând să treacă cele două vehicule.

Jetstarul era aşezat de-a lungul lui Domestic Terminal, în faţa clădirii lui Alaskan Airlines. Patru oameni aşteptau alături. Toţi de la C.I.A. Avionul sosise de la Langley şi era gata de plecare. Cassius Timber sări din Lincoln şi ordonă:

— Încărcăm şi decolăm!

Le luă mai puţin de un minut pentru a-l instala pe Jan Kaunas la bord. Unul din cei patru funcţionari ai C.I.A. era medic, şi avea cu el toată aparatura necesară reanimării şi chiar un laborator portabil ca să facă analiza drogului pe care prizonierul îl avea în sânge.

Chris Jones îi întinse mâna lui Malko:

— Aici ne despărţim! Data viitoare încearcă să ne duci într-o ţară cu soare şi cu poponeţe frumoase, exotice… Aici nu ne-am prea distrat.

Evident, nu omorâse decât o persoană.

Milton îi dădu o palmă prietenească în spate lui Malko gata să-l facă să-şi scuipe plămânii.

— Când mă gândesc că în timp ce eu mă voi înghesui în maşinăria asta, tu o vei reîntâlni pe putoarea aia în călduri! Dacă o mai laşi mult timp aici, o să facă Alaska să semene cu Florida…

— Astea sunt bucurii mărunte. Îl asigură Malko. Gândiţi-vă la adevărata plăcere pe care o veţi avea regăsindu-vă nevestele legitime şi făptuind actul carnal cu ele după riturile baptiste…

El strigă. Milton era gata să-i smulgă degetele. Cassius Timber îi zise:

— Grăbiţi-vă, decolaţi!

Reactoarele începură să meargă încetişor, apoi din ce în ce mai repede, scoţând un şuierat ascuţit. Uşa se închise în faţa mutrei zâmbăreţe a lui Chris Jones. Se sfârşise. Malko se simţi neaşteptat de obosit.

— Iau maşina dumitale, spuse Cassius Timber. Îi urmăresc până la capătul pistei. Ne întâlnim în biroul şerifului.

— Te duc eu, propuse Bob Marley cu glasul înecat de emoţie.

Malko luă loc alături de el. Se dădură înapoi în momentul în care Jetstarul începea să se îndrepte spre pista de decolare. Malko zări şi silueta masivă a Boeingului 747 coreean, care se îndepărta de Internaţional Building. Şi zborul 007 se pregătea să decoleze, evoluând maiestuos pe tarmacul pustiu. În interior, colonelul Yu Chang şi Lisa Park probabil că se felicitau pentru reuşita lor. În timp ce maşina şerifului se deplasa uşor de-a lungul grilajului, privirea lui Malko cerceta silueta Jumbo-ului, căutând în spatele hublourilor luminate profilul Lisei Park. Văzu literele mari negre scrise pe avion: HL 7442. Apoi acesta se întoarse şi nu mai văzu decât luminile strălucitoare de pe vârfurile ampenajelor, strobe-light-ul de la capătul aripilor şi focurile roşii ce sclipeau deasupra şi dedesubtul fuzelajului.

În sfârşit, 747 fu ascuns de un alt Jumbo aparţinând Companiei Air France.

Din cauza sensului unic, fură nevoiţi să meargă de-a lungul lacului Hood pentru ca să ajungă la terminalul local. Şeriful dăduse drumul la radio. Frână pe neaşteptate şi aprinse farurile. Malko zări o maşină oprită, cu farurile stinse, pe marginea lui Lakeshore Drive, până la intrarea şoselei ce tăia în două un enorm parc de avioane şi hidroavioane de vânzare.

— Ce dracu’ face aici tipul ăsta, mârâi Bob Marley. Stai o secundă, mă duc să-l controlez. De aici poate fura un avion.

Declanşă girofarurile şi se apropie la doi metri de cealaltă maşină.

Lumina arătă o singură siluetă la volan. Şeriful coborî cu pistolul în mâna dreaptă şi o lanternă în cea stângă, cu prudenţa bătrânilor copoi care vor să prindă pensia.

Ocupantul automobilului ce recunoscuse maşina poliţiei, ieşi la rândul său şi se îndreptă spre Marley surâzând. Poliţistul îi puse lanterna în ochi. Malko avu impresia că primeşte un pumn în plexul solar.

Bărbatul ce se găsea la câţiva metri de el era colonelul Boris Ivanov, rezident al K.G.B. la New York. Numeroasele fotografii ce se aflau în dosarul său nu puteau lăsa nici urmă de îndoială. Ce făcea la această oră, tocmai când zborul 007 al Korean Airlines pentru Seul decola?

Capitolul XVIII

Rusul îi arătă hârtiile şerifului, care le examină la lumina lanternei, nemişcat. Lui Malko îi venea să sară din maşină pentru a-l întreba ce căuta acolo. Bineînţeles, n-avea nicio şansă să primească vreun răspuns. De altfel, controlul se terminase. Şeriful se întoarse şi intră în automobil, iar colonelul sovietic, aprinzându-şi luminile de poziţie, se îndepărtă uşor. Poliţistul întoarse capul spre Malko.

— Încă un nebun! îi place să privească avioanele. E un diplomat de la Naţiunile Unite. Mi-a arătat legitimaţia. Un Ivan. A sosit cu United Airlines azi-dimineaţă… Maşina e închiriată.

— Este şi colonel K.G.B., răspunse Maklo convins că nu putea să existe nicio posibilitate de îndoială. Prezenţa lui aici înseamnă ceva, nu ştiu încă ce, dar asta mă nelinişteşte. Să mergem repede să-l găsim pe Cassius Timber.

Şeful local al C.I.A. îi aştepta deja în biroul şerifului, la parterul pustiu al lui Internaţional Building. Păli aflând de prezenţa sovieticului, intră în biroul său şi se întoarse cu o hartă pe care o desfăşură pe birou. Harta 91 C.

— Iată ruta pe care-o urmează zborul 007 de la Anchorage la Seul, le arătă el celor doi. Este R 20, cea mai nordică. Trece la treizeci de mile de spaţiul aerian sovietic, de-a lungul peninsulei Kamciatka. Va urma cap 230 vest, până la un punct imaginar Nokka, în sudul Japoniei, apoi va urca spre Seul. Cam şapte ore de zbor, dacă nu-i vânt.

Malko privea harta albastră plină de cifre şi săgeţi negre. Gâtul îi era uscat de nelinişte. Rusul, atunci când fusese legitimat de şerif, părea foarte calm. Deloc supărat, cum ar fi trebuit să fie văzând că-i scapă prada. Singurul lucru pe care nu-l putea şti, era că Jan Kaunas fusese recuperat de Malko. Deci, părea sigur de sine. Ceea ce însemna că ruşii aveau un plan pentru a-şi recupera agentul, înainte ca avionul să ajungă la Seul. Nu era decât o posibilitate: să forţeze aparatul coreean să aterizeze pe vreun aeroport sovietic! Dar cum? Era greu să-ţi imaginezi avioanele de vânătoare sovietice atacând în spaţiul

internaţional un zbor comercial străin. Asta ar fi fost pur şi simplu piraterie. Bineînţeles, puteau pretinde că au făcut o greşeală, dată fiind apropierea de spaţiul lor aerian. În orice caz, atitudinea liniştită a colonelului K.G.B. însemna că ruşii pregătiseră o intervenţie. Doar nu venise la Anchorage ca să privească aurorele boreale.

— Mi-e teamă că sovieticii vor încerca să facă ceva împotriva acestui aparat, spuse Malko. Putem intra în contact cu el?

— Cum să nu, răspunse Cassius Timber. De ce îţi e teamă? Un sabotaj? Să nu-l deturneze?

— Nu ştiu, răspunse Malko, totul este posibil. Care este procedura normală?

Americanul se plecă pe harta 91 C.

— Vom verifica la turnul de control. Normal, zborul 007 trebuie să-şi semnalizeze poziţia de cel puţin cinci ori între Anchorage şi Seul, trecând pe deasupra mai multor puncte imaginare care-i marchează itinerarul: Bethel, Nabie, Neeva, Nippi şi Nokka. Între ele sunt cam o mie două sute de kilometri distanţă. Mesajul lui 747 este retransmis de centrele de control din Anchorage şi de la Tokyo-Narita, din Japonia, prin telex la Korean Airlines. Primul semnal trebuie să sosească cam într-o oră şi zece minute.

— Putem intra cumva în contact cu ei?

— Bineînţeles. Toate avioanele 747 au la bord două aparate de radio VHF[35] şi trei HF.[36] VHF-urile au o bătaie de aproximativ două sute de mile nautice, dar HF are o bătaie practic nelimitată. Unul dintre cele trei HF-uri rămâne întotdeauna deschis pentru ascultare pe frecvenţa internaţională de alarmă 121,5.

— Bine, spuse Malko. Haide să vedem la turnul de control. Poate că mă înşel. Să le semnalăm că există posibilitatea unei deturnări. Să avertizăm echipajul să fie deosebit de atent.

— 007 al KAL a decolat normal de pe pista 320, îi anunţă controlorul. *Standard estimate departure*[37]: 3h 20. Sosirea la Seul la 5h

---

[35] Frecvenţă foarte înaltă

[36] Frecvenţă înaltă

[37] Timp prevăzut pentru decolare

53 minute, ora din Seul. A făcut virajul la stânga, normal spre sud-vest şi am păstrat contactul cu el cam cinci mile, înainte de a trece la Anchorage-Control.

— Şi radarul?

Domnea o penumbră plăcută în turnul ocupat de o jumătate de duzină de controlori.

— Este un etaj mai jos, le spuse controlorul, dar nici ei nu-l urmăresc mai mult de treizeci şi cinci de mile. Doar dacă nu se întâmplă ceva.

— Să mergem la radar! zise Malko.

Coborâră. Aceeaşi atmosferă. Specialistul le arătă pe ecran, la o distanţă de cincizeci de kilometri, puncte ce se deplasau încet arătând numărul zborului, altitudinea, sigla controlorului şi direcţia.

— Zborul 007 a decolat fără nicio problemă, le confirmă el. Ar trebui să vă adresaţi controlorului, care poate să aibă un contact în HF cu ei. Sunt în afara VHF-ului… Dincolo de două sute de mile nautice…

Malko şi Cassius Timber ajunseră sub cerul înstelat. Era 4h 10. Un greoi 747 al companiei PANAM mârâia pe tarmac.

— Ce-i de făcut? întrebă Cassius Timber.

— Anunţaţi controlorul să trimită un mesaj prin care să le anunţe o posibilă deturnare. Apoi să mergem să bem o cafea. O să ne întoarcem la birourile lui Korean Airlines să verificăm dacă telexul privind poziţia lor a fost primit.

Noaptea era tot limpede şi înstelată, dar ningea puţin atunci când reveniră la Internaţional Building. Anchorage-ul dormea. Biroul KAL era descuiat, luminat, dar pustiu. Telexul pârâia: telexuri de la Tokyo, de la Seul, de la New York. Cassius Timber se plecă şi smulse o bandă de hârtie.

— Uite mesajul pe care îl aşteptai!

Îi arătă un rând de cifre şi litere. KAL 007 NB, 1320 F 310, 59.18. ON, 171 45.4 W, 14 05, TL 240/35. Pentru Malko parcă ar fi fost scris în chinezeşte! Americanul îi interpretă mesajul:

— Dau indicativul zborului: KAL 007, codul poziţiei: Nabie, longitudinea şi latitudinea, ora, altitudinea în nivel, adică 31.000 de picioare, ora viitorului mesaj şi viteza vântului. Totul pare în ordine.

Viitoarea poziţie va fi punctul Neeva, în sudul Kamciatkăi, în mai puţin de o oră.

Malko privea telexul. Continua să fie neliniştit.

— Nu avem cum să cerem radarului de control din Anchorage să-i urmărească?

— Nu avem acoperire radar pe două mii de mile între Anchorage şi Tokyo, îi răspunse americanul. Dar am o idee: avem o staţie radio şi radar foarte puternice, pe insulele Aleutine, Shemya. Aceştia supraveghează întregul trafic comercial, precum şi spaţiul aerian sovietic. Le pot cere să-l ia pe 007 în radarul lor şi să-l urmărească. Bătaia lor merge până la Nippi, cam la jumătatea drumului.

— Dacă avioanele de vânătoare sovietice ar interveni, ei le-ar putea vedea? întrebă Malko.

— Şi încă cum! Numai că nu ştiu ce ar putea face. Noi nu avem avioane de vânătoare la Shemya. Cu climatul din Aleutine, patru zile cu soare pe an, cutremure, ceaţă să o tai cu cuţitul şi vânturi la sol de optzeci de noduri, ceea ce teoretic nu există, dar care în acest colţ de lume se mai poate întâmpla.

— Cheamă Shemya, spuse Malko. Voi fi mai liniştit.

Se plecă la rândul său asupra hărţii. În acest moment 007 zbura deasupra Pacificului de Nord, paralel cu peninsula Kamciatka.

*

* *

Accesul la baza Kokutan, în punctul extrem al peninsulei Kamciatka, era interzis chiar personalului militar sovietic, dacă nu dispunea de o liberă trecere, emisă de cartierul general al regiunii aeriene a cincea de la Vladivostok. De altfel, nimeni nu se bătea pentru a fi transferat acolo, având în vedere climatul. Aşa că nu erau decât ingineri şi electronişti. Era vorba de unul din punctele de protecţie ale portului Petropavlovsk şi de baza de submarine atomice. Acesta era motivul pentru care maiorul Netciropenko îl alesese. În orice caz, era unul din mijloacele rare pe care le aveau pentru a dispune de tehnologia necesară operaţiunilor elaborate în piaţa Dzerjinski.

Maiorul K.G.B. intră în sala de control ai cărei pereţi nu se vedeau

din cauza pupitrelor electronice. Se aşeză mai întâi în spatele operatorului radar. Ecranul aparatului era reglat pe bătaia maximă: 1.000 de mile nautice.

— L-ai prins? întrebă el.

— Da, tovarăşe maior. De o jumătate de oră. Se găseşte la înălţimea prevăzută, pe ruta 20.

— Contacte radio?

— De rutină. Şi-a transmis poziţia.

Ofiţerul K.G.B. privi punctuleţul care se mişca încet pe ecranul verde.

— Foarte bine. Operaţi punerea în funcţiune a sistemului de navigaţie plasat de noi.

Operatorul radar îşi părăsi pupitrul şi se duse la un emiţător radio puternic. Una din frecvenţele sale fusese reglată mai înainte pe lungimea de undă a microreceptorului instalat în aparatul 747 al KAL de Gregori Sustin, spionul sovietic de la New York. Apăsă pe o clapă şi se întoarse la locul său.

— Gata, tovarăşe maior, dispozitivul a fost activat.

Rusul privea pe ecranul radarului. Începând din acest moment, cele trei centrale de navigaţie ale Boeingului companiei KAL, deşi afişau indicaţii conforme cu traseul ce-l avea de urmat, deviau aparatul cu aproximativ cinci grade spre nord, adică spre spaţiul aerian sovietic. Pilotul nu putea realiza decât dacă cineva l-ar fi avertizat din exterior prin radio.

— Foarte bine, făcu ofiţerul. Basculează pe radarul tridimensional.

Era vorba de un radar hipermodernizat, capabil să aprecieze viteza, distanţa şi altitudinea ţintei. Fusese conceput în aşa fel încât să fie cuplat cu bateriile rachetelor sol-aer, pentru a le ghida asupra obiectivului cu o precizie nemaiîntâlnită până atunci.

Operatorii radar intrară în acţiune şi numaidecât aparatul 747 al companiei KAL, care, se găsea încă la multe sute de kilometri de Kamciatka, apăru pe noul ecran, sub o coloană de cifre ce materializau poziţia sa în trei dimensiuni.

Îndesatul maior se uita cu satisfacţie la micuţul punct verde a cărui derivă nu era încă semnificativă. Dar maşinăria funcţiona. Se întoarse spre un colonel din armata aerului care tocmai intrase în cameră:

— Tovarăşe colonel, avioanele de intercepţie sunt gata de decolare?

— *Da*, tovarăşe maior. Baza de la Lopatka este în alarmă roşie. Piloţii sunt în carlingi. Aşteaptă ordinele dumneavoastră.

— Cam într-o oră, îl avertiză maiorul. Ce spune meteo?

— Perfect, la 31.000 de picioare. Vânt slab din est, de 30 de noduri. Când punem în funcţiune tunul laser?

— Supravegheaţi comunicaţiile radio ale lui 747. Dacă cineva îi cheamă, activaţi-le. Nu întrerupeţi apoi fără ordinul meu.

Colonelul ieşi din cameră şi se întoarse spre sala de transmisiuni.

Tunul laser era un laser cu detentă GDL,[38] recent pus la punct de tehnicienii sovietici. Teoretic, era o armă înspăimântătoare, pentru că putea să-şi distrugă ţinta cu ajutorul unei raze luminoase concentrate. Modelul care se găsea la Kokutan, nu avea încă puterea necesară pentru a topi metalul, dar energia produsă de razele sale ionizau atmosfera din jurul ţintei, împiedicând undele radio exterioare să pătrundă în fascicul şi în acelaşi timp împiedicau undele radio din interior să iasă din câmpul format de laser. În felul acesta era provocată o zonă de tăcere radio, ce nu putea fi sesizată de operatori. Mai mult decât atât, compasul urma să indice un azimut oarecare. Astfel, aparatul prins într-un fascicul laser, devenea surdo-mut atâta timp cât era urmărit de fascicul. Deci, graţie acestui tun laser, cuplat cu radarul tridimensional, avionul nu putea, pe sute de kilometri, să ia legătura cu nimeni.

Totul era acum organizat pentru faza finală a operaţiunii: interceptarea de către aviaţia de vânătoare sovietică a unui avion „rătăcit“ în spaţiul aerian al URSS… Maiorul Netciropenko îşi aprinse o ţigară cu filtru aurit, şi le ordonă:

— Anunţaţi-mă când zborul 007 va intra în spaţiul nostru aerian.

*

* *

O stewardesă aduse comandantului Choi-Tak-Yong, un platou cu mâncare, în timp ce copilotul Son-Don-Vin citea ziarul. Mecanicul

---

[38] Gaz Dynamic Laser.

calcula kerosenul care le mai rămăsese. Cu vânturile care se declanşau brusc pe această rută, trebuia să fie foarte prudent. Nu numai unul se speriase prosteşte, pentru că făcuse nişte calcule prea bune! Şi, în afară de aceasta, între Anchorage şi Tokyo, nu aveau niciun teren de aterizare în caz de urgenţă, întrucât sovieticii refuzau orice acces pe pistele militare din Kamciatka.

Copilotul îşi privi ceasul.

— E ora să contactăm Neeva, anunţă el.

Son-Don-Vin bătu pe centrala aparatului coordonatele punctului „turnant“ şi centrala îi retransmise imediat cifrele cu o corecţie de câteva zecimi. Zborul era corect. Bătu punctul următor – Nippi – şi trimise la Anchorage, cu copie pentru Tokyo, mesajul radio anunţând că trecea de Nippi.

— Am putea urca la nivelul 350[39]? întrebă mecanicul. Am consuma mai puţin.

Imediat, pilotul contactă Tokyo-Narita.

— Cerem autorizaţia de a urca la nivelul 350.

Răspunsul nu se lăsă mult aşteptat:

— Zbor 007, autorizaţie acordată, răspunse controlorul japonez.

Acest gen de schimbări se petrecea des din motive de economie şi de vânt. Singura regulă ce trebuia neapărat respectată era de a lăsa întotdeauna douăzeci de minute distanţă între două aparate ce zburau la aceeaşi înălţime. Zborul 015 al KAL era, de asemenea, pe ruta 20, la patru sute de kilometri spre vest. Timpul era superb, stelele străluceau şi cei două sute patruzeci de pasageri dormeau.

Urmau să ajungă la Seul la 5h 53, după cum era prevăzut, sau poate ceva mai devreme.

*

* *

Cele trei telefoane de pe biroul şerifului sunau neîncetat. Trebuia autorizaţia NSA de la Fort-Meade, pentru ca Timber să poată lua legătura cu un colonel ce comanda radarurile de la Shemya. Totul era

[39] 35.000 de picioare

„clasificat.“[40] După douăzeci de minute, radarul bazei americane urmărea zborul 007 fără nicio problemă. Urma să rămână în câmpul lor încă o mie şase sute de kilometri, apoi baza din Wakkanai, din Japonia, avea să-i preia până la Seul.

— Totul părea normal.

— A cerut să urce la treizeci şi cinci de mii de picioare, anunţă Cassius Timber. Tokyo a fost de acord.

— Pentru ce?

— N-a spus. Probabil vântul sau economia de carburant. Asta…

Soneria telefonului îl întrerupse şi ridică receptorul. După schimbarea de pe faţa sa, Malko simţi că se petrecuse ceva nou. Americanul închise imediat telefonul.

— Shemya mă anunţă că, după ei, zborul 007, deviază uşor spre nord. E pe cale de a intra în spaţiul aerian sovietic. Asta se întâmplă câteodată, pentru că ruta 20 trece la mai puţin de cincizeci de mile de graniţa rusească. Calculatorul de bord urmează să efectueze corecţia.

Malko bău o cafea rece. Zorile se iveau încetişor. Vreo şase cargouri mari făcuseră escală venind dinspre apus spre răsărit, Anchorage fiind pe punctul de trecere obligatorie pentru întreg traficul din Asia în America şi din Asia în Europa. Totuşi birourile companiilor erau goale. Se scurseseră douăzeci de minute. Telefonul rămânea mut. Malko se destinse. Spaima îl împingea să amplifice şi cel mai mic incident. Apoi, din nou, soneria îl făcu să tresară. De data aceasta, glasul neliniştit al lui Cassius Timber întrebă:

— Eşti sigur?

Malko nu auzi răspunsul, dar când americanul închise, părea tot atât de speriat ca şi el.

— Se petrece ceva anormal. Shemya mă informează că zborul 007 a pătruns în spaţiul aerian sovietic şi că urmează acum un drum care-l îndepărtează de ruta 20, cu aproape cinci grade. Intră în zona în care avioanele de vânătoare sovietice îl pot doborî fără somaţie.

---

[40] Apărat de secret

Capitolul XIX

Malko simţi că i se usucă gâtul. Ce se petrecea? Pentru ce zborul 007 îşi schimbase direcţia?

— Oare ce se întâmplă?

Cassius Timber dădu din cap:

— Al dracu' să fiu dacă înţeleg ceva! Shemya este pe cale de a-i contacta prin radio, pentru a le semnala că au ieşit din traseu. Poate s-au înşelat în afişarea coordonatelor. Sau ceva a funcţionat prost în centralele de navigaţie. În orice caz, îşi vor da în curând seama. În zece minute, trebuie să treacă prin punctul Nippi. Centrala le va indica greşeala şi ei trebuie să o îndrepte.

— Nu cumva au vrut s-o scurteze prin nord? întrebă Malko. Ca să câştige timp?

Americanul făcu o mutră neîncrezătoare.

— Niciun pilot nu va fi atât de nebun încât să pătrundă în această zonă sovietică, care este hipersensibilă. Ştiu ce riscă. Nici avioanele noastre de spionaj nu trec pe acolo. Lucrăm cu sateliţi. Linişteşte-te, trebuie să existe o explicaţie.

— Haidem la coreeni, să vedem ce au primit ei pe telex.

Biroul companiei KAL era tot pustiu, ceea ce era normal, niciun zbor nefiind aşteptat înainte de ora opt dimineaţa. Telexul continua să toarcă liniştit. Luară loc şi aşteptară, pândind un mesaj despre zborul 007. Sosi după vreo douăzeci de minute. Cassius Timber rupse hârtia, o examină şi apoi privi liniştit, arătându-i lui Malko poziţia comunicată de către 747.

— Iată, îi spuse, au revenit pe ruta normală N.49. 41.9 E 159.19.3. Acesta este punctul Nippi. Trebuie să fi fost o eroare de programare la plecare. Cred că putem să ne ducem la culcare…

Lui Malko nu-i era somn. Prea avuseseră parte de o puternică tensiune nervoasă. Se mai învârtiră puţin prin birourile KAL, apoi intrară în biroul şerifului. Chiar atunci când intrară, soneriile tuturor celor trei telefoane începură să ţârâie trimiţând o descărcătură de adrenalină în vinele lui Malko. Cassius Timber se repezi, ascultă şi

închise, palid la faţă.

— E Shemya! Au captat mesajul zborului 007, care-şi dădea poziţia la Nippi. Or, în acel moment precis, aveau pe radar aparatul care se găsea mult mai la nord, la aproape o sută de mile în interiorul spaţiului aerian sovietic.

Uluit, Malko nu răspunse nimic. Se realizaseră cele mai rele temeri ale sale. În timp ce se gândea, Cassius Timber alerga de la un telefon la altul.

— Patru avioane de intercepţie sovietice, au decolat de la baza Lopatka, în sudul Kamciatkăi, ne semnalează Shemya, îi spuse el. Suhoi 15 Flagon: s-au lansat în urmărirea zborului 007.

— Dumnezeule! făcu Malko. Trebuie să-i prevenim!

Palid, Cassius Timber închise telefonul:

— Shemya încearcă să-i contacteze de câtva timp pe 121,5 ca să le semnaleze eroarea de navigaţie. Nu răspund. Tokyo, alarmat, i-a chemat şi el. Nu le-a răspuns nici lor. S-ar spune că au probleme cu aparatura radio.

Malko privea harta de navigaţie, căutând să-şi imagineze ce anume putea să se întâmple în Boeingul nebun.

— Poate că nişte piraţi ai aerului au pus mâna pe comenzi, şi-l obligă pe pilot să asculte de ordinele lor?

Cassius Timber se gândi imediat.

— E posibil, spuse americanul, dar în acest caz, pilotul are posibilitatea de a transmite un mesaj preînregistrat şi codificat. N-a făcut-o. S-ar spune că acest aparat a devenit surdo-mut.

— Şi ce o să se mai întâmple?

— Nici nu îndrăznesc să mă mai gândesc! Toţi încearcă să-l contacteze prin radio – asta este tot ceea ce putem face. Şi să ne rugăm să-şi descopere singuri greşeala! Nu înţeleg cum îşi închipuie că se află acolo unde nu sunt. Încep să cred că toate centrele de navigaţie le dau indicaţii false… Dar nici nu mă pot gândi la aşa ceva. Asta nu s-a mai întâmplat niciodată. Aparent, pentru ei, totul pare normal, cu excepţia acestei pene de radio.

— Dar, Dumnezeule, i-o tăie Malko, au o procedură de ajutor, un compas care le spune unde se găsesc şi ce direcţie urmează! Au răspuns la mesajul pe care te-am rugat să-l trimiţi?

Telefonul sună, întrerupându-l. Cassius Timber răspunse şi comunică:

— Avioanele de vânătoare sovietice se apropie de zborul 007. Acesta tot nu răspunde la chemările radio. Shemya zice că ei nu mai înţeleg nimic. Au contactat zborul 015, care este în faţa lui 007 şi 015 încearcă de asemenea să-i prindă în VHF. Până acum fără succes.

Tăcură. Malko nu-şi mai simţea oboseala. Aerogara începea să se însufleţească încetul cu încetul pe măsura sosirii echipelor de curăţenie. Se făcuse ziuă: o zi cenuşie, cu ninsoare, sinistră.

Dar acolo unde zbura cursa 747 coreeană era încă noapte.

— Trebuie să-i prevenim pe responsabilii coreeni de aici, îi zise el. Poate ei vor avea vreo idee. După toate aparenţele, noi suntem singurii, pentru moment, care ne preocupăm de zborul 007.

— E normal, zise Cassius Timber. Nu există acoperire radar pe mai mult de două mii de mile. Şi câtă vreme nu transmit niciun mesaj de alarmă…

— Unde se găseşte acum cursa 007? întrebă Malko.

— Tocmai a trecut coasta de vest a Kamciatkăi, îi răspunse Timber şi intră din ce în ce mai mult în spaţiul aerian sovietic.

Lui Malko îi trecu prin minte o idee nebunească.

— Trebuie să-l regăsim pe Boris Ivanov! El ştie ce se petrece!

— O să fie foarte greu, îl avertiză americanul. O să încerc să-l caut pe toate listele de pasageri ale zborurilor din dimineaţa aceasta. Numai că ar putea fi într-un hotel sau să călătorească sub un nume fals.

În momentul în care dădea să iasă, soneria telefonului îl întoarse din drum.

De data aceasta chipul i se lumină.

— Cele patru aparate de interceptare sovietice s-au întors. Probabil că n-au avut suficient combustibil. Nici ei n-au reuşit să stabilească contactul cu zborul 007! La urma urmei, nici Ivanii nu sunt atât de grozavi.

Malko se aşeză în faţa şerifului care sforăia în fotoliul de nuiele, indiferent la orice zgomot. Speranţa renăştea.

Privea harta Pacificului de Nord. Ce se petrecea oare la bordul zborului 007?

*

* *

Pentru a şasea oară, Choi-Tak-Yong, comandantul de bord al zborului 007, bătu pe calculator coordonatele punctului unde ar fi trebuit să se găsească. Calculatorul îi dădu acelaşi răspuns. Erau pe R 20, poziţia normală. Privi prin geamurile cabinei. Noaptea era limpede, înstelată, cu cerul degajat. Sub ei, nu se zărea nicio lumină, ceea ce era normal din cauza păturii de nori şi a faptului că survolau marea. Privi capul compas blocat de câtva timp la 280 grade. Era perplex. Aceasta se întâmpla câteodată în regiunea Polului Nord, dar niciodată atât de departe şi nici aşa de multă vreme…

— Tot nu avem contact radio? îl întrebă pe copilot.

— Nimic, şi nu pot înţelege de ce: se pare că semnalul pleacă, dar nu primesc niciun răspuns. Am încercat pe toate frecvenţele, am verificat quartzul. Pare că funcţionează, dar semnalul nu pleacă…

Apoi, în această zonă nu aveau niciun punct de reper vizual pe care să se poată bizui. În fond, o pană de radio nu avea o importanţă majoră, pentru că naviga normal. Mecanicul îşi ridică ochii de pe linia de calcul.

— Avem suficient combusitibil. Ne mai rămân în jur de nouă tone.

Urcând la treizeci şi unu de mii de picioare, economiseau în jur de şapte la sută.

Zborul continua fără niciun fel de problemă. O stewardesă adormise pe scaunul de rezervă din cabină. La luminile mici, aprinse, dormeau şi pasagerii.

Copilotul verifică încă o dată dacă cele trei frecvenţe radio de serviciu, indicate de ledul verde erau în poziţia Sel-Com.[41] Ceea ce ar fi declanşat un semnal sonor în cabină de îndată ce primeau un apel din afară…

Comandantul de bord îşi zise că nu era momentul să i se ivească un incendiu la bord sau o încurcătură de acest fel. Nu-i putea contacta nici măcar pe sovietici ca să le ceară autorizaţia de aterizare…

---

[41] Selecţie – comunicare

*

* *

Maiorul Netciropenko fuma tăcut, în picioare, în spatele operatorului radar 3-D. Pata verde a zborului 007 era acum urmată de alte patru mai mici, la un nivel inferior, dar spaţiul dintre ele nu se micşora. Plecându-se spre operator mormăi:

— Ce fac ăia?

— Până acum n-au reuşit să stabilească contactul vizual pentru interceptare, tovarăşe maior.

Din acea sală de control, le era imposibil să ia legătura directă cu aparatele de vânătoare, care erau legate de bază doar printr-o singură lungime de undă. Sistemul era astfel conceput pentru a evita orice greşeli. Bineînţeles nu aveau în aparatura de bord nici lungimea internaţională de alarmă, 121.5, din aceleaşi motive.

— Cheamă Lopatka, ceru maiorul. Întreabă-i ce fac.

Văzu, deodată, unul dintre punctele verzi coborând şi apoi făcând cale întoarsă. Urmat de al doilea, apoi de al treilea, şi în cele din urmă, de al patrulea. Era gâtuit de furie.

— Dar ce se întâmplă? Sunt nebuni? Abandonează?

Operatorul radar era deja pe telefon. Închise foarte repede şi-l anunţă:

— Nu mai au carburant, tovarăşe maior, dar baza Lopatka i-a prevenit pe cei de la baza Dolinsk, de pe insula Sahalin. Boeingul se îndreaptă în acea direcţie. De îndată ce tovarăşii noştri care sunt de serviciu acolo îi vor prinde în radar, aparatele Sukhois vor decola spre a intercepta avionul ce a intrat în spaţiul lor aerian.

De furie, maiorul era cât pe-aci să-şi înghită chiştocul. La ce naiba servea faptul că aveai un tun laser şi un radar 3-D dacă nişte vânători erau incapabili să-şi găsească obiectivul? Acum zborul 007 era adânc angajat în spaţiul aerian sovietic, dar era la discreţia multor factori imprevizibili.

Captau toate mesajele radio venind de la Shemya, de la Wakkanai şi de la zborul 015. Tăcerea zborului 007 arăta că tunul laser acţiona. Nu mai aveau de aşteptat decât a doua interceptare, care va fi mai eficace. Numai că trebuia să-şi schimbe planurile. Zborul 007 va fi

mult prea la vest ca să aterizeze pe unul din aeroporturile din Kamciatka, aşa cum fusese prevăzut. Trebuia să reorganizeze cât mai iute primirea pe un teren situat pe linia Sahalin. Ieşi din cameră să-şi facă planurile. Era primul eşec într-un plan care până aici funcţionase perfect! Înainte de a ieşi, se întoarse şi urlă:

— Spune-le imbecililor de la Apărarea aeriană, că dacă îl lasă să scape, o să aibă de-a face cu tovarăşul general Fedorciuk!

*

* *

Grace, responsabila companiei KAL, intră în birou, îmbrăcată într-un pulover gros şi în blugi, cu ochii încă lipiţi de somn, şi cu fruntea marcată de un rid adânc. Din fericire, îl cunoştea pe Cassius Timber. Căzu pe un scaun şi-l întrebă:

— *My God!* De ce m-ai scos din pat la ora aceasta! Am făcut îmbarcări până la trei dimineaţa.

— Se petrece ceva foarte grav, o anunţă americanul. Am fost prevenit de staţia de la Shemya că zborul vostru 007 a pătruns în spaţiul aerian sovietic şi nu mai răspunde la radio. Ne temem că la bord a avut loc un incident serios. FBI-ul ne-a prevenit că există posibilitatea unei deturnări.

— *My goodness!*

Americana sări la telefon şi chemă Seulul. Conversaţia dură mult, dar închise receptorul în aparenţă liniştită.

— Nu sunt la curent cu nimic. Mesajele privind poziţia au sosit conform programului. Pentru ei cursul zborului este respectat la minut.

Malko şi Cassius Timber schimbară o privire mirată.

— Şi contactul radio? întrebă Malko.

— N-au contacte radio programate, le explică Grace, dar asta nu-i nelinişteşte. Penele radio se petrec în mod frecvent.

— Nu pe *toate* frecvenţele, dintr-odată, sublinie Malko.

Tânăra fată ridică din umeri neputincioasă:

— Nu ştiu ce să vă răspund, am fost foarte atentă la îmbarcare. Nu aveau probleme şi au plecat conform orarului. Îl cunosc pe comandant, este unul dintre cei mai buni de la KAL. Nici măcar nu se

pune problema că ar fi putut face o greşeală de navigaţie. De altfel, nici computerele nu l-ar lăsa să facă vreo greşeală… Trebuie să mai aşteptăm. Vom primi imediat mesajul de la Nokka.

— Nu, îi spuse Malko, pentru că aparatul lor de radio este în pană.

— Atunci, obiectă Grace, Seulul mă va chema la telex.

În acest timp, cursa 007 îşi continua zborul în spaţiul aerian al Uniunii Sovietice! în ruptul capului Malko nu putea pricepe de ce aparatul nu mai dădea niciun semn de viaţă.

Sună telefonul. Era Shemya, care chema din nou.

— I-a cuprins teama, anunţă Cassius Timber. Cursa 007 survolează de mai bine de o oră şi jumătate spaţiul aerian sovietic şi nu răspunde chemărilor. Un prim val de avioane ruseşti au dat greş în intenţia lor de a-l intercepta. Zborul 007 se îndreaptă acum spre insula Sahalin, la aproape două sute cincizeci de mile nord de ruta prevăzută.

— *Mein Gott!* urlă Malko. Şi nu putem face nimic?

Cassius Timber dădu din cap.

— Nimic, atâta timp cât nu răspund la radio şi nu ne recepţionează. Shemya îi cheamă fără întrerupere pe 121,5. Au trecut de asemenea, legătura la Wakkanai. Acum toată lumea este alarmată, dar atâta vreme cât cursa 007 se află în spaţiul aerian sovietic nu putem face nimic.

Malko privea prin geam spre tarmacul care prinsese viaţă. Lumina începea să lucească pe hangare şi pe avioanele 747 aliniate în faţa aerogării. La mii de kilometri de acolo, cursa 007 era într-o situaţie dramatică.

— N-avem nicio veste despre Boris Ivanov? îl întrebă Malko pe Cassius Timber.

— Niciuna, mărturisi americanul. Îl caută toată poliţia locală.

Era neplăcut să te găseşti aşezat într-un fotoliu, în birou, atunci când o dramă misterioasă se petrecea la mii de kilometri, urmărită în direct pe toate radarurile americane. Dacă asta s-ar fi petrecut pe lună, ar fi fost cu totul altceva…

Cassius Timber plecă să aducă cafea.

Telefonul sună din nou. Malko răspunse şi se prezentă. Era Shemya.

— Trei Suhoi Flagon şi un Mig 23 Flogger au decolat de la baza Dolinsk-Sokol, din insula Sahalin, îi comunică responsabilul. Vor să

intercepteze cursa 007.

Malko încercă să se autolinişteasca. În fond, omul pe care sovieticii voiau să îl recupereze zbura acum spre Langley. Chiar dacă obligau zborul 007 să aterizeze pe teritoriul sovietic, nu vor găsi ceea ce căutau la bord. N-avea altceva de făcut decât să aştepte în linişte.

Cu toate acestea, nu reuşea să scape de nodul ce i se pusese în gât.

*

* *

Furia maiorului Netciropenko ajunsese la culme. Avioanele Flagon, cele mai bune aparate de vânătoare de care dispunea Uniunea Sovietică, se dovediseră incapabile să intercepteze Boeingul 747 al KAL.

Sună telefonul şi un subofiţer îi întinse receptorul. Era generalul Govarov, comandantul zonei Vladivostok.

— Am fost obligaţi să rupem contactul, îl anunţă generalul. Aparatele noastre ajunseseră la limita razei de acţiune.

Maiorul simţi cum îi fuge sângele din obraji. Toată cariera sa era legată de această operaţiune.

— Tovarăşe general, vreţi să spuneţi că acest aparat va survola Uniunea Sovietică, timp de două ore, fugind fără să fie interceptat? Este cel mai grav eşec de care am auzit vorbindu-se vreodată… Cred că n-aţi uitat că această operaţiune a fost cerută de tovarăşul general Fedorciuk.

În spatele lui, un simplu maior, avea întreaga putere a K.G.B.-ului, iar generalul de la celălalt capăt al firului o ştia foarte bine.

— Poţi să-l asiguri pe tovarăşul Fedorciuk, afirmă generalul Govarov, că eu personal conduc această operaţiune. Chiar în acest moment trei aparate Suhoi şi un Mig 23 decolează de la Dolinsk cu misiunea de a intercepta avionul duşman cu orice preţ.

— Şi ceilalţi piloţi aveau aceleaşi ordine, observă maiorul cu o voce gravă.

— Aceştia sunt mai bine antrenaţi, îl asigură interlocutorul său. Nu vom mai avea nicio problemă.

— Sper, tovarăşe general, răspunse maiorul Netciropenko cu o voce plină de subînţelesuri, pentru că suntem la limita bătăii tunului laser.

Cursa 007 va putea din nou să comunice prin radio. Şi asta poate să ne aducă foarte mari supărări!

Era un *understatement*…

*
* *

Lincolnul frână brsc în faţa gheretei unde se afla soldatul ce controla intrarea în baza Air Force de la Ellendorf. Numărul lor fusese comunicat santinelei şi trecură fără întârziere. Cassius Timber obţinuse ca nişte oameni de la Air Force să vină să urmărească odiseea Boeingului din sala de operaţii legată direct de Shemya.

Căpitanul care îşi începuse activitatea la ora opt îi aştepta.

— Veniţi repede, făcu el, că avem noutăţi. Alte aparate de vânătoare sovietice încearcă să intercepteze zborul 007.

Pereţii camerei mari erau acoperiţi cu hărţi şi mai mulţi operatori radio lucrau într-un colţ. Căpitanul dădu din cap.

— În viaţa mea nu am mai văzut aşa ceva! Aparatul pare să fie în pană totală de radio şi până acum ruşii au zbârcit-o complet în încercarea de interceptare.

Traiectoria Boeingului era materializată pe o hartă mare agăţată pe perete, cu o linie roşie care se lungea fără încetare: aparatul coreean era adânc intrat în spaţiul aerian sovietic, pe cale de a tăia în două insula Sahalin. Căpitanul se plecă spre hartă, comentând:

— 007 se găseşte la trei sute de mile nord de ruta prevăzută.

O voce ţipă în difuzorul pus pe masă.

— Un Suhoi 15 zboară la nouă mii de picioare sub 747 şi la două mile în spatele lui, anunţă o voce metalică. Cerul este degajat şi trebuie să aibă contact vizual. Celelalte trei interceptoare, sunt mult mai jos şi mai departe. Aparatul Flagon nu pare să facă manevre de interceptare.

— Şi atunci ce vor? întrebă cu glasul încordat Cassius Timber.

— Nu ştiu, mărturisi căpitanul. Acest Suhoi este echipat cu rezervoare suplimentare, dar nu are tun. Dimpotrivă, are două rachete Anab, ghidate cu infraroşii…

— Ştiu că este un avion comercial?

— Bineînţeles; pilotul sovietic a spus că îi vedea luminile de

poziţie.

Dintr-odată, cuvintele ruseşti ţâşniră din difuzor, iar Malko tresări.

— Suntem în legătură directă, anunţă căpitanul.

Cu toate că Malko vorbea binişor ruseşte, nu cunoştea termenii tehnici. Un colonel se apropie, traducându-le aproape cuvânt cu cuvânt:

— Pilotul anunţă la Dolinsk că nu mai are decât patru minute de combustibil.

— Alte două aparate Suhoi se întorc la bază.

Malko privi linia roşie ce arăta traiectoria zborului 007. Mai rămâneau aproape vreo sută de kilometri înainte ca 747 să reintre în spahiul aerian internaţional. Aceasta însemna câteva minute de zbor. Începu să respire mai liniştit. Dintr-odată, vocea colonelului anunţă:

— Controlorul de sol de la Dolinsk a dat ordin pilotului să armeze cele două rachete.

Generalul Govarov transpira abundent. Niciodată nu şi-ar fi putut închipui un asemenea eşec din partea piloţilor săi ce decolaseră de pe Sahalin. În sfârşit însă, unul din cele patru aparate de interceptare intrase în contact vizual cu obiectivul. Dar nu mai avea timpul necesar să efectueze manevrele prevăzute de legile internaţionale pentru a-i cere cursei 007 să aterizeze în Uniunea Sovietică. În câteva minute, zborul comercial urma să intre în spaţiul aerian internaţional. Şi asta era o altă poveste. Dacă avioanele de interceptare ale generalului Govarov ar fi intervenit pe radarurile japoneze şi americane, s-ar fi văzut că totul se petrecea în apele internaţionale.

Ceea ce însemna piraterie…

Îşi şterse fruntea plină de sudoare. Îi rămâneau mai puţin de două minute ca să ia o hotărâre de care puteau depinde şi viaţa şi cariera lui.

Şi pe deasupra, şi raza laser ajungea la limita bătăii. Piloţii coreeni care nu ştiau nimic ar fi putut reintra în legătură cu lumea exterioară. Dacă spuneau că sunt atacaţi de avioane de vânătoare sovietice, ar fi fost un scandal de dimensiuni planetare…

Pe de altă parte, dacă Boeingul scăpa, el, generalul Govarov, putea foarte bine să-şi tragă un glonţ în cap. Generalul Fedorciuk l-ar fi acuzat de sabotaj şi incompetenţă. După codul militar sovietic, asta

însemna plutonul de execuţie. Nu se mai gândi decât două secunde, înainte de a ridica receptorul telefonului.

— Distruge-ţi obiectivul, ordonă cu o voce limpede şi rece.

În sala mare nu se mai auzea decât pârâitul difuzorului, pe care Malko îl privea ca şi cum ar fi putut să-i vorbească. Dintr-odată o voce rusească, indiferentă, pronunţă o frază scurtă.

— Au tras două rachete Anab simultan, îi anunţă colonelul cu vocea întretăiată.

Malko pândea difuzorul, gâtuit. Vocea rusului continua să mârâie fraze scurte pe un fond plin de paraziţi.

— A rupt contactul…

— Semnalează că ţinta a fost atinsă…

Sună telefonul. Un ofiţer îi anunţă:

— E Wakkanai. Au prins în sfârşit un mesaj al zborului 007. Vorbesc de o depresurizare rapidă.

Malko închise ochii gândindu-se la cei două sute şaizeci şi nouă de pasageri, trezindu-se în urma impactului cu rachetele, la panica ce i-a cuprins şi la neputinţa piloţilor. Se mai auziră voci ruseşti şi apoi paraziţii difuzorului.

Telefonul sună încă o dată. Cu o voce ştearsă, colonelul îi anunţă:

— Cursa 007 a dispărut de pe radarurile de la Wakkanai.

Toţi erau prea gâtuiţi de emoţie pentru a mai putea vorbi. Malko întrebă:

— Există vreo şansă ca să poată ateriza?

Mult prea emoţionat pentru a putea răspunde, colonelul dădu din cap cu ochii plini de lacrimi. Malko se simţi mai bătrân cu o sută de ani. Această misiune care-i reuşise foarte bine, se terminase cu o dramă de neînchipuit. Înţelegea ce se petrecuse. Cu un procedeu pe care nu şi-l putea explica, ruşii atrăseseră zborul 007 în spaţiul lor aerian. Pe urmă, incapabili să-l intercepteze, îl doborâseră gândind că astfel scăpau şi de agentul K.G.B. care se afla la bord.

*

* *

Grace avea ochii roşii şi chipul răvăşit din cauza oboselii şi a durerii. Şi ea fusese în contact cu Wakkanai. O tăcere grea domnea în

toate birourile campaniei KAL, unde primii funcţionari – toţi coreeni – începuseră să sosească. Malko recitea telexul sec şi oficial transmis de la Wakkanai: zborul 007 al lui Korean Airlines a fost distrus de două rachete trase de un avion de vânătoare sovietic SU 15, la 3h 23, ora din Seul. A căzut în mare, în faţa insulei Monteron, la aproximativ treizeci de mile de coasta insulei Sahalin.

Dintr-odată, telexul începu să ţăcăne. Năvăliră toţi spre aparat, dorind să creadă într-un miracol. Mesajul se imprima sub privirile lor, venind de la biroul Liniilor Aeriene Coreene din Seul. Nu avea decât patru cuvinte: „*Flight 007 is missing*“.

Sfârşit

În memoria celor 269 de pasageri ai Boeingului Liniilor Aeriene Coreene, asasinați de un avion de vânătoare sovietic la 1 septembrie 1983.

La editura TINERAMA
au apărut în seria SAS:

- SAS contra CIA
- Tunurile din Bagdad
- Operațiunea Apocalips
- Misiune la Saigon
- Embargo
- Samba pentru SAS
- Dispărut la Singapore
- Teroare la Santiago
- Misiunea Sarajevo
- KGB contra KGB
- În numele lui Allah
- Alertă, Plutoniu
- Suspectul de la Leningrad

Preț 2800 lei

ISBN 973-9138-20-9